

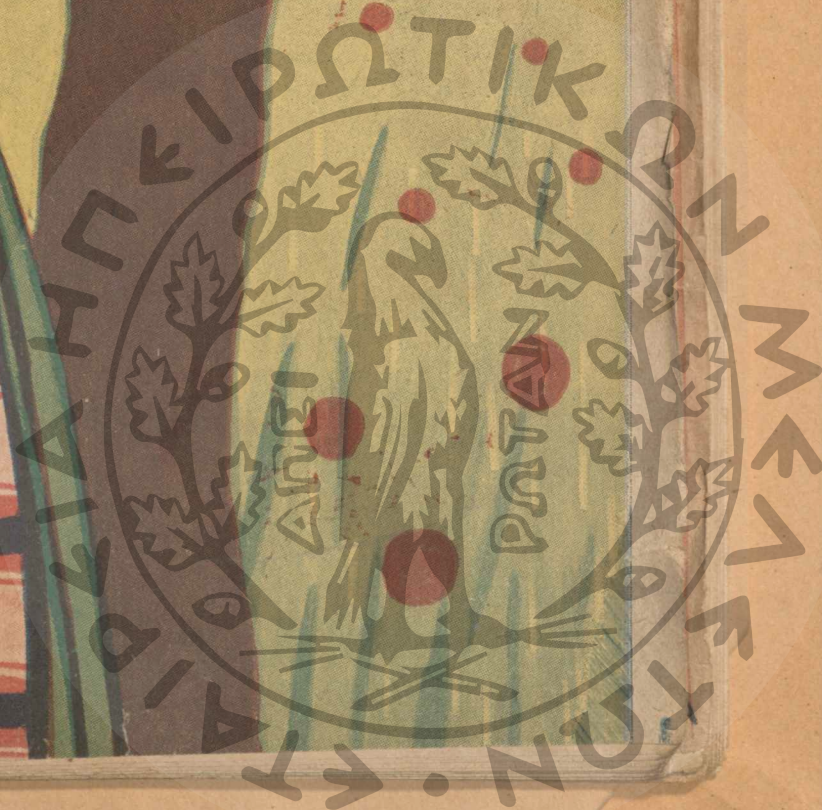
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΙΔΕΣ

52

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 529

1934
εργασία
από τους

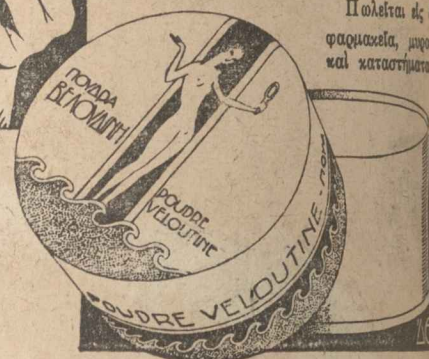
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).— Τηλέφ. 21590

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἑρμοῦ 3. — Πλατεῖα Συντάγματος
Τηλ. 20529

ΑΡΙΔΑΣ ΤΟΙΧΟΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
 Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
 των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτευ ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Ὁραὶ Γραφείου 8-9 καὶ 10

Λ Ο Σ

ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΡΥΤΣΗ 14

З. А. ДАМПА

763

ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

—Πρέπει να ξεγλυτώσω από δαυ-
τη! έσκέφθηκεν ο μεθυστακας και
θέλησε να την πετάξει πάλι στο δρό-
μο, μα τη στιγμή εκείνη τον έπιασαν
ένας αστυφύλακας.

—Αἰ! δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πετᾷς
κουρέλια στὸ δρόμο, τοῦ φώναξε.
Κόττα καλὰ γιατί θὰ σέ πᾶω μέσα!

Ὁ μεθύστακας ἔκρυσε πάλι τὴ συνειδησιὶν τὴν τσέπη του καὶ τράθηξε πρὸς τὴν σελίδα, ἀπὸ συνήθεια, εἰς τὴν

Ὁ Προκόπιος ἔμεινε μερικές στιγμές σατισμένος, ὕστερα
πυλὸς ἰδοῦντας τὸν ἔκοψε.

—Μπάρ! είπε μόνος του. Κάπου έχω ιδή αυτό το παλιοκουρελο! "Α, τώρα θυμάμαι! Είναι σαν εκείνο που πέταξα σαν βρώμικο μαντήλι, όταν άνοιξα την ταβέρνα! Μά ναί, είναι το ίδιο. Πάει! Χάθηκε! Βρέ το παλιοκουρελο! Τι μου τόφερε το...
...καταστροφή;

Ἐντομεταξύ ἡ ταβέρνα ἐγένισεν ἀπὸ κόσμου. Μὰ ὁ Προκόπις, ἀντὶ νὰ τοὺς περβήρῃ θότκα καὶ νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ πίνουν, ἄρχισε νὰ τοὺς θυγάλλῃ λόγοι καὶ νὰ τοὺς λέγῃ, ὅτι τὸ πιότὸ εἶνε ἡ καταστροφή τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι αὐτοὺς δὲν ἔν

—Θά τ' σπάζω, Ξέγενε, γιὰ τὰ πατήρια καὶ τὰ βαρέλια, τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ! Τί μὲ κυττάτε, θρέ μπεκρούμπουρα; Ἄ μέτε στὰ στήπια σας νὰ φάτε μὲ τὰ παιδιά σας καὶ τίς γυναῖκες σας! Ἐγὼ δὲν σας δίνω νὰ πῆτε. Δὲν πούλωσα πάλι φαρμάκι!

Οι πελάτες τὸν ἐπῆραν στὴν κοροϊδία.
Ἐκεῖνος Προκόπιος τοῖλεγαν, σπᾶστα!

Ἀκούγοντας τις φωνές, ἔτρεξεν ἐκεῖ ἡ γυναῖκα τοῦ ταβερ-
νιάρη, Ἀρίνα. Καὶ μόλις ἔμαθε τὰ καθεκτάτα, ἔβαλε τις φω-

—Ωχ! σφοδρά πού με βρῆκε! Πάει, τρελλάθηκεν ὁ ἀνδρᾶς μου!

βίας και τὸν ἐξήπλωσε στὸ κρεβάτι. Μὰ καθὼς τὸν ἐγδυνε

—“Α! ἐφώνησεν ἡ Ἀρτίνα, μπαίνοντας ἀμέσως στὸ νόμεμα καὶ

Εσὺ μὲν τὰ κάνεις όλα τούτα, πρὸ κοιμένη; Ἐννοια σου καὶ θά σ' αὐτοῖς!

Μὰ ὁ Προκόπιος ἄρπαξε πάλι στὴ χεὶρά του τὴ συνειδησι, τὴν ἔκρυψ

στον κόρφο του με λαχτάρα κι
κλαίγε με μαύρα δάκρυα για τις
μαστιγές που είχε κάνει, πουλώντο

...σπίρτο για να μπεκρολογή και

13. 20

πέφτη στην αβλιότητα ή φτωχολογιά.

Η γυναίκα του, βλέποντάς τον έτσι, τον άφησε και κοιμήθηκε. Τό πρωί όμως, μόλις ξημέρωσε, πριν ξυπνήσει ο άνδρας της του κλειψεν από τον κόρφο τη συνείδησι κ' έβγην Εξω. Ήταν ημέρα παζαριού. Οι χωριάτες είχαν φέρει με τα κάρρα λαχανικά κ' άλλες πραμάτιες από τα περιθώλια. Άνάμεσα στον κόσμο σουλατσάριζε ο ένομοτάρχης Άττράπ. Καθώς επήγαινε κορδωμένος, ή Άρίνα τον εξύγωσε σιγά από πίσω και του ριζιξε κρυφά τη συνείδησι μέσα στην τσέπη του μανδύα του.

Η μέρα του παζαριού για τον ένομοτάρχη Άττράπ, ήταν ή μέρα δράσεως. Έδερχε με τό καμουτσίκι του τους χωριάτες, άρπαζε λαχανικά, πουλερικά, απ' όλα τα φαγώσιμα που πουλούσαν στο παζάρι κ' αν κανείς μιλούσε, του έκοβε πρωτόκολλο και πρόστιμο και τότε για να γλυτώσουν από τη φυλακή, του θάσαν κανένα ρούθλι στο χέρι. Τα ίδια σκεφτόταν να κάνει και την ημέρα εκείνη, μα πού να πάρη ή όργη—δεν πήγαινε πια το χέρι του να χτυπήση και ν' άρπάξη... Κ' ένοιωθε κάποια θλίψη να του σφιγγη την καρδιά...

—Δέ θάμαι καλά σήμερα! σκέφθηκεν ο ένομοτάρχης Άττράπ. Άς πάω στο σπίτι μου να πέσω.

Φθάνοντας στο σπίτι, ή γυναίκα του, που ήταν συνηθισμένη τέτοια μέρα να τον βλέπη να γυρίζει φορτωμένος απ' όλα τα καλά του παζαριού, έθαλε τις φωνές, σαν τον είδε να μπαίνει με άδειαν τα χέρια.

—Δεν έφερες τίποτε να μαγειρέψω; τον ρώτησε.

—Ή συνείδησι, θρέ γυναίκα...

—Μωρ' άς την να κουρεύεται τη συνείδησι! Άπό το παζάρι δεν έφερες τίποτε;

—Ή συνείδησι...

—Καλά λοιπόν, φάε συνείδησι το μεσημέρι.

Ο Άττράπ έθγαλε τον μανδύα του, τον έκρέμασε στο καρφί και πήγε να πέση στο κρεβάτι.

Μά, δού το θαύματος! Μόλις έθγαλε τον μανδύα, ξανάγινε πάλι άρπαγας χωροφύλακας...

—Θά πάω ξανά στο παζάρι, να πάρω απ' όλα, είπε.

Και ξανάθαλε τον μανδύα του και ξανάγινε άλλος άνθρωπος. Τό χέρι του δεν μπορούσε να σηκώση τό καμουτσίκι κ' ή καρδιά του έρραγιζε σαν έθλεπε τους χωριάτες. Ένοιωθε ντροπή και λύπη για όσα ρούθλια τους είχε πάρει, φοβερίζοντάς τους να τους πάη φυλακή. Έθγαλε μάλιστα μερικά καπίκια και τάδωσε σ' έναν κακομοιρισμένο χωριάτη.

—Γιατί μου τα δίνεις, κύρ νομοτάρχη; ρώτησεν ο χωριάτης, φοβούμενος μήν του στήνη παγίδα.

—Πάρτα κ' άναψε σέ κανέναν άγιο κερι, να συχωρεθούν ή άμαρτίες μου!... είπε ο Άττράπ.

Έμοίρασεν έτσι όλα τα λεπτά που είχαν άπάνω του. Κ' όταν πια δεν είχαν άλλα, προσκάλεσεν όλους τους φτωχούς που εύρισκε στο δρόμο να πάν στο σπίτι του να τους δώση να φάιν. Όλόκληρη διαδήλωσι τον άκολουθούσε σαν έγύρισε στο σπίτι του πάλι.

—Γυναίκα, είπε στη συμβία του, δώσε στους ανθρώπους αυτούς το Θεού να φάνε...

Η γυναίκα του τον εκύτταζε κατάπληκτη. Έπαλάσθωσεν ο άνδρας της;

Ο Άττράπ έμπηκε στο σπίτι, έθγαλε πάλι τον μανδύα του και τον έκρέμασε στο καρφί. Μά μόλις έθγαλε τον μανδύα, έγινε πάλι θηρίο.

—Τί θέλει αυτό το σκυλοδύ μπροστά στο σπίτι; ρώτησε τη γυναίκα του άγριέμενος.

—Άνδρα μου, είναι οι φτωχοί που έφερες μαζί σου για να τους δώσω να φάνε...

—Πάρε τό σκουπόξυλο και δώδε τους! ούρλιασεν ο Άττράπ.

Η γυναίκα του εκατάλαβε πώς ο άνδρας της δεν ήταν καλά, κάτι θάχε. Τον έγδυσε λοιπόν, τον έθαλε στην τσέπη τη συνείδησι και του θάσαν ένα ζεστό.

Σε κάποια στιγμή, περνώντας από τό διάδρομο, είδε κρεμασμένο τον μανδύα του.

—Άς κυττάξω, είπε, στις τσέπες του, μήν τοίμεινε κανένα καπίκι. Ά! τοού λόγου σου, κυρά Συνείδησι, μοι κάνεις αυτά τα τουβόλια; είπε, θράσκοντας στην τσέπη τη συνείδησι...

Και δεν γάνει καμφο. Παίρνει ένα φάκελλο, θάει τη συνείδησι μέσα και γράφει: «Κύριον Σαμουήλ ή λ Μπερζι-γκότσκι, τραπεζί-τη ν. Έ ν τ α δ α». Και μιά και δυό τηγανίει και τη ρίχνει στο Ταχυδρομείο.

—Όταν έγύρισεν, είπε στον άνδρα της:—Σήκω να πάς στο πα-

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Τί άπάντων οι κ.κ. Θεόδ. Συναδινός, Ηλ. Βουτιεριδής και Τέλλος Άγρας)

ΙΑ'.

Συνεχίζουμε σήμερα την δημοσίευσιν των άπαντήσεων των συγγραφέων Έλλήνων λογίων επί του ερωτήματος του «Μπουκέτου»:

«Ποιος είναι σήμερα ο μεγαλύτερος Έλλην ποιητής;»

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ άπάντησεν ως έξης στο ερώτημά μας:

—Ο Παλαμάς, μās είπε ο κ. Συναδινός, όσο και αν φρεσύνον τον αϊθέρα, πατά, όστόσο, πάντα στερεά στη γη.

—Απλάδι; ρωτήσαμε.

—Θέλω να πω ότι και όταν τον παρασύρει ή φαντασία του από το γαλιτέρα ήμη, δεν πίνει ποτέ να είναι ο ποιητής με τη λευκή παρηγορησι, με τη δυνατή σκέψη, με τη βαθιά φιλοσοφική διάθεση. Τη γνωρίσματα, άλλωστε, αυτά, επρόσθεσε ο κ. Συναδινός, είνε και ή κείνα που κυρίως τον χαρακτηρίζουν ως μεγαλύτερον από τους άλλους Έλληνες ποιητές. Και άλλοι, βέβαια, ποιητά κ' ένδοξαίοντες, κανείς όμως όσον ο Παλαμάς.

Ο λογοτέχνης κ. ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ μās έδωσε την άπλοη άπάντησι:

—Θεωρώ ως τον μεγαλύτερο Έλληνα ποιητήν τον κ. Κωστή Παλαμά. Πέραν του κ. Παλαμά και μάλιστα μεταξύ των νέων, δεν είπω τίποτε τό άξιον λόγου. Οι γράφοντες νέοι είνε ή μόνον έπιφανείς, αλλά και άμαθείς και άναίσθητοι.

Και γι' αυτό άκριβώς δεν κατάφεραν να δώσουν τίποτε ως τώρα, δεν πρόσφεραν για τό άκατάληπτον της Νεοελληνικής Τέχνης ούτε καν άμμου λ...

Ο ποιητής κ. ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ άπάντησεν στο ερώτημά μας ως έξης:

—Υπό έποψιν δημογραφικής ανάπτυξεως ο κ. Παλαμάς είνε άνώτερος από όλους τους άλλους συγχρόνους Έλληνες ποιητές. Άλλά και υπό έποψιν πολιτικής αιώσεως ο λυρικός, ο έπικός, ο δραματικός ποιητής, κατέχει τό σέπτον στην σύγχρονη ποίησι μας. Τίς, και υπό έποψιν ποιήσεως, κατέχει τό πρώτον...

Ότι και οι καλύτεροι από τους μεταγενεστέρους του δεν ξεπερνούν τον λυρικό τον τόνο, ούτε ο Σικελιανός, ούτε ο Βιάνας, ούτε ο Καρυωτάς. Άς άφήσουμε τη γλωσσική πλευρά του έργου του και τό ποιητικό του ήθος, που ύπηρεσε ο παιδαγωγός για όλους μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλες άπαντήσεις συγχρόνων λογίων.

Ζάρι! Είσαι καλά τώρα! Κ' ο ένομοτάρχης Άττράπ σηκώθηκε, έπήγε στο παζάρι και ξανάρχισε τα δικά του...

Ο Έθραϊός τραπεζίτης Σαμουήλ Μπεργκότσκι καθόταν στην τραπεζαρία του μεγάρου του κ' έδίδασκε τό γυνί του ότι είνε καπίκι (τό έν εκατοστό του ρουθλίου) άμα τό ποκίσις πέσει 40 % με τον τόκο επί τόκου κ.λ.π. μέσα σ' ένα χρόνο γίνεται ένα ρούθλι. Έκείνη τη στιγμή ο ύπηρετης του φερε πάνω σ' έναν άσημένιο δίσκο ένα φάκελλο. Μόλις επήρε κ' άνοίξε τό φάκελλο, ο Σαμουήλ επήδησε σαν να τον έτοιμπος φείδι...

—Τί είνε τοούτο δώ; έφώναξε τρέμοντας σύγκορμος Ποιος και γιατί μοι τώστειλε;

Δεν άνεγνώρισε τη συνείδησι, μα κατάλαβε πώς δεν ήταν καλό του. Εφώναξε λοιπόν τη γυναίκα του.

—Λία, της είπε, πάρε τα κλειδά της κάσας και κρύψε τα. Κ' αν σου τά ζητήσω, μη μοι τά δώσης. Κ' αν ίδης να σιζώω τίποτε γραμμάτια, δέσε με, μπαλλάρσέ με καλά... Σκότωσέ με!...

Είνε άπερίγραπτες ή τύψεις που έθασάνισαν τον Σαμουήλ όλη την ημέραν εκείνη. Έκλαιγε, δερνόταν, ούρλιαζε, σαν να τον έφηναν στη σκάρα. Μά ένας Έθραϊός δεν χάνεται για τέτοια μικροπράγματα. Έοφισε την καρδιά του και συζήτησε μες τη σύζυγο του Λία να θρούν τρόπο να γλυτώσουν από τό βάσανο που τους βράζε. Και τό βράδυ, σαν ένύχτωσε καλά, επήρουν τη συνείδησι και κρυφά την έρριξαν μέσα στη βρεφοδόχο των εκθέτων...

Α. ΤΣΕΝΤΡΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΝ ΑΤΘΙΔΟΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Η.

Εκ των εκλεκτών πλέον εκλεκτή φυσιογνωμία, που προσελκύει τό ενδιαφέρον και φανερώνει εξυπνάδα και συμπαθητικότητα. Μία εκ των πλέον μορφωμένων Άθθιδων. Τελευταίως εγκατεστάθη στας Άθήνας. Η διαμονή της στο Παρίσι πιστοποιείται εις την κομψότητα και τό πώς διακρίνει κάθε εμφάνισι της. Σιλουέτα χαριτωμένη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία εκ των κομψοτέρων κοσμικών συναθροίσεων την παρελθούσαν άπεραν, παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη, εις την θαυμασίαν έσπλιν της, στην Κηφισιά.

Στό άντισμένο περιθώλι ή πιο χαριτωμένες εμφανίσεις, με τουαλέτες έμφωδ, σέ χρώματα συντονισμένα με τα μαγευτικά λουλούδια.

Από τις πλέον «σανσασοννέζ» ή δεσποινίς Λένα Α. Ζερλέντη, με μακριά μαύ-μαυρί, με ροζ μεγάλα γραφάλλα και καπέλλο πολύ σιζ μαύ-μαυρί, γαυρισμένο με μιά σειρά από άνθη φανταζι.

Η δεσποινίς Λένα Νικολαΐδη, με θαυμάσιο κίτρινο έμφωδι και ντεσπέν Άστω-μαύ-σέλι, σέ γραμμή έξασία. Η δισ Λουΐ Ντεριπλάι, με μαύρο ύψοστατο φόρεμα, άνθισμένο με κίτρινα λουλούδια, μαύρη φάνη και λιλίν. Η κ. Κνριακού, με ροζ-φροντάν θαυμάσιο φόρεμα και υπέ-καπνιστο. Η δισ Α. Φορόντι, μαύ-πάλ, όμορφωτον σύνολον.

Επίσης παρίσταντο: Ο κ. και ή κ. Μεταξά, κομψοτάτη, με άσπρο και κόκκινο έμφωδι και καπέλλο πολύ σιζ άσπρο, ο κ. και ή κ. Ζερλέντη, ο κ. και ή κ. Βλαστού σύνολον κόκκινο, ο κ. και ή κ. Άλ. Σαυαΐδη, ο κ. και ή δισ Έμπεριζίου, έκάκτως χαριτωμένη με κομψό-ποτον σύνολον μετς και ρενό άρσάντε.

Μία σιλουέτα θαυμασθείσα διά την λυγρότητα και γάμι της, ή δισ Λίξια Λυκαρδοπούλου, εκ Λονδίνου, με θαυμάσιο τοίλινο ταγιέρο σέ χρώμα μαύ-φροντέ.

Κατ' ατάς έπίσημα γεύματα εις τας προεδρίας: Παρά τή προεδριή της Αιγύπτου και τή κ. Σεφύ Μπην.

Παρακάθισαν ο προεδριής της Άγγλίας και ή κ. Ούστερλο, ο έπιτετραμμένος της Τσεχοσλοβακίας και ή κ. Βισσε, φέρουσα χαριτωμένο και λίαν μοντέρνο σύνολον, μαύρη φόβισα και είδος μπλούζας μαύρας από πικέ μεταξωτό άσπρο, ο έπιτετραμμένος της Ιαπωνίας, ή κόμισσα Καποδίστρια, ο ναύαρχος και ή κ. Δούσιανη, ο κ. και ή κ. Βαλτή, φέρουσα υπέ-καπνιστο, μιά από τις όμορφες εμφανίσεις, ο κ. και ή κ. Γ. Δροσοπούλου, φέρουσα τουαλέτα άσπρη και μαύρη έμφωδι σέ τύπο ενγράν-σοσάφ.

Οι γάμοι δύο εκ των πλέον χαριτωμένων κοσμικών δεσποινίδων έ αποτελέσουν τό κυριώτερον κοσμικό γεγονός της εποχής και θα δοθή ευκαιρία να εμφανισθούν αί πλέον σιζ άπογευματινές και βραδινές τουαλέτες της εποχής.

Ανηγγέλθωσαν: Γεύμα έπίσημον διά την 20ήν τελετήν παρά τή προεδριή της Γαλλίας και τή κ. Τισσώ. Θα επακολουθήση έσπερις σ' ενόρτωτον κύκλον κεκλημένων.

Τό Σάββατον 21ην τρέχοντος, σις 5 1/2 μ. μ., τελεσθήσεται ο γάμος της όραίας όσον και ευφρεστώτης δεσποινίδος Ζ. Α. μετά του κ. Γ. Κ., σέ στενωτότον ενόρτωτον κύκλον.

Επίσης τό Σάββατον τελοθνήσεται οι γάμοι της δεσποινίδος Α. Σ. μετά του κ. Α. Μ., σις 10 μ. μ., σ' ενόρτωτον κύκλον κεκλημένων.

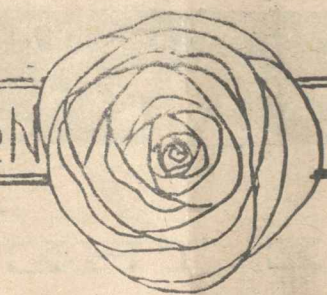
Τό Σάββατον 21ην τρέχοντος έπίσημον γεύμα εις την Πολωνικήν προεδρίαν.

Σις 25 τρέχοντος γάροντεν-πάρτεν παρά τή κ. και τή κ. Άλ. Σκαναβή.

Σις 28 τρέχοντος γάροντεν-πάρτεν παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης νλώσεως, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφστε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

Μαρίαν Παπαγεωργίου, Ένταυθα.—Άν θέλετε να φτιάσετε ένα κομψό φορεμάκι στην κόρη σας, ένα φόρεμα Εθροπαϊκό, που να μιλίη έπάνω της, σάς συνιστώ τό Ραφείον Παιδικών Κοστούμιών του κ. Α. Γαλιμίδη, Μητροπόλεως 32Α. Δοκιμάστε και θα μ' ευγνωμονείτε.

Πληγωμένη Νεράϊδαν, Ένταυθα.—Εάν τό πάχος σας όφειλεται εις άσθματισμόν, τό θετικώτερον μέσον για ν' άδυνατίσετε είνε να πάτε στο Λουτρόκι, για να πίνετε τό νερό του και να κάνετε λουτρό. Όσοσδήποτε προηγουμένως πρέπει να συμβουλευθήτε ιατρόν. Έντω-μεταξύ πιάστε να τρώτε άμυλώδη, καταργήστε τό ψωμί και τρώγεται μόνον δυό-τρείς φρυγανιές την ημέρα. Μην τρώτε άσάφους γλυκά. Να τρώτε πολλά φρούτα και χόρτα και να κάνετε όσο περισσότερους περιπάτους μπορείτε. Για όνομα του Θεού, μην καταφεύγετε σέ βίαια μέσα, καθάρσιν κ.λ.π., γιατί διατρέχετε μεγάλο κίνδυνον να καταστρέψετε την υγείαν σας. Εάν ή φυσική τάσις του σώματός σας είνε να έσθε παχουλή, δεν μπορείτε διά της βίας να μεταμορφωθήτε σέ σλαγέτα.

Ελένην Ν. Μαυροπούλου.—Δεν είνε και τόσο μεγάλο ελάττωμα να έχετε μικρό στήθος. Πολλές θα σάς ζηλεύουν. Άν θέλετε πάντως ν' αναπτυχθή, να κάνετε γυμναστικές άσκήσεις των χειρών και κάθε πρωί περιστροφικών κινήσεών στο στήθος σας, με λίγο βοήτυρο του κα-κάν, ως ένα καρδί. Τό εξακολουθείτε δε ως ότου άπορροφηθή τό βοή-τυρο. Τό να σηκώνετε τους ώμους σας είνε μάλλον έπιβλαβές. Κάνετε κάθε πρωί άναπνευστικές άσκήσεις για να ευρυνθή ο θώραξ. Τότε θα γανή και τό στήθος μεγαλειότερον. Για τα νύχια σας δεν κατάλαβα καλά τί μοι λέτε. Σας συνιστώ να τα αλείφετε με βαζελίνη τακτικά και να μη τα πλένετε πολύ συχνά. Γιατί δεν βάζετε βερνίκι στα νύχια σας; Για τή μύτη σας συνιστώ να κάνετε κομπρέσες με τό έξης ύγρόν:

Borax en poudre 10 gr.
Eau de Cologne 15 »
Eau 5 »

Βρέχετε ένα βαμβακάκι και κρατάτε τό στη μύτη σας άκριτή ώρα. Τό επαναλαμβάνετε δε 3-4 φορές την ημέρα.

Α. Φ. Κ.—Τά σημάδια του προσώπου σας θα φύγουν σιγά-σιγά με τον καιρό, φθάνει να μην τα έρεθίζετε. Για τα σπυράκια πρέπει να κάνετε μια σχε-τική διαίτα στην τροφή σας, να τρώτε πολλά ποτο-κάλλια και να πίνετε κάθε δεκαπέντε μέρες ένα έλα-φοδ καθαρτικό. Άποφεύγετε τις κρέμες, τις πούδρες και τα καλλυντικά. Κάθε βράδι δε να βάζετε στο πρόσωπό σας την έξης λοσιόν:

Sulfure de potasse 2 gr.
Eau de roses 200 »
Teinture de benjoin 15 »

Άντι για πούδρα, τέλος, βάζετε για λίγο διάστημα στο πρόσωπό σας μόνον τάλκ.

Χρυστίαναν Χατζ.—Όσοιδήποτε άπαντώ εις έντε-λώς εξαιρετικές περιπτώσεις και μόνον όταν μοι στεί-λουν τό σχετικό γράμματόσιμον. Για τα μπιμπιά σας σάς συνιστώ να πλένετε τό πρόσωπό σας με νερό χλια-ρό, στο όποιον θα έχετε άδειά λίγη σόδα. Κατόιν θα τό αλείφετε με την έξης συνταγή:

Eau de roses 100 gr.
Alcool camphré 50 »
Vaseline 10 »

Μετά δυό ώρες ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με χλια-ρό νερό. Να κάνετε διαίτα στην τροφή, δηλαδή ν' ά-ποφεύγετε τα ψάρια, τα τηγανητά, τό κρασί, και να τρώτε πολλά λαχανικά και φρούτα. Επίσης να μη μεταχειρίζεσθε κανέναν είδους κρέμα και πριν από την πούδρα, να αλείφετε τό πρόσωπό σας με Gelée Kalo-δοκίμα. Άντι για πούδρα, πρὸς τό παρόν, να μετα-χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μιά χαριτωμένη και πρακτι-κωτάτη λιζέ, εξαιρετικά ευ-κολή στην έκτέλεσι. Πλέκε-ται με τό βελονάκι, σέ σχή-μα κύκλου, σύμφωνα με τό σχέδιο, και γαρνίρεται με χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μετά δυό ώρες ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με χλια-ρό νερό. Να κάνετε διαίτα στην τροφή, δηλαδή ν' ά-ποφεύγετε τα ψάρια, τα τηγανητά, τό κρασί, και να τρώτε πολλά λαχανικά και φρούτα. Επίσης να μη μεταχειρίζεσθε κανέναν είδους κρέμα και πριν από την πούδρα, να αλείφετε τό πρόσωπό σας με Gelée Kalo-δοκίμα. Άντι για πούδρα, πρὸς τό παρόν, να μετα-χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μετά δυό ώρες ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με χλια-ρό νερό. Να κάνετε διαίτα στην τροφή, δηλαδή ν' ά-ποφεύγετε τα ψάρια, τα τηγανητά, τό κρασί, και να τρώτε πολλά λαχανικά και φρούτα. Επίσης να μη μεταχειρίζεσθε κανέναν είδους κρέμα και πριν από την πούδρα, να αλείφετε τό πρόσωπό σας με Gelée Kalo-δοκίμα. Άντι για πούδρα, πρὸς τό παρόν, να μετα-χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

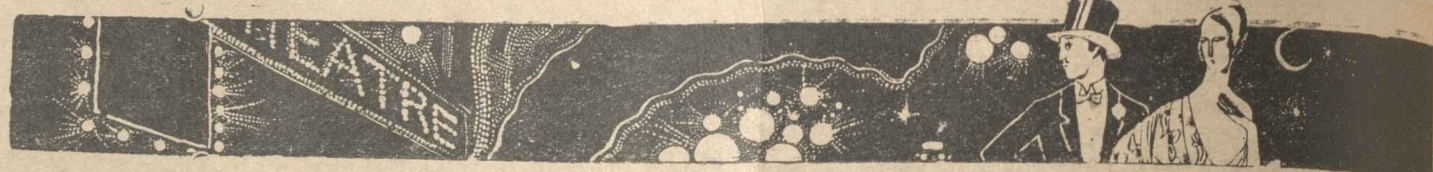
Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μετά δυό ώρες ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με χλια-ρό νερό. Να κάνετε διαίτα στην τροφή, δηλαδή ν' ά-ποφεύγετε τα ψάρια, τα τηγανητά, τό κρασί, και να τρώτε πολλά λαχανικά και φρούτα. Επίσης να μη μεταχειρίζεσθε κανέναν είδους κρέμα και πριν από την πούδρα, να αλείφετε τό πρόσωπό σας με Gelée Kalo-δοκίμα. Άντι για πούδρα, πρὸς τό παρόν, να μετα-χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μετά δυό ώρες ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με χλια-ρό νερό. Να κάνετε διαίτα στην τροφή, δηλαδή ν' ά-ποφεύγετε τα ψάρια, τα τηγανητά, τό κρασί, και να τρώτε πολλά λαχανικά και φρούτα. Επίσης να μη μεταχειρίζεσθε κανέναν είδους κρέμα και πριν από την πούδρα, να αλείφετε τό πρόσωπό σας με Gelée Kalo-δοκίμα. Άντι για πούδρα, πρὸς τό παρόν, να μετα-χειρίζεσθε μόνον τάλκ. Καλόν θα ήταν επίσης άν-απορείτε να πάτε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, για να σάς κάμουν ένα άπρόσωπο στο πρόσωπο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιλάν, ένας νέος συγγραφέας, ο οποίος έχει απορρίψει το εξαιρετικό ταλέντο του στη θρησκεία και ζει στο επαρχιακό περιβάλλον μιας μικρής πόλεως, γνωρίζει μια ωραία νέα, την 'Ισαβέλλα, η οποία μόλις έχει φτάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, εκτός της ομορφιάς της, έχει βαθύτατο καλλιτεχνικό πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική εντύπωση στο Ροβέρτο. Μα αμέσως σχεδόν έρχεται σε διαφωνία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα έχει ελεύθερες αντιλήψεις στο ζήτημα της θρησκείας. Σίγα-σίγα όμως νιώθει να τον τραβάει μια ακατανίκητη έλξη προς αυτήν, στην οποία δεν μπορεί να αντισταθεί. Το ίδιο συμβαίνει συγχρόνως και με την 'Ισαβέλλα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η 'Ισαβέλλα απαλλάχτηκε απ' το αγκάλιασμα της αδελφής της και της απάντησε, ύψωνοντας τους ώμους της:

— Δεν μπορεί να φλερτάρη κανείς με μια πέτρα. Μά...

Στάθηκε έξαφνα, κι έσκυψε λίγο το κεφάλι της, για να δει πως της πήγαιναν τα τριαντάφυλλα.

— Έ, λοιπόν, τι; ρώτησε η 'Αριάνη, βλέποντας πως η αδελφή της είχε σταθεί.

— Ο κ. Ροβέρτος είναι πολύ ενδιαφέρον...

— Α! Και με ποιά σημασία;...

— Είναι ένας άνθρωπος διανοούμενος... και καλός χριστιανός!

— Σε πειράζει αυτό, Μπέλλα;... Ο πατέρας μόλις άκουσε να λένε πως θα μη σέ μοναστήρι...

— Σε μοναστήρι...

Η 'Ισαβέλλα γύρισε ζωηρά. Μια φευγαλέα έκπληξη πέρασε απ' τα μάτια της. — Έπειτα, ένα γέλιο ξέφυγε απ' τα χείλη της, ένα γέλιο αλλόκοτο, γλυκό, ελαφρά ειρωνικό. — Ψάξε τα χέρια της ως τα μαλλιά της, έβγαλε το ένα από τα τριαντάφυλλα και το μύρισε άργα. — Ένα χαμόγελο μυστηριώδες γέμισε φως τα μάτια της, που φαινόταν σαν να κίταζαν κάποια ευχάριστη όπτασια. Και είπε με φωνή όνειροπόλο:

— Σε μοναστήρι;... Ω! όχι!...

IV

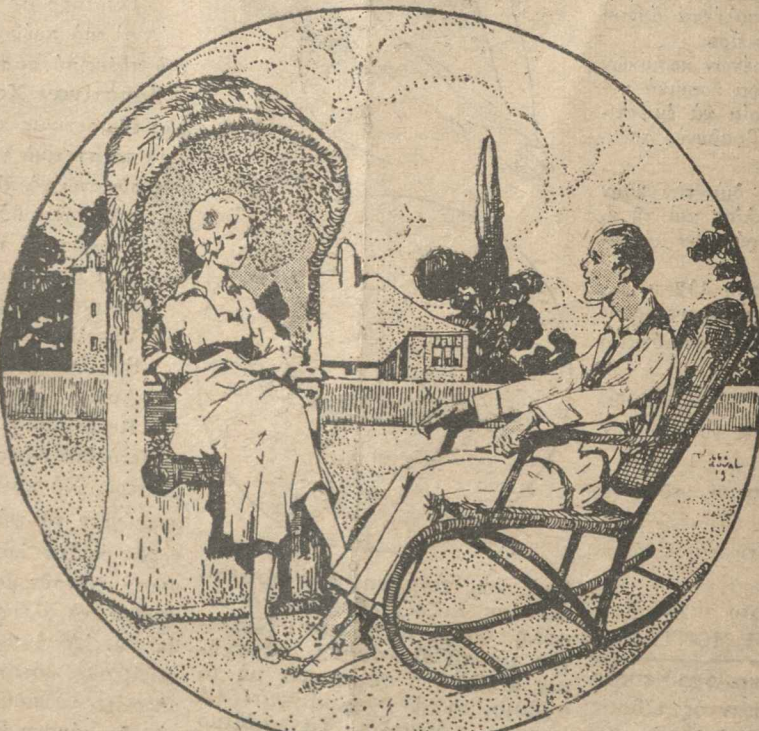
Ο άθώος Τρεμόρ είχε στο πρεσβύτερο της Αγίας Καικιλίας μια μεγάλη κάμαρη, κάπως σκοτεινή, στολισμένη με παλιά κι' ωραία έπιπλα. Μέσα σ' αυτό το αούτο περιβάλλον, ο άθώος δεχόταν κάθε δεκαπέντε μέρες τους έπισμητοτέρους απ' τους ένοριτες που καταγιόντουσαν με έργα φιλοanthρωπίας ή κοινωνική.

Κουβέντιαζαν, άλλαζαν γνώμες, συμβουλευόντουσαν ο ένας τον άλλο. Έκείνο το καλοκαίρι-νό βράδυ, τα παράθυρα του πρεσβυτηρίου ήταν ανοιχτά και μερικοί από τους ξένους του νεαρού Ιερέως καθόντουσαν κοντά σ' αυτά, για ν' απολαύσουν τη βραδυνη δροσιά. Όταν η συζητήσεως τελείωσαν κι' οι άλλοι ξένοι έφυγαν, έμειναν μόνο κοντά στον άθώο, ο κ. ντε Φόρς κι' ο Ροβέρτος. Ο κόμης έλεγε ότι η δεσποινίδες Κερβάλ είχαν πάει το απόγευμα να ιδούν τη γυναίκα του κι' ότι η σχέσις αυτές δεν της άρεσαν και τόσο.

— Παραδέχομαι ότι η μικρή είναι λίγο τρελή, είπε ο Ροβέρτος. Μά μου φαίνεται ότι η μεγάλη είναι σοβαρή κι' εξαιρετικά έξυπνη.

— Έξυπνη, ναι... Φοβάμαι όμως ότι δεν είναι σοβαρή με τη σημασία που δίνουμε έμεις στη λέξη, με τη χριστιανική της σημασία...

— Ναι, δεν πιστεύω... Το παράδειγμα όμως κι' η διακριτικές συμβουλές της γυναίκας σου,

Ο Ροβέρτος κάθισε απέναντι στην αδελφή του...

θα μπορούσαν να της κάνουν καλό.

— Δεν το φαντάζομαι...

— Γιατί; ρώτησε ο Ροβέρτος.

Ο κόμης ντε Φόρς έκανε μερικά βήματα, άκούμπησε μια στιγμή στο παράθυρο, βυθίζοντας μελαγχολικά το βλέμμα του στη νύχτα, που τη φώτιζε το μισοφέγγαρο. Έπειτα γύρισε προς το Ροβέρτο και συνάντησε το τιμό και σταθερό βλέμμα του.

— Αγαπητέ μου, του είπε, δεν μου άρεσει ποτέ να κρίνω τους ανθρώπους από την πρώτη εντύπωση, προ πάντων όταν η εντύπωση αυτή είναι μάλλον κακή. Θα περιμένο για να σου πω τη γνώμη μου για τους γείτονές μας, κι' ιδιαίτερα για αυτή τη νέα, να τους γνωρίσω καλύτερα.

Ο άθώος τον έπεδοκίμασε και είπε:

— Αυτό είναι σωστό. Η θεία μου, δηλαδή η μητέρα σου, Ροβέρτε, δεν είναι και τόσο ένθουσιασμένη μαζί τους. Ένώ δεν τους ξέρω καθόλου, μά από όσα μου είπε η μητέρα σου, φαίνεται ότι η σχέσις τους δεν θα ήταν καθόλου καλές για την αδελφή σου.

— Η 'Αλίκη είναι σοβαρή νέα, απάντησε ο Ροβέρτος με κάποια άνυπομονηρία.

— Της άρεσουν ή διασκεδάσεις κι' οι νεωτερισμοί... Κι' ίσως αυτές ή νέες με την ανεξαρτησία τους και με τους έλευθερούς τρόπους τους να την έπηρευσαν... Ενίσχυσε τη μητέρα σου, στην απόφασί της να μην ανοίξει στενές σχέσεις με τους κατοίκους του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές».

Ο Ροβέρτος έτοιμαζόταν να πη κάτι, όταν ένα ελαφρό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα. Ο άθώος πήγε και άνοιξε. Ήταν η αδελφή του, η δις Φραγκίσκη.

— Σας ζητούν από τους Βιναιγιέ, του είπε. Ο πατέρας τους είναι άσχημα κι' η κόρης του τον έπεισαν να έξιμολογήσει.

— Α! Δόξα σοι ο Θεός!... Πές τους ότι πηγαίνα...

— Θέλεις να σε πάω με το άμάκι μου; ρώτησε ο κόμης ντε Φόρς.

— Όχι, ευχαριστώ, αγαπητή μου φίλε, είναι τόσο κοντά.

Οι τρεις άνδρες βγήκαν έξω, όπου περίμενε το άμάκι του νεαρού πυργοδοσπότου. Ο άθώος κι' ο Ροβέρτος αποχαιρέτησαν τον κ. ντε Φόρς κι' απομακρύνθηκαν με ήθημα διασκέδασης.

— Επειτ' από λίγη ώρα, στάθηκε μπρός σ' ένα από τα πιο παλιά σπίτια της μικρής πόλεως, το οποίο ο αντιπάθος ήταν φωτισμένο. Μια γυναίκα στην είσοδο, φαινόταν σαν να περίμενε. Μόλις τους είδε, έβγαλε ένα στεναγμό ανακούφισης και είπε:

— Α! Μόλις προφταίνετε, κυρίες άθώα.

— Ο έτοιμοθάνατος διατηρεί ακόμα τις αίσθησής του:

— Ναι, αλλά μπορεί να πεθάνει από τη μία στιγμή στην άλλη.

Ο άθώος έσφιξε σιωπηλώς το χέρι του εξαδέλφου του και μπήκε μέσα στο σπίτι, ακολουθούμενος από τη γυναίκα, η οποία ξανάκλεισε την πόρτα πίσω τους. Τότε ο Ροβέρτος άνοιξε έναν πλαγίο δρομάκο, διέβηκε προς την κατοικία τους που ήταν εκεί κοντά. Τώρα περπατούσε με βήμα άργα, Μέσ' στη γλυκειά νύχτα, που την πλημμύριζαν τ' άρωμα των λουλουδιών, συλλογίζονταν το χριστιανικό του όνειρο, την εξαιρετική αποστολή που τον χταρούσε να έχη σ' αυτόν τον

κόσμο... Φανταζόταν τον εξαδέλφό του σκυμμένο πάνω απ' τον έτοιμοθάνατο να συγχωρή, εν όνοματι του Χριστού, τις άμαρτίες που λέρωσαν την ψυχή του. Φανταζόταν όλες τις ψυχές για τις οποίες ο νεαρός Ιερέως, μέσα στα πέντε χρόνια που ήταν κληρικός, φρόντιζε και μεριμνούσε. Ένας μυστικός πάθος ένθουσιασμός τον πλημμύρισε μ' αυτή τη σκέψη και έσ' αναμνήθηκε τα μελαγχολικά λόγια του κυρίου: «Τό άμπελι είναι μεγάλο και λίγοι οι εργάτες. Θυμήθηκε όλες τις βλαστήμιες που άκουγε καθημερινώς, όλα τ' άμαρτήματα που έβλεπε, όλα τα κρυφά και φανερά πάθη των ανθρώπων, όλη τέλος την ανθρώπινη άθλιότητα. Ένα ρίγος απεράντου οίκτου διέτρεξε το κορμί του κι' είπε από μέσα του:

— Κύριέ μου και Θεέ μου, αν με χρειάζεσαι για τις ψυχές των ανθρώπων, ιδού με!...

Όταν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε τους δικούς του να δροσίζονται στον κήπο, κάτω απ' τα παράθυρα του μικρού σαλονιού. Η λάμπες που ήταν αναμμένες μέσα, φώτιζαν το στοχαστικό προφίλ της κ. Βιλάν, τη ζωηρή φυσιογνωμία της 'Αλίκης, το άδύνατο πρόσωπο του κ. Βιλάν και, λίγο μακρύτερα, το μεγάλο αδελφού του, που έμοιαζε του πατέρα του και που ήταν πιο άδύνατος ακόμα. Κουβέντιαζαν χωρίς έμφύχου, με μικρές κομμένες φράσεις. Η 'Αλίκη, άφηρημένη, χάραινε το κυνηγετικό σκυλί του φίλπου. Ο κ. Βιλάν κάνιζε το πόρο του. Ο Ροβέρτος κάθισε απέναντι στην αδελφή του και εί-

σε χαμογελώντας:

— Φαίνεται πως η ζέστη είναι πολύ μεγάλη σήμερα, αφού δεν μιλάει η 'Αλίκη...

Η νέα κόρη σηκώθηκε με ζωηρότητα κι' έπληξε κι' έπιασε το χέρι του αδελφού της.

— Συλλογίζομαι μερικά πράγματα πολύ σοβαρά, του είπε. Μήπως με θεωρείς ανίκανη γι' αυτό, κύριε;...

Ο Ροβέρτος χάραιψε τις καταιγίδες που έβρεφταν από τα μαλλιά της και της άπάντησε πρόσχαρα:

— Καθόλου... Σε θεωρώ πολύ λογική μερικές ημέρες...

— Αυτό όμως δεν συμβαίνει σήμερα, είπε η κ. Βιλάν. Με βασανίζει, για να πιάση συνεχές σχέσεις με τους Κερβάλ. Αυτή η μικρούλα θεότρελλη 'Αριάνη της άρεσε.

— Είναι τόσο διασκεδαστική! είπε η 'Αλίκη.

— Δεν σ' έμαθα ν' αναζητάς τη διασκέδασι στη ζωή, για το κακό της ψυχής σου...

Η 'Αλίκη ύψωσε προς το Ροβέρτο το πρόσωπό της, στο οποίο διακρινόταν ένας μικρός μορμασμός.

— Έχεις και συ τη γνώμη, τον ρώτησε, ότι η συναναστροφή των δεσποινίδων Κερβάλ θα μου έκανε κακό;

— Δεν μπορώ να έκφέρω γνώμη, γιατί δεν τις ξέρω αρκετά...

— Κι' όμως, μιλήσες αρκετά με τη δίδα 'Ισαβέλλα. Μιλήσαστε για πράγματα πολύ σοβαρά... και μάλιστα για τη θρησκεία...

— Βρέ, τον άποστολό μας! Έκανε γελώντας ο κ. Βιλάν!... Έννοεί να κάνει θρησκευτικές διαλέξεις και μέσα στα σαλόνια...

— Κοντά στις ωραίες γυναίκες...

Δεν άρχισα ακόμα... Η συζητήσις άνοιξε εξ άφορμής του τελευταίου βιβλίου μου. Μου φάνηκε πως κατάλαβα ότι αυτή η νέα ύπεφερε, χωρίς να το καταλαβαίνει ίσως, για το κενό της ψυχής της...

— Πιθανόν... είπε η κ. Βιλάν. Δεν είναι τρελή σαν την αδελφή της. Τη θεωρώ μάλιστα πολύ λογική, πολύ θαθεία στην ψυχή της...

— Αφελώς δέ από διανοητικής απόψεως, δεν είναι η πρώτη τυχούσα... Μά το ήθικό της φόντο παραμένει ακόμα άγνωστο για μένα...

— Έπίσης έχει ανατροφή πολύ ελεύθερη...

— Υπάρχουν ψυχές τίμιες και θαθείς που αντίστοιχονται σ' όλες τις κακές επιδράσεις...

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Ροβέρτος πλησίασε τη μητέρα του κι' επρόσθεσε:

— Θα σάς καληνυχτήσω, αγαπητή μου μάμα, γιατί θέλω να εργαστώ...

Η κ. Βιλάν τον κύταξε με το βλέμμα της που χαμογελούσε γλυκά.

— Διάβασα, του είπε, ότι έχεις γράψει ως τώρα. Είναι καλό, πολύ καλό... Κλείνεις σε όσα γράφεις όλη την ψυχή σου, την καρδιά σου και την πίστι σου... Έτσι πρέπει να κάνης πάντα, παιδί μου.

Ο Ροβέρτος έσκυψε και της φίλησε το χέρι.

— Μαμά, της είπε, δεν θα γράφω ποτέ μια λέξη πού να την άποδοκιμάσετε... Είστε η δεύτερη συνείδησί μου και θα είστε πάντοτε...

Έσκυψε ακόμα περισσότερο. Και στο μέτωπό του, που της το πρότεινε, η κ. Βιλάν άποθεσε ένα παρατεταμένο φίλημα. Τα μάτια της μητέρας και του γιου συναντήθηκαν, σοβαρά και τρυφερά. — Όπως κάθε βράδυ, η κ. Βιλάν είδε ότι κανένας ίσκιος δεν θόλωνε το καθαρό βλέμμα του γιου της.

V

Θα ήταν η ώρα ξέη το απόγευμα. Ο Ροβέρτος έκανε τον περίπατό του σ' ένα μικρό δάσος των περιχώρων. Όταν βγήκε έξω απ' αυτό, βρέθηκε μπρός στα έρείπια της μονής του 'Αγίου 'Ιωάννου, άναμεσα στα οποία φύτρωνε πικνή βλάστηση.

Ο Ροβέρτος πήγαινε συχνά εκεί και σχεδόν ποτέ δεν συναντούσε κανέναν άλλο περιπατητή.

Γι' αυτό, ο Ροβέρτος έκανε μια κίνηση έκπληξης και δυσαρεσκείας, βλέποντας ότι κάποια έπισκέπτρια βρισκόταν σήμερα στα έρείπια. Ήταν καθισμένη σ' ένα σωρό από πέτρες και ζωγράφισε. Μά σήκωσε το κεφάλι της, άκούγοντας τα βήματα του Ροβέρτου και τότε ο τελευταίος άναγνώρισε την 'Ισαβέλλα.

— Ω! Ο κύριος Βιλάν.

Η φωνή της είχε κάποιο τόνο ευχαριστήσεως. Συγχρόνως η 'Ισαβέλλα σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα προς τον Ροβέρτο, ο οποίος έβγαλε το καπέλο του.

— Έρχεστε λοιπόν ν' απολαύσετε την ποιήσι αυτών των έρειπίων, τον ρώτησε, που τα φλοιστεφανώνει ο ήλιος και τα κάνει να ξαναζωντανεύουν;

Και το έδωσε το χέρι. Ο Ροβέρτος συνάντησε τα χαμογελαστά μάτια της, που έλαμπαν στο φως της εσπέρας.

— Ομολογώ πως έρχομαι να όνειροπολήσω λίγο, της άπάντησε ο Ροβέρτος.

— Πως το καταλαβαίνω αυτό! Μά θα στενοχωρηθήκατε που με βρήκατε εδώ... Θα ήθελα γα αμέσως, για να μην τάρω ξω τους ποιητικούς σας στοχασμούς...

— Έρχεστε, λοιπόν, ν' απολαύσετε την ποιήσι αυτών των έρειπίων;...

— Θ' άποτεινύσετε, δεσποινίς. Το λέτε αυτό για να με διώξετε! Γιατί για τίποτε στον κόσμο δεν θα ήθελα να σάς άνηχηχτώ...

Ζωγραφίζετε...

Η 'Ισαβέλλα άπλωσε προς αυτόν το άριστερό της χέρι, στο οποίο κρατούσε ένα λεύκωμα.

— Δείτε! του είπε, Έξερει από ζωγραφική; Μπορείτε να μου πείτε αν το σχέδιο αυτό είναι καλό;

Και πλησίασε το λεύκωμα στα μάτια του Ροβέρτου, ο οποίος είδε ένα σκίτσο με ελαφρές γραμμές, που έδινε όλη τη χαρη του παλαιού έρειπωμένου καμπαναριού.

— Τί ωραίο που είναι! της απάντησε ο Ροβέρτος μ' ειλικρίνεια. Έχετε εξαιρετικό ταλέντο, δεσποινίς. Έξερει τι άκεφτόμουν, όταν παρουσιάστηκα; Προσπαθούσα να φανταστώ τόκαμπαναριό, όπως ήταν προ της καταστροφής του.

— Έχω μια παλιά χαλκογραφία, που το δείχνει όπως ήταν στους καλούς του καιρούς. Αν αυτό σάς είναι ευχάριστο, θα σάς τη δείξω... (Άκολουθεί)

— Έρχεστε, λοιπόν, ν' απολαύσετε την ποιήσι αυτών των έρειπίων;...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ

Η Μάμπελ, για λίγο καιρό, είχε δείξει ότι ήμουν ό τίποτ της. Ο τύπος που προτιμούσε. Όταν όμως ο Φρέντ αγόρασε ένα καινούριο αυτοκίνητο, μια υπέροχη γκριζα «Μερσεντές», η δική μου η «Φρόντ» έχασε όλη τη λάμψη της. Τό καινούριο αυτοκίνητο του Φρέντ ταίριαζε με το χρώμα των ματιών της Μάμπελ. Κι η Μάμπελ έκανε σαν τρελή από τη χαρά της. Η «Μερσεντές» του Φρέντ ήταν ένα θαύμα, ένα όνειρο. «Ενα όνειρο, στ' αλήθεια, που μου έκοβε τον ύπνο και μ' έκανε νευρασθενικό! Την είχα πάθει μια χαρά... Κάθε φορά που τηλεφωνούσα στη Μάμπελ, για να της ζητήσω ένα ραντεβού, μου άπαντοσε στερεότυπα:—Δεν μπορώ, Μπόμπ. Θάρρη να με πάρη ο Φρέντ με τ' αυτοκίνητό του...»

«Αν τύχαινε να μην είνε στο σπίτι, ή καμιαίρα της μου άπαντοσε:—'Η κυρία βγήκε μ' έναν κύριο, που έχει ένα γκριζό αυτοκίνητο...»

«Οι' αυτά έδειχναν καθαρά ότι η Μάμπελ μου έκανε άπιστες. Μά το ποτήρι της πίκρας ξεχείλιζε πιά, όταν έμαθα μια μέρα ότι οι δυο έρωτευμένοι έτοιμαζόντουσαν να πάνε να περάσουν μια δολοκλήση έβδομάδα στο Χόλλυγουντ. Για φαντασθήτε: Στο Χόλλυγουντ! Στον Παράδεισο των έρωτικών ζευγαριών...»

Με μια υπεράνδρα προσπάθεια κρατήσα τα δάκρυά μου κ' όρchiα να συλλογίζομαι τί έπρεπε να κάνω. Συγκέντρωσα, μάλιστα, τόσο το μυαλό μου, ώστε μου φάνηκε μια στιγμή ότι θα έσκαζα σαν μύμπα. Και τί ζέστη που με είχε πιάσει!... Παρ' όλο τον άέρα που φυσούσε, βγήκα έξω δίχως πανωφόρι...

Να πάω ή όχι; Έξη μέρες τοιγούτα εδώ κ' έχει, σαν κολλημένη ψυχή. Τέλος, έτρεξε στο σπίτι της Μάμπελ. Ο Μαύρος ύπνρής της κ' η Μαύρη μαγείσσοα καθόντουσαν στο σαλόνι. Η καμιαίρα είχε πάρει άδεια...

—Πού είνε ή μίς Μάμπελ; ρώτησα τον Μαύρο ύπνρτή.

—Εκείνος σήκωσε τους ώμους του άδιάφορα.

—Μά δεν βλέπετε πόσο ύποπρος; πού φώναζε. Πού είνε ή μίς Μάμπελ; Πές μου γρήγορα, πού είνε;

—Ο Μαύρος μου έριξε μια καχύποπτη ματιά κ' έπειτα έβλεσε τη γλώσσα του.

—Έργαγε μ' ένα γκριζό αυτοκίνητο, μου είπε.

—Α! Μ' ένα γκριζό αυτοκίνητο! Θαμιάσια! «'Ηξερα πού ήταν. Είχε πάει με τον Φρέντ στο Χόλλυγουντ...»

Βγήκα σαν τρελλός απ' το σπίτι της, τριζόντας τα δόντια μου από τη λύσσα. Θεέ μου! Τί έπρεπε να κάνω; Πώς θα τους έμπούδιζα να μείνουν μαζί; Αξάφνα μια σατυρική ιδέα άστραψε στο νού μου. Διάβολε! Αυτό μάλιστα! Ήταν ένα περίφημο εκβόλος.

Πήδησα άμέσως στο πρώτο τρέμ που περνούσε από μπροστά μου και τράβηξα για το Τηλεγραφείο. Έκει έστειλα στον μοναδικό ξενοδόχο του Χόλλυγουντ το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Δυο τρελλοί δραπέτευσαν από το Φρενοκομείο μας, έκλεψαν μια γκριζα «Μερσεντές» και κατέφυγαν στο ξενοδοχείο σας. Το ύψος τους είνε άπατηλό. Είνε ήσυχτοι, μά όταν τους πιάσει άξαφνα ή τρέλλα, στραγγαλίζουν όλο τον κόσμο! Απομονώσατέ τους! Έρχομαι γρήγορα. Ο διευθυντής του Φρενοκομείου Λάρις.»

Αυτό το τηλεγράφημα μου κόστισε δυο γυνάματα. Μά δεν βαριέστε... Θα πουλούσα και την ψυχή μου άκόμα, για να μπορέσω να έμπούδιω τη Μάμπελ να μ' άπατήση...

Η φαντασία μου είχε πάρει δρόμο σαν άφηνιασμένο άλογο. Έβλεπα τώρα τον Φρέντ να οδηγεί από τη λύσσα, καθώς τον τραβούσαν για να τον άπομονώσουν τα γκαρδία του ξενοδοχείου. Από την άλλη μεριά πάλι έβλεπα τη Μάμπελ να χτυπά τα πόδια της σαν τρελή και να ξεφρονίζει από την άπειροσία... Με πόση περιφρόνηση κούταζε τώρα τον Φρέντ! Μά σε λίγο, μόλις θα έφτανε με τη «Φρόντ» μου, θα διορθωνόταν...

—Πού είνε ή μίς Μάμπελ; ρώτησα τον Μαύρο ύπνρτή.

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΚΕΝΕΝΥ

νόντουσαν όλα. Θα έξηγοόσα στον ξενοδόχο ποιού ήσαν, κάνοντας με δεν έξω τίποτα για το τηλεγράφημα, και θα τους έλεγε όσα Κι Μάμπελ τότε θα παρατούσε τον Φρέντ, πού θα τον θεωρούσε άπαιτο αυτής της συμφοράς της, και θα γυρίζε μαζί μου στο σπίτι της. Αυτό όμως το τρελό όνειρό μου ήταν μοιραίο να διαλυθή σαν σαπούνι. Κι άκούστε πώς:

Ανέβηκα στη «Φρόντ» μου και τράβηξα για το Χόλλυγουντ. Στις τέσσερες ή ώρα τ' άπόγευμα ήμουν στη μέση του δρόμου. Εκεί πήρε όμως με βρήκε ή πρώτη άτυχία. Αναγκάσθηκα ν' αλλάξω ένα λάμπρο. Ίδρωσα σαν βασιτάς, λήθωσα το μεταξοτό πανικό μου και έκανα γόνατα στο πανταλόνι μου. Παρ' όλα αυτά ήμουν έτοιμος να γελούσα από τη χαρά μου και κάθε τόσο σφύριζα κ' από ένα πύκτω τραγουδάκι. Μά στις τέσσερες και μισή δεν γελούσα και δεν είχα πύκτω σφρυγμάτια. Η «Φρόντ» μου καρφώθηκε στη μέση ενός χωματιού. Ο,τι κ' αν έκανα, δεν κατάφερα να την ξεκολλήσω. Κότταξα τη μηχανή, το γκάσι, τις μπαταρίες, έβλεπα, βίδωσα, ξεβίδωσα, λήθωσα, έκανα ό,τι μπορούε να φαντασθώ για να διορθώω τη βλάβη της. Μά τίποτα! Τίποτα! Η «Φρόντ» είχε κρυώσει, σαν να είχε παύσει. Κατέφυγα τότε στο μηχανικό του χωριού, έναν άπορομάλλο γέροντα, αντ' να διορθώω τη μηχανή, τη χάλασε περισσότερο...

—Ωμορρα τα είχα καταφέρει! Πώς θα έφτανα τώρα στο Χόλλυφλιντ; Μ' ένα άλλο αυτοκίνητο; Μά δεν υπήρχε ούτε καρότσι σ' εκείνο το χωριονάκι. Ζήτησα μια μοτοσυκλέτα, μά δεν είχε καμία. Ζήτησα ένα ποδήλατο, μά ούτε καί ποδήλατο είχε κανένας του.

—Ενα άλογο! φώναζε. Ένα άλογο!...

Οι γέροντες χωριάτες, πού κάθιζαν ήσυχα την πλά τους, γαμψόλοισαν. —Δουλεύουν όλα στα χωράφια, μου είπαν.

—Έπρεπε λοιπόν να πάω με τα πόδια στο Χόλλυφλιντ; Ήθελα έτι δολοκλήρες ώρες! Κι έπειτα, μπορούσα να χάσω τη νύχτα το δρόμο, κ' άντ' για το Χόλλυφλιντ να βρεθώ σε καμιά άλλη πιά.

Ο μηχανικός τότε με συμβούλεψε να περιμένο ως το πρωί, σαν να έρρόκειτο να γίνη το πρωί κανένα θαύμα!... Τι λύσσα, πού με είχε πιάσει! Άρχισα να κλοτσάω τη «Φρόντ» μου, μά σε λίγο αναγκάστηκα να σταματήσω, γιατί είχαν μονάσει τα πόδια μου από τα χτυπήματα. Θεέ μου! Πώς θα μπορέσω να ξεχάσω ποτέ εκείνη τη νύχτα! Δεν μπόρεσα ούτε μια στιγμή να κλείσω μάτι.

Στις πέντε ή ώρα το πρωί έτρεξα και φώναξα το μηχανικό. Πήσα κ' οι δυο με τα μούτρα στη δουλειά και τέλος, σαν να είχε γίνει άποιο θαύμα, ανακαλύψαμε τη βλάβη της μηχανής. Στις έξι ή ώρα ή «Φρόντ» δούλενε σαν ρολόι. Ούρ! «'Ενα άβάσταχο βάρος είχε πέσει από το στήθος μου. Στις όχτώ έφτασα στο Χόλλυφλιντ.

Ήταν άπίστετο! Στην άρχή μου φάνηκε ότι με ξεγέλουσαν τα μάτια μου! Η Μάμπελ κ' ο Φρέντ, δόλοχαροι, άκοιμώσαν στο καμαρίνι ενός δοματίου, δίπλα - δίπλα...

Η Μάμπελ, μόλις με είδε, έβαλε τις φωνές.

—Αλλά, Μπόμπ! Έσπασες πάλι καλά πού ήρθες... Είσαι ή σωτηρία μας...

—Μά τί συμβαίνει; ρώτησα γαμψόλωνοντας τα μάτια μου.

—Άκουσε, Μπόμπ, μου φώναζε ο Φρέντ. Πέσαμε θήματα μιάς απ' έξη ήσους. Χτες τ' άπόγευμα έφτασα εδώ πέρα με την Μάμπελ... Μά καλύτερα να μην έρχομουν, γιατί ίσως από μια ώρα, δεν έξω το έπαισο ο ξενοδόχος και μιά πέρασε για τρελούς. Μας άνάγκασε λοιπόν να τρέξουμε να μπουκίσουμε σ' αυτό το δοματίο κ' ύστερα μας κλείδωσε απ' έξω...

Φαντάσου, Μπόμπ, ότι περάσαμε όλη τη νύχτα μαζί!...

—Όλη τη νύχτα; Έκανα, έτοιμος να λιποθυμήσω.

—Ναι, ναι... φώναζε ή Μάμπελ. Ξεσπώνω: σ' ένα πονηρό γέλιο.

Διάβολε! Αυτό θα πη άτυχία! Παραδέχτηκα ότι ήμουν ένας βλάκας με περικεφαλαία και σάβαντες το κεφάλι, πέρα να βρω τον ξενοδόχο, για να του έξηγησω πού ήσαν οι τρελλοί... Έπειτα έφυγα κρυφά από το Χόλλυφλιντ, κατακτασμένος, και για να εκδικηθώ κάποιον, πού τη λύσσα μου έβαλα φανά στο «Φρόντ» και την έκανα σαν πονηρό χνίμα...

Η Μάμπελ, ύστερα από ένα μικρό παντρέυτηκε τον Φρέντ.

ΠΕΤΕΡ ΚΕΝΕΝΥ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΒΡΑΗΑΜ ΔΡΕΥΦΟΥΣ

ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο Κύριος και ή Κυρία.

«Ένα κομψό σαλονάκι. Μεγάλες πόρτες εξέλιξι άριστερά. Ή κυρία κάθεται σ' έναν καναπέ. Φαίνεται πολύ ταραγμένη. Κάθε τόσο ρίχνει άόληστα βλέμματα στο ρολόγι. Κόσμος άκούει. Είνε περασμένες έξη και άκόμα δεν ήρθε ο άνδρας της, τόσο τακτικός πάντοτε στην ώρα του. Τι να συμβαίνει άραγε με τα χέρια της σ' άγοντά της... Έξαφνα άκούγονται βήματα στο διάδρομο...»

Η ΚΥΡΙΑ (βράζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσσεως).—Ελά τέλους! Αλλά είνε! Α! μιά ήταν καιρός πιά... Τώρα θα τον κανονίσω εγώ!

(Παίρνει ένα βιβλίο, πού ήταν πεταγμένο σε μια άκρη του καναπέ, το άνοίγει και προσπαθεί να είνε άρρασιμένη στο διάδρομο. Μπαίνει ο κύριος, έβλεψε, χαρούμενος, πεταχτός. Άπλώνει από μακριά και τα δυο του χέρια πη γυναίκα του. Εκείνη όμως δεν κινείται από τη θέσι της... Προσποιείται ότι ήσυχούσε να διασάβη τι συμβαίνει, σ' έτοιμη. Διαισθάνεται τη δύσκολα, πού είνε έτοιμη να ξεσπάσει. Και άποσπάζει να εξακορώσει τη συμβαί... Πλησιάζει τη γυναίκα του και κάνει να της φιλήσει το στήθος. Εκείνη όμως σκύβεται άρδια και πού ρίχνει μια άγρια ματιά).

Η ΚΥΡΙΑ.—Σας παρακαλώ, κύριε!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Από σήμερα δεν υπάρχει πιά τίποτα το κοινό μεταξύ μας!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Μάλιστα! Άκούσατε πολύ καλά!... (Και ή κυρία μπαίνει στο δοματίό της. Ο κύριος, έμβρόντιος, άποπειράται να την ακολουθήσει. Εκείνη τού χτυπάει την πλάση σ' άποια πόρτα. Ο κύριος ένοιει το κεφάλι του με άποια πιά ύποδοξη. Η γυναίκα του είνε σε άραση θυμωμένη ή τα κάπνιστά σ' άπείτα; Περιμένο να διή την πόρτα να ξανακοί... Τού κάκου όμως! Ο κύριος άρχίζει να πείθεται ότι τα πράγματα είνε σε άραση... Αναστενάζει βαθεία με όρος άρρωστος. Και έτοιμάζεται ν' άντιμετώπιση και την κανονόρα αυτή της σ' άραση. Ξεσπάει λίγο τα πόδια του, ύστερα παίρνει μια έμμερτα και κάθεται άναστακτικά στην πολυθρόνα, με όρος άρρωστος άποσπασμένου να διασάβη και τις όχτώ σεάδες... Σε λίγο, άνοίγει ή πόρτα, εμφανίζεται ή κυρία, προχωρεί και σκύβεται μπρος στον άνδρα της με σταυρωμένα τα χέρια).

Η ΚΥΡΙΑ.—Νομίζετε, κύριε, ότι ή ζωή αυτή μπορεί να διαρκέσει πολύ άκόμα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Φρονείτε ότι άφου πέρασα όλη τη βραδιά μου, περιμένονας την Μεγαλειότητά σας, θα μου έτε τώρα εύκολο να μείνω μόνη μου στο δοματίό μου, χωρίς φωτιά, ενώ σεις θα έσταίνεστε εδώ, διαβάζοντας την έφημερίδα σας με τεκτονικά τα πόδια!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έτοιμαζόμενος να σηκωθεί από τη θέσι του).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Περίττο να ένοχλησθώ... Το καταλαβαίνα και μόνη μου, ότι άφου πέρασα έξη ώρες έξω από το σπίτι σας, έχετε άνάγκη τώρα να ξεκουρασθήτε. Το τομερό για μένα είνε ότι σας περιμένο... Πού να φαντασθώ όμως ότι θα γυρίζατε ύστερα από τα μεσάνυχτα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κιντώντας το ρολόι του).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Είπα μεσάνυχτα και έμμένω... (Μαντεύοντας τη σημάδα μιας κινήσεως του συζύγου της). «Α! το δικό μου το ρολόγάκι έλεν έννημση, μά πάει πολύ πίσω...» Έξέ άλλου, τί ρολόι παίζουνε μια και δυο ώρες, για έναν άνθρωπο πού είνε μαθημένος να ξενοχτά, να γυρνά σ' άποια του τα χαράματα, ύστερα από δλονόκτια όργια!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χαμογελώντας).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Γελάτε, βλέπω... Σας φαίνονται πολύ νόστιμα αυτά με κοροϊεύετε!... Ή είσωνία είνε το όλο των διεφθαρμένων, όπως είστε!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άνοίγοντας τόσα δά τα μάτια του).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Είχατε πολλές κατακτήσεις άπόψε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με όρος διαμαρτυρίας).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Ξέρω τί θα μου πείτε... Θα λοχησθήτε ότι είχατε πιά σε άραση σέση με οικονομολόγους... Άμ' έννοια σας και τους έξω και αυτούς τους οικονομολόγους, με τα κοντά φροντάκια και τα βαλάνια χυλίων... Και δεν μπορώ να τους συναντησθώ, άφ' ένός γιατί είνε μια γυναίκα και άφ' έτέρου γιατί δεν είμαι του γούστου σας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εμβρόντιος).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Μάλιστα! Από τη μέρα που κατάλαβα ότι πολιορκείτε την κυρία Τουριμέλ, βεβαιώθηκα όριστικά ότι σας άρέσουν ή άδύνατη... Ομολογώ ότι εγώ δεν είμαι τόσο άθροια... τόσο σκελετωδής, όπως ή κυρία Τουριμέλ... Είμαι άποσπασμένος άκως... άκως πρόχει να έλω...

είνε κάθε γυναίκα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Έκείνο πού δεν μπορώ να καταλάβω, εκείνο πού μου πρόβει κατάπληξι και άηδία, είνε πώς βαστά ή καρδιά σας και άπατάτε τον καλύτερο φίλο σας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με συγκρατημένη άγανάκτηση).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Ομιώνετε, έπειδή προσέβαλα το είδωλό σας;... Με συγχωρείτε... Στο έξης μονάχα καλά λόγια θα λέω για την κυρία Τουριμέλ... Άλλο ζήτημα τώρα αν μου έλειπε την καρδιά του άνδρός μου...

(Ο κύριος κάνει να μιλήσει, μά περιορίζεται ν' άνασκήση τους ώμους του κ' άδιαφορία).

Η ΚΥΡΙΑ.—Δεν έχετε ν' άπαντήσετε τίποτα σ' αυτά πού σας λέω; Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Δεν μιλάτε;... Ούτε καν λαμβάνετε τον κόπο να βοηθήτε ένα ψέμμα, για να δικαιολογήσετε την άδικαιολόγητη διαγωγή σας; Ο ΚΥΡΙΟΣ (πλησιάζοντας).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Γιατί με πλησιάζετε με το άπειλητικό αυτό ύψος; Σκοπεύετε μήπως να με χτυπήσετε; Έμπορς, λοιπόν! Χτυπήστε με! Τι περιμένετε; Μπορείτε να είστε βέβαιος ότι δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο από μένα... Είσθε ο ισχυρότερος!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Γιατί διατάζετε; Φοβάσαστε μήπως καλέσω βοήθεια; Όχι, κύριε! Δεν θα το κάνω ποτέ αυτό. Σέβομαι την ύπόληψή του σπιτιού μας! Δεν θέλω να μάθη κανένας άλλος ότι μέσα σ' αυτούς τους τοίχους μιά δυστυχισμένη γυναίκα τραβάει το κόσμο τα μαρτύρια από έναν σκληρό και άνάληγο άνδρα...

(Ο κύριος την κοιτάζει άπελπισμένος. Ύστερα ξανακάθεται στην πολυθρόνα του, παίρνει την έφημερίδα του κ' έτοιμάζεται να συνεχίσει το διάδρομο).

Η ΚΥΡΙΑ.—Τό θεωρείτε περίττο να δικαιολογήσετε... Με συγχωρείτε... Δεν θέλετε να μου πείτε πού περάσατε άπόψε τη βραδιά σας... Και αν άκόμα υποθέσουμε ότι είχατε σέση με τους οικονομολόγους, ή συνεγασία σας θα τελείωσε στις έννρη. Πού είσαστε τις ύπόλοιπες ώρες; Γιατί άγγήσατε τόσο να έπιστρέψετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ (κλαίγοντας).—Άχ! μαμά μου! Ποιος θα το έλεγε ότι ή κόρη σου θα γινόταν μια μέρα τόσο δυστυχισμένη!... Και να συλλογίζομαι ότι τώρα άρχίζουν τα βάσανά μου, ότι τώρα άρχίζω ν' ανεβαίνω το Γολγοθά μου!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Καλά μου το έλεγε ή μαμά μου να μ' έλεγε πόσο... Της είχατε κάνει άσχημη έντύπωση από την πρώτη στιγμή πού σας είδε... Κάτι ήξερε ή καί μένη... Έγώ όμως είχα την άτυχία να σας άγαπήσω σαν τρελή...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χαμογελώντας).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Τί σημαίνει το ειρωνικό αυτό χαμόγελο; Κοροϊεύετε την μακαρίτισσα τη μητέρα μου; Ή έμένα, έπειδή έκανα την παραφροσύνη να σας αγαπήσω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Και το παρό αυτό ποτήρι με βάψετε να το πιά σήμερα, τη μέρα αυτή πού μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια, τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου... Είνε ή γιοστή μου σήμερα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Προσάξω σήμερα... Το λημονήσατε, φυσικά. Ήταν έτοιμο... Δεν ένοιαφέρατε πιά διόλου για μένα... Σας είμαι έντελώς ξένη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Τό άπορώ, λοιπόν, ότι με ξεχάσατε; Ο ΚΥΡΙΟΣ (κινώντας να μιλήσει).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Σταματήστε, βλέπω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (δελτώντας και πάλι ότι θέλει να μιλήσει).—.....

Η ΚΥΡΙΑ.—Μη μιλάτε! Μη μιλάτε! Θα πείτε πάλι ψέματα!... (Ο κύριος βράζει τότε από την τσέπη του μια μικρή κασετίνα, την άνοίγει και την προσφέρει σιωπηλά στη γυναίκα του).

Η ΚΥΡΙΑ.—Ένα κολλέ! Για μένα είνε;... Α! ναι, θα μου το ήπες για τη γιοστή μου... Γ' αυτό άργησε λιγάκι να γυρίσει άπ' άποψε, άγάπη μου... Τί καλός πού είσαι! Πόσο σ' αγαπώ!... (Και πέφτει στην άγκαλιά του — ταπτοκόνιας με την αίσια!)

ΑΒΡΑΑΜ ΝΤΡΕΥΦΟΥΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Για να άντιληφθήτε τα άποτελέσματα του άλκοολισμού, σας άναφέρουμε ένα περίεργο πείραμα του άκτορος Μπίνγκεν.

Ο Μπίνγκεν υπέβαλε μερικές εργάσιμες μέλισσες σε διατα μελιού κατατεμένον με καθαρό οινόπνευμα. Όταν συνήθισαν τα εργατικά ατα αυτά έντομα στην έπιδραση αυτή διατα, άρχισαν να τεμπελιάζουν, να χάνουν το αίσθημα της ισορροχίας, να γίνονται άντικειμενικά και να παραδίδονται στο πάθος της κλοχής και της ληστείας!...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έτσι θα φτάνανε στην αθιένδα σ' ώρα που οι ένοικοί της δεν θα είχαν κοιμηθεί ακόμα. Και θα μπορούσα να τους δώ, χωρίς να με αντιληφθεί κανείς.

Εκτός... Εκτός αν μάς συνέβαινε κανένα τραγικό απρόοπτο στο δρόμο...

Όσο γι' αυτό, είχα τις ελπίδες μου στο Θεό. Στο Θεό που τόσες φορές μ' ἐγλύτωσε από τόσες δύσκολες περιστάσεις...

Τό θραυνο σκατάδι είχαν απλωθεί γύρω στις έρημες έξοχες και στα δάση, όταν ξεκινήσαμε.

Προχωρούσαμε όλοι έφιπποι, αλλά πολύ αργά και με μεγάλη προφύλαξη. Μόνον ο Βίλλης Γάρεϋ κι' ο γέρο Ρούθης είχαν αφήσει τ' αλογά τους στον καταυλισμό και προχωρούσαν πεζοί, πηγαίνοντας μπροστά για να βλέπουν τί γίνεται και να μάς ειδοποιήσουν σε περίπτωση κινδύνου.

Προχωρούσαμε πλάι σ' ένα ποτάμι, κάτω από τα γέρικα δέντρα...

Ο ούρανός ήταν καθαρός και είχε φεγγάρι. Έτσι διακρίναμε τον Γάρεϋ και τον Ρούθι που προηγούντο και εξέταζαν το έδαφος και τις γύρω κακοτοπίες.

Πήγαινα έμπρός από τους άνδρες μου, με το τουφέκι έτοιμο στο χέρι. Η καρδιά μου ήταν σφιγμένη, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί. Φοβόμουν, κυρίως, μήπως συνέβη κανένα κακό στην άγαπημένη μου, από τη στιγμή που αναχωρήσαμε και την άφησα απροστάτευτη.

Είχαμε προχωρήσει αρκετά, όταν, κοντά στην όχθη του ποταμού, κάτω από μερικά δέντρα, συναντήσαμε μια ξύλινη καλύβα. Η καλύβα αυτή παρουσίαζε φρικτό θέαμα. Ήταν τρομερά, άγρια, απερίγραπτα λεηλατημένη. Τα πάντα μέσα σ' αυτή είχαν μεταβληθεί σε συντρίμμια. Κι' αυτές ή εικόνες των άγιων θρισκόντων κάτω στο χώμα, σπασμένες, κομματιασμένες.

Γύρισα κατάπληκτος και κύτταξα έναν από τους στρατιώτες μου.

Αυτός κούνησε το κεφάλι του και μου ψιθύρισε:

— Άρχισαν η έκδικήσεις των ανταρτών, λοχαγέ.

— Τόσο γρήγορα!

— Έτσι φαίνεται, δυστυχώς. Η λύσσα

τους ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν περι-

μεναν παρά να φύγουμε για ν' αρχίσουν

τά έγκληματικά τους όργια.

— Ήμουν έξω φρενών.

Η αγωνία μου για την τύχη της 'Ι-

ζολίνας και του πατέρα της μεγάλωσε.

Θεέ μου, τί θα είχε απογίνει η άγα-

πημένη μου, εκεί κάτω, αφού στο μέρος

αυτό, τόσο κοντά στον καταυλισμό μας,

έτόλμησαν να προδούν σε λεηλασίες οι

Μεξικανοί αντάρτες!

Μη υποδώντας να κρατηθώ πλέον,

τράβηξα έμπρός, αποφασισμένος να φτά-

σω το γρηγορότερο στην αθιένδα της

'Ιζολίνας.

Μά λίγα θέματα πιδ πέρα, νέο φρι-

κτό θέαμα μάς κάρφωσε, παγωμένους

από φρίκη, στις θέσεις μας. Από ένα

δέντρο ήταν κρεμασμένη μια νεαρή χω-

ρική! Το πτώμα της σάλευε ελαφρά,

καθώς φυσούσε ο άνεμος και φάνταζε

απαίσια, κάτω απ' το φεγγαρίσιο φως...

Ο Γάρεϋ κι' ο γέρο Ρούθης είχαν

σταθεί και μουρμούριζαν άπειλές έναν-

τίον των ανταρτών.

Οι στρατιώτες μου είχαν επίσης έκμα-

νη από την όργη τους.

— Α, τους άχρειους!... Α, τους ανάν-

δρους! Ουδίσιασε ο γέρο Ρούθης. Άα-

κούς εκεί να κρεμούν γυναίκες!...

Η τελευταίες λέξεις του γηραιού κυ-

Εξηρέθισαν τους πολεμιστάς των κατά των Αμερικανών...

νηγοϋ μου θύμισαν και πάλι την 'Ιζολίνα. Γιατί θα την σέβο-

πουσαν αυτήν οι αντάρτες; Αφού τολμούσαν να κρεμούν θύμας χωρικές, ασφαλώς θα δεινόντουσαν έξ ίσου σκληρά και από θρωπα και στην κόρη του Ραμούν ντε Βάργας.

Μήπως δεν υπήρχε μεταξύ των ανταρτών ο Ραφαήλ 'Ιγκόρ-ρα, προσωπικός εχθρός του ντε Βάργας, ικανός για κάθε έγκλημα και για κάθε άτιμία;

— Σε τί τους έφταιξε, άραγε, η φτωχή αυτή κόρη; άναρ-τήθηκε ο Γάρεϋ, κυττάζοντας την κρεμασμένη χωρική.

— Ασφαλώς σε τίποτε, σύντροφε, άπάντησε με θυμό ο γέρο Ρούθης. Την κρέμασαν, γιατί είπε κάποιον καλό λόγο για τους Άμερικανούς, για να της κλέψουν τα φτωχικά της πράγματα.

— Άσφαλώς... Πρόκειται δηλαδή περί ληστών, που δεν έχουν ούτε ίσρα ούτε δόξα...

Ο Βίλλης Γάρεϋ έσφιξε τις γροθιές του.

— Όλοι μας λυσούσαμε από θυμό κι' άνυπομονούσαμε να έρ-θούμε αντίμετωποι με τους ληστές, για να τους τιμωρήσουμε σκληρά για τα κακούργημάτα τους.

Ξεκινήσαμε άμέσως, προχωρώντας προσεκτικά. Είχαμε κα-ταλάβει πειά ότι τα μέρη στα όποια θρισκόμαστε, ήταν γεμάτα αντάρτες.

Μισό μίλι πιδ πέρα, ενώ θαδίζαμε άργά-άργά, παρ' όλη την άνυπομονήσά που μάς κατείχε να καλπάζουμε έμπρός όλοσχε-ώς, ξεφωνήτα και θρήνοι νυναικών έφτασαν στ' αυτιά μας.

Πίσω από ένα σιδεντρο ύψωσα στο μέρος αυτό ύπηρχε ένα χωριουδάκι.

Σταματήσαμε άμέσως τ' αλογά μας κι' άφουγκραστήκαμε. Η κραυγή και οι θρήνοι έρχόντουσαν από το μέρος του χω-ριού.

Τί να συνέβαινε άραγε; Θρηνούσαν γυναίκες ή έπρόκειτο περί παγίδος; Περιμένουμε να φανούν ο Γάρεϋ με το γέρο Ρούθι και να μάς πουν τί συμβαίνει, αλλά οι δυο πρόσκοποι μας δεν φανόντουσαν.

— Οι θρήνοι αυτοί είνε γυναικείοι, δεν υπάρχει άμφιβολία, είπε ένας απ' τους στρατιώτες μου.

— Ναί, ναί, έπιβεβαιώσαν και οι άλλοι. Φαίνεται πως έχει πω-σω στο χωριό συμβαίνουν περιέργα πράγματα.

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησα.

— Είν' άπλουστάτο, λοχαγέ. Φαίνεται πως μπήκαν στο χωριό αντάρτες και έσ-σανίζουν τις γυναίκες!

— Τότε έμπρός! φώναζε.

Κι' όλοι μαζί όρμησαμε προς το χω-ριό, καλπάζοντας άσυγκράτητα.

Στην κορυφή του δασώδους ύψους, μια σκιά μάς έφραζε το δρόμο. Ήταν ο Βίλλης Γάρεϋ.

— Τί συμβαίνει, Γάρεϋ; τον ρώτησα.

— Άσχημα πράγματα, λοχαγέ μου, έ-πάντησε.

— Δηλαδή;

— Οι Μεξικανοί αντάρτες μπήκαν στο χωριό και τα έκαμαν θάλασσα!

— Κι' ο Ρούθης; Πού είνε ο γέρο Ρούθης;

— Στο χωριά, λοχαγέ. Βρίσκεται με-ζύ με τις δυστυχισμένες γυναίκες και προσπαθεί να τις παρηγορήσει.

— Εφράζα.

Δέν είχα πειά καμιά άμφιβολία ότι τα ίδια και χειρότερα θα συνέβαιναν και στην αθιένδα της 'Ιζολίνας.

— Έμπρός!... Έμπρός!... φώναζε στους στρατιώτες μου.

Εκάλπαξα προς το χωριό και ή καρ-διά μου σφιγγότανε και γινόταν όλο και πιδ θαρεία.

— 'Ιζολίνα!... Άγαπημένη μου 'Ιζολί-να! ψιθύριζα. Πού θρισκεσαι αυτή τη στιγμή; Τόλμησαν άραγε, οι έθελον-

αγγίξουν επάνω σου;

Τό θέαμα που άντικρύσαμε όταν μπήκαμε στο χωριό, ήταν άναρχειατικό. Σε μια μικρή πλατεία ήταν μαζευμένες ξε-έ-στα γυναίκες και δυο-τρείς άντρες. Η γυναίκες αυτές, άνάμε-σα στις όποιες έστεκε ο γέρο Ρούθης, προσπαθώντας να τις παρηγορήσει, ήταν άναμαλλιασμένες, κατασκονισμένες και κα-ταταλαιμένες. Έκλαιγαν και ξεφώνιζαν άπελπισμένα. Άλλες από αυτές ήταν έντελως γυμνές κι' άλλες δεν φορούσαν παρά ένα μονάχα πουκάμισο!

Όπως φανόνταν καθαρά, οι αντάρτες τις είχαν σύρει κάτω, τις είχαν κλωστοπατήσει, τις είχαν καταπληγώσει!...

Μά το πιδ τρομερό απ' όλα, το πιδ άναρχειατικό, ήταν το θέαμα του προσώπου των. Στο μέτωπο των δυστυχισμένων αυ-τών γυναικών υπήρχε μια τρομερή μαύρη πληγή, απ' την ό-ποια έτρεχε άφθονο αίμα.

— Τις έστιγμάτισαν! τις έστιγμάτισαν!...

Μ' έπλησίασε όμως άμέσως ο γέρο Ρούθης και μου είπε, με φωνή που έβραζε από άσυγκράτητο θυμό.

— Είπατε, λοχαγέ μου! Τα κτήνη δεν άρκέσθησαν να δείρουν τις δυστυχες αυτές γυναίκες, αλλά έκαμαν και κάτι χειρότερο, κάτι τό θηριώδες, τις έστιγμάτισαν!

— Τις έστιγμάτισαν!

— Μάλιστα, λοχαγέ. Τις έστιγμάτισαν με πυρακτωμένο σίδερο, για να τις τιμωρήσουν για τη φιλία που είδαν στους Άμερικανούς. Άπετύπωσαν στα μέτωπα τους τα άρχικά γράμματα: «U. S.» (Ηνωμένες Πολιτείες)!

— Είνε φρικώδες... φρικώδες! έκραύλασα.

Μια μεσόκοπη χωρική με πλη-σίασε τότε και μου έδειξε το πρόσωπό της.

— Κυττάγε, καπετάνιο!

Θεέ μου! Οι ληστές τις είχαν κόψει και τα δυο αυτιά!

Τα ίδια είχαν κάνει και στους άνδρες. Τους είχαν στιγματήσει και άκρωτηριαώσει φρικωδώς.

Τους είχαν κόψει δηλαδή το δε-ξί τους χέρι, ως τον καρπό!...

Τό αίμα έτρεχε άφθονο απ' τις άνοιγτες πληγές των.

Ξεφωνήτα άπελπισίας και θρή-νοι έγέμιζαν τον άέρα...

Τί μπορούσαμε να κάμουμε τους δυστυχισμένους αυτούς;

Τους δέσαμε προχείρως τις πλη-γές τους, τους θάλαμε σ' ένα ά-μυδι που έ απομείνει στο χωριό απ' το στρατό μας και τους πή-ραμε μαζί μας.

Άμέσως κατόπιν ξεκινήσαμε καλπάζοντας προς το χωριό, που θρισκόταν πλάι στον πρώτο μας καταυλισμό.

Όταν φτάσαμε στο γνώριμό μας χωριό, στο όποιο είχαμε ζήσει ολόκληρους μήνες, νέο σπαρτακτικό θέαμα πρόβαλε στα μάτια μας.

Οι Μεξικανοί αντάρτες είχαν κάνει κι' εκεί τα ίδια και χει-ρότερα. Λεηλασίες, άγριότητες, άκρωτηριασμούς!

Γάι και κοπετοί έγέμιζαν τον άέρα...

Άξαφνα, διέκρινα μια νέα καλοντυμένη, γεμάτη αίματα, μι-σέτρελλη απ' το φόβο της. Τό πρόσωπό της μου φάνηκε γνω-στό. Άλλά ποιά ήταν άραγε; Πώς να την άναγνωρίσω στην κατάσταση που θρισκόταν;

— Τόσοο την πλησίασα, με σφιγμένη καρδιά, και την κύτταξα περίεργα.

Η νέα πνιγώνα απ' τους λυγμούς.

— Δέν με γνωρίζετε, σενιόρ; μου είπε, σε λίγο, με φωνή τρε-μυμένη.

— Και ναί και όχι, καλή μου κόρη. Άλλά πές μου, πές μου, ποιά είσαι;

— Είμαι ή Κογχίτα, σενιόρ, ή κόρη του Άλκάδη.

Η Κογχίτα!...

Θεέ μου, μεγάλε Θεέ, έτόλμησαν λοιπόν να την άκρωτηριά-σουν και αυτή!...

— Α, τα θηρία, ά, τους άχρειους!...

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά. Επρεπε να τους έρωμε, να τους τιμωρήσουμε σκληρά.

νάχα τό στήθος μου φύσκωνε και τρικύμιζε από όργη και λύσσα...

Σκέφτηκα τη στιγμή αυτή τον ύπολοχαγό Ουίτλυ. Ω, αν ή-ταν κοντά μου ο δυστυχής! Η καρδιά του θα σπαράζονε αν έβλεπε την άγαπημένη του στην οίκτρη κατάσταση που θρισκό-τανε.

Μπρός στο άναρχειατικό αυτό θέαμα, οι στρατιώτες μου είχαν έξαγριωθεί. Πρώτη φορά τους έβλεπα τόσο έρεθισμένους.

Είχαν τραβήξει τα σπαθιά τους και μου ζητούσαν επιμόνας να τους οδηγώω έναντίον των κακούργων.

Τους σύστησα να ήσυχάσουν, για να εξακριβώσουμε πρώτα πώς είχαν συμβη τα γεγονότα. Επρεπε να εξετάσω μερικούς χωρικούς, αν και άνυπομονούσα να τρέξω στην αθιένδα της λατρευτής μου 'Ιζολίνας.

Εκάλσα λοιπόν ένα γνωστό μου χωρικό, τον Πέτρο, και τού είπα να μάς διηγηθί τί συνέβη άκριβώς.

— Μόλις έφύγατε, άρχισε να διηγητά ο Πέτρος, οι αντάρτες όρμησαν στο χωριό, φωνάζοντας: — Ζήτω ο άρχηγός μας Σαν-τάνας! Ζήτω το Μεξικό! Θάνατος στους Γιάγκηδες! Στην άρ-χη έόπασαν τις ταβέρνες κι' άρχισαν να πίνουν όσωπου μέθυσαν. Κατόπιν έσχύθηκαν στους δρόμους κι' έπεδόθησαν στην λεηλα-σία. Μαζί τους ενώθησαν και πολλοί άλτες κι' άλλα κακο-ποιά στοιχεία, ακόμα και γυναίκες, μεθυμένες και λυσσάμε-νες από τη δίψα της έκδική-σεως. Τό ίδιο συνέβη σ' όλα τα χωριά. Σ' ένα χωριό, πιδ μα-κρυνά από δώ, μάλιστα, άντελή-φθη τό κακό που γινότανε ένα καβουοτερμένο απόσπασμα του άναχωρόντος. Άμερικανικού στρατού και θέλησε να βοηθή-ση τους χωρικούς. Οι Άμερικα-νοι στρατιώτες πιάστηκαν με- τους αντάρτες. Μά οι τελευ-ταίοι θάλανε φωτιά στα σπίτια και στις καλύβες κι' έτσι υπό-ρεσαν να ξεφύγουν. μέσα στο κακό της πυρκαϊάς και της συμπλοκής. Τό τί έγινε τις στιγ-μές αυτές δεν περιγράφεται. Η φωτιά έμαίνετο, ή σφαίρες έτύ-φλωναν, ή σφαίρες έθανάτωναν.

Έτσι οι Άμερικανοί στρατιώτες άναγκάστηκαν να άποσυρθούν.

Εδώ, στο δικό μας χωριό, έγινε τό μεγαλύτερο κακό. Οι αντάρ-τες, αφού κατέκλεψαν τά μαγα-ζιά, άρχισαν να φωνάζουν:

— Θάνατος στους Άγανακτιά-δες! Θάνατος στους προδότες του Μεξικού! Σκότωμα!... Σκό-τωμα!...

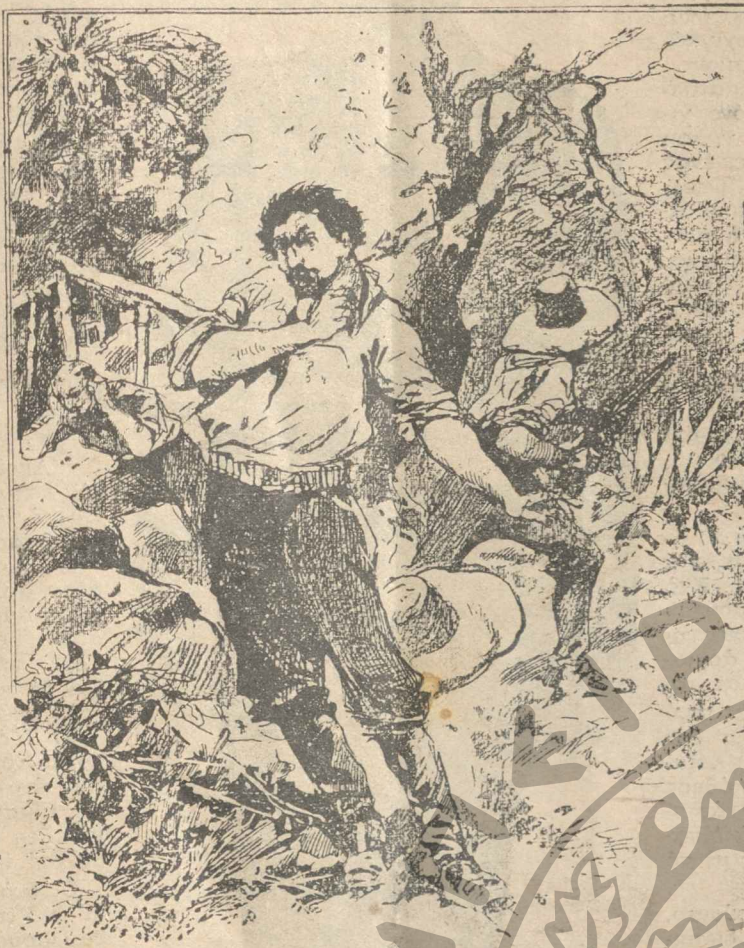
Άμέσως τότε έόπασαν τις πόρτες των σπιτιών, μπήκαν μέσα, άρπαξαν τις νέες που εί-χαν φιλικές σχέσεις με τους Ά-μερικανούς αξιωματικούς και τις σύσανε στην πλατεία. Τις τρα-βούσαν από τα μαλλιά, τους έ-σχιζαν τα ρούχα, τις βρίζανε, τις έγλύαζαν πρόσωπα και γυδαία.

Τό θέαμα ήταν τρομερό. Φτύνανε τις άτυχες κοπέλλες στο πρόσω-πο, τους πετούσαν λάσπη και πεπονόφλουδες!... Άέσανα, μέσα στο κακό και στη γλαχή αυτή, μια φωνή εκούστηκε: — Να τις στιγματίσουμε, για να τις γνω-ρίσουμε εύκολα, ώσπου να πεθά-νουν, ότι έπρόδωσαν την πατρί-δα τους!

Η γνήνη αυτή έπροκάλεσε φρενίτιδα έθουσιασμού. Ούρλια-γα άγρια ακούστηκαν: — Να τις στιγματίσουμε!... Να τις στιγματίσουμε!... Περισσότερο κι' από τους άνδρες ούρλιαζαν ή γυναίκες. Άξαφνα μια άγριοφώνηρα άντήχησε πιδ δυνατή απ' τις άλλες: — Ο γύφτος! Πού είνε ο γύφτος! Ο γύφτος του χωριού παρουσιάστηκε τότε. — Φέρε γρήγορα τό σίδερο να πιαμαρκάσουμε! τον πρόσταξαν. Άλλοι πάνιν φώναζαν: — Να τους κόψουμε τ' αυτιά! Εκάλσαν τότε πλην του γύφτου και τόν γασάτη του χωριού, για να κάμη τόν άκρωτηριασμό των δυστυχισμένων γυναικών. Ο γασάτης παρουσιάστηκε πρόθυμος κι' αυτός, με τό μαχαίρι στο χέρι. Η δύστυχες νέες θρηνούσαν γερά, μα κανένας δεν τις λυπότανε...

Όλοι φωνάζανε άγρια και ζητούσαν την τιμωρία τους. Μά όπως σάς είπα, πιδ πολύ ούρλιαζαν ή γυναίκες μεθυμένες κι' αυτές, ξεμαλλιασμένες, σωστές μαρινάδες!... Άν δεν ήταν μάλιστα οι άνδρες, ή ίδιες ή γυναίκες θα κατακοιμήτισταν τις κακότεχες νέες, τις όποιες μισούσαν για την άμορφιά τους και την καλή κοινωνική τους θέσι...

(Άκολουθεί)

Η φωτιά έμαίνετο, ή σπίθες έτύφλωναν, ή σφαίρες έθανάτωναν!...

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΟΙ "ΒΑΣΙΛΕΙΣ", ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Πώς οι γκάγκστερς γίνονται άρχηγοί του υποκόσμου. Νέες αποκάλυψεις για την ζωή του περιφήμου Τζάκ Ντάιμοντ. Η δολοφονία του Κιντ Ντράπερ. Το τρομοκρατικό «λάμπουρ ράκετ». Πώς εκδιάζουν τους εμπόρους οι γκάγκστερς. Τα φιλόδοξα σχέδια του Τζάκ Ντάιμοντ. Οι μυστηριώδεις «Γορίλλες του Μπρούκλιν». Ο τρομερός «Αλ Καπόνε», κλπ.

Οι Άμερικανοί γκάγκστερς έχουν ένα απλό και σκληρό μέσο για να φτάσουν γρήγορα στην άρχηγία μιας συμμορίας: Τη δολοφονία. Στην Άμερική, για να εξασκήσει κανείς ένα επάγγελμα, για να γίνει συμβολαιογράφος, χρηματιστής, έμπορος, πρέπει να πληρώσει. Για να γίνει αρχηγός γκάγκστερς, πρέπει να δολοφονήσει...

Ο θάνατος του Τζόνι Σπάνις έκανε τον Κιντ Ντράπερ άρχηγό των γκάγκστερς του Σικάγου. Ο θάνατος του Κιντ Ντράπερ έκανε άρχηγό τον Λέτλι "Οργκεν" ή δολοφονία του Λέτλι "Οργκεν" έφερε στο θρόνο του «βασιλέως του υποκόσμου» του Σικάγου, έναν νέο αρχηγό-γκάγκστερς, τον περίφημο Τζάκ Ντάιμοντ.

Για τον Ντάιμοντ, τον εγκληματικό αυτόν γόητα, τον άπαιστο «δολοφόνο χιλίων και μιας γυναικών», έχουν γραφτεί πολλά πράγματα. Έχοντας όμως, ένας Άμερικανός ντέτεκτιβ, ο Μπίγκ "Οζελ", έδημοσίευσε στις έφημερίδες μερικά άγνωστα έγγραφα, για την ιστορική άνοδο του στο θρόνο του «βασιλέως των γκάγκστερς», από τα οποία βλέπει κανείς με πόσο σκληρό κι άδυσώπητο τρόπο άλλαγλοεξοντώνονται οι άπαχηδες του Νέου Κόσμου.

Ο Κιντ Ντράπερ, ο πρώτος «βασιλεύς των γκάγκστερς» του Σικάγου, συνελήφθη μία μέρα από τους αστυνομικούς, όχι για κανένα από τα τόσα και τόσα φρικαστικά εγκλήματά του, αλλά «έπι παρανόμω όπλοφορία»!

Την άλλη μέρα, τον έβγαλαν από το αστυνομικό τμήμα που τον κρατούσαν, για να τον οδηγήσουν στο δικαστήριο. Στο πεζοδρόμιο και στη μέση του δρόμου είχαν συγκεντρωθεί πολυάριθμοι περιέργοι για να δουν αυτόν τον περίφημο αρχιπαχά. Οι αστυνομικοί αναγκάστηκαν τότε να ανοίξουν δρόμο με τα χέρια τους για να μπάσουν τον Κιντ Ντράπερ σε ένα ταξί. που στεκόταν έξω από το αστυνομικό τμήμα. Ο ντέτεκτιβ Τζέσι μάζευε μαζί του μέσα στ' αυτοκίνητο. Ο αστυνομικός Γουίλλμς κι ο ντέτεκτιβ Λά Μπατάλια ανταλλάσαν μερικές λέξεις με το σωφέρ.

"Αξάφια, ένας νέος, ο Λούις Κούσνερ, που φιλοδοξούσε φαίνεται να γίνει διάσημος, παραμέρισε τους περιέργους, άπλωσε το δεξί χέρι του, στο όποιο κρατούσε ένα πιστόλι και πυροβόλησε κατ' επανάληψιν. Τα τζάμια του αυτοκινήτου έγιναν θρύμματα κι ο Κιντ Ντράπερ, με σπασμένο το κεφάλι, σωριάστηκε αιμόφυρτος πάνω στον ντέτεκτιβ Τζέσι. Μία από τις σφαίρες λοξοδρόμησε και τίαξε στον άερα τα μυαλά του αστυνομικού Γουίλλμς. Μά ο ντέτεκτιβ Λά Μπατάλια χύμηξε σαν θηρίο πάνω στο δολοφόνο και του πέρασε τις χειροπέδες. Ο Λούις Κούσνερ ήταν μέλος της συμμορίας του Λέτλι "Οργκεν"! Οι αστυνομικοί λοιπόν κατάλαβαν ότι ο "Οργκεν είχε διατάξει τη δολοφονία του Κιντ Ντράπερ, του αντιπάλου του. Μά ο Κούσνερ, στην κατάθεσή του, όρκισθηκε ότι ο άρχηγός του δεν τον είχε πη ποτέ να κάνει αυτό το φόνο...

"Ήταν ιδέα δικιά μου! έξηγήσε στον άνακριτή. Είχα να ξεκαθαρίσω κάτι παληούς λογαριασμούς μ' αυτό το κάβαρμα...

Ο Τζάκ Ντάιμοντ

Τίποτα ωστόσο δεν ήταν αλήθεια από όλα αυτά. Ο Κούσνερ είχε παίξει απλούστατα το ρόλο του δημίου. Και βέβαιος ότι μία μέρα θα έπαιρνε την ανταποδοτή του, κράτησε τη γλώσσα του κι όρκισε να την καταδικάσουν σε είκοσι χρόνια φυλάκιση.

Ο Λέτλι "Οργκεν" ωστόσο υπογράφηκε, από τη μέρα αυτή, να παρουσιάζεται κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη στο αστυνομικό τμήμα της Κλίντον Στρίτ. Τις άλλες μέρες της εβδομάδας ήταν ελεύθερος να κάνει όσες ήθελε διαρρήξεις και δολοφονίες...

Ο Τζάκ Ντάιμοντ τότε ήταν υπαρχηγός του "Οργκεν. Είχε πείσει στα γέλια της αστυνομίας δέκα φορές και δέκα φορές είχε ξαναγυρίσει ελεύθερος στον υποκόσμο του Σικάγου.

Κάθε σύλληψή του, ένοείτα, μεγάλωνε τη φήμη του ανάμεσα στους άπαχηδες. Μιλούσαν γι' αυτόν με θαυμασμό κι όλοι καταλάβαιναν ότι θα γινόταν μία μέρα άρχηγός τους. Ήταν παμπόνηρος κι έλεγαν ότι είχε παντού, τόσο στην αστυνομία όσο και στο δικαστήριο, πιστούς αχυρούς προστάτες.

Μά το μυστικό του Τζάκ Ντάιμοντ ήταν απλούστατο!

Μόλις ο Ντάιμοντ μάθαινε μία διαρρήξη, μία δολοφονία, ένα όποιο έγκλημα, τηλεφωνούσε άμέσως στην αστυνομία:

"Ακούστε! Δολοφόνησαν τον τάδε κι τον κατάκλεψαν... Ξέρω τους δολοφόνους. Είναι ο Τζάκ Ντάιμοντ, ο Τζόν Ντέ κι ο Ρίτσαρντ Μπρούκ...

Οι αστυνομικοί φυσικά έκαναν μία έφοδο στα κέντρα του υποκόσμου κι έβρισκαν άμέσως τους τρεις αυτούς γκάγκστερς, που είχαν δολοφονήσει μαζί τους. Τους πήγαιναν στην Ασφάλεια, κύταζαν το ποινικό μητρώο τους κι έπειτα τους υπέβαλαν στ' ανάκριση.

Ο Τζάκ Ντάιμοντ όμως δεν καταδεχόταν να μιλήσει. Δεν ήξερε τίποτα. Δεν είχε άνακατευθεί σ' αυτή την υπόθεση...

"Είμαι ένας άνδρας, έγώ! συνήθιζε να λέει περήφανα. Δεν είμαι καμιά μύγια!...

Οι δυο άλλοι κακούργοι, ο Τζόν Ντέ κι ο Ρίτσαρντ Μπρούκ, τον άκουγαν με θαυμασμό κι υπερηφανεύονταν που είχαν ένα τέτοιο υπαρχηγό.

Σε λίγες μέρες τέλος, όταν τους πήγαιναν στο δικαστήριο, δεν έβρισκαν ποια κανένα στοιχείο ένοχής έναντι τους, παρά μονάχα εκείνο το μυστηριώδες τηλεφώνημα κι οι δικαστές άναγκάζονταν να τους αφήσουν ελεύθερους.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Τζάκ Ντάιμοντ δημιουργούσε τη φήμη του, «ελάττωσε» τ' όνομά του.

Το 1918, ο Τζάκ ντύθηκε στρατιώτης για να πάει να πολεμήσει στην Ευρώπη. Μά δεν του άρεσε ο πόλεμος. Μία μέρα λοιπόν ένας λοχίας τον βρήκε να κρύβεται ανάμεσα στα έγγραφα του "Επιτελείου του συντάγματος για να κλέψει κάποιο σχέδιο. Ο Τζάκ, άπαθής, του έσπασε το κεφάλι μ' ένα σίδερο. "Επειτα, καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια φυλάκιση και στάλθηκε στο Λίβενγουορθ, του Κάνσας.

Μά τη γλύτωσε φτηνά. Μόλις έβλεπε πρόεδρος ο Γουάρεν Χάρντιγκ, του έδωσε χάρι και τον άφησε ελεύθερο να συνεχίσει τις δολοφονίες του στη Νέα Υόρκη.

ΑΡΗΤ' ΑΘΕΜΙΤΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Σελήνη, που φωτὰς τόσον καιρό
Στο άπειρο, σαν λάμπα, κρεμασμένη
Πού σ' έχουν για προστάτην ιερό
Οί άστρογοί κι' οί Σεληνιασμένοι.

"Όπου και σὺ δεν έκανες ποτέ
"Ως τώρα μ' άπεργία, ὦ Σελήνη,
Πού χάνονται για σέ οί ποιηταί
Γιατ' όμοιοκαταληκτεῖς με τὸ Έκείνη.

Δέν θέλω από σένα, δέν ζητώ
Τ' άσχημι που σκορπὰς στη Γη άπάνω,
Για σένα, εἶνε δῶρο περιττό,
Για μένα, εἶνε ψηλά και δέν τὸ φτάνω!

"Ας χάνεται με σε κάθε χαζός,
Τὸν κόσμο για μ' άκτῖνα σου ἄς δίνει,
"Εγώ-τί νὰ σοῦ πῶ!-εἰμαι πεῶς
Κι' αυτό μόνο ζητῶ για έλεημοσύνη:

-Καλά νὰ μὰς φωτὰς και μοναχή
Νὰ δῖνης λίγο φῶς και σὰ φανάρι
Καί έτσι νὰ μὴ πέφτουμε' οί φτωχοί
Μέσα στοῦς λάκκους, πάνω στ' άγκωνάρια!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

1
"Αν μελαγχολεῖς πολὺ
καὶ θελήσεις νὰ γελάσης,
τρέξε άμέσως στη Βουλή,
λίγες ὥρες νὰ περάσης.

2
Μία γυναῖκα αν άγαπήσεις
κι' έχεις πόνο, έπιθυμία,
γιατρικό θὰ βρῆς επίσης,
ἀγαπώντας... ἄλλη μιά!

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

"Όλες μας ἡ κυρίες λένε τώρα,
Κι' ἡ πιὸ τρελλὲς και πιὸ ὁμορφὲς άκόμη,
Πὼς ἄμα ἔλθει τοῦ πολέμου ἡ ὥρα,
Θὰ πᾶν εὐθὺς νὰ γίνουν νοσοκόμοι.

Κι' ἐγὼ τοὺς λέω: -Δέν πρόσμενα ποτέ μου
Πὼς τέτοιο πράγμα ἀνάποδο θὰ γίνῃ,
Νὰ μὰς γιατρεύει' ἐν καιρῷ πολέμου-
"Εσεῖς, που μὰς πληγώνεται ἐν εἰρήνῃ!

ΖΑΧΑΡΙ

Κι' αν ἀκριβαῖν' ἡ ζάχαρη, καμαρωτὴ μου φίλη,
"Εγὼ δέν δίνω ἕναν παρᾶ-"Εχω τὰ δυὸ σου χεῖλη.

ΚΑΛΟΚΑΡΙΝΟ

Τὸ ζαχαρένιο στόμα σου μοῦ λέει:
-"Ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης δέν σε καίει,
Μένεις στὰ τόσα χάδια μου ψυχρός!...

Καὶ σ' ἀπαντᾷ: -Ἡ τόση ζέση φτάνει
Θὰς κι' ἡ φωτιά αὐτὴ νὰ με ἔκαυῃ;
Κακὸς γι' ἀγάπη, μάτια μου, καιρός!

ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΡΙΑΝΗ

Στὸ Ζάππειο μὰς ζούρλανες με τὰ καυώματά σου,
τῆς Σύρου Φραγκοπαναγία και τῆς Ἀιγυπτου Ρούμια
Μ' ἀρέσουνε τὰ νάτια σου, μ' ἀρέσει ἡ ὁμορφιά σου,
Ἀλλὰ μ' ἀρέσουν πιὸ πολὺ... τὰ Συριανὰ λουκούμια!

ΜΕΝΟΥ

(Τοῦ Πατριάρχου Γεωμάρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)
Χαχάρι μαύρο, κόκκινο, ἑλές με δίχως λάδι,
σαλάτα ἐκ χορταρικῶν και μόνον με γλυκάδι,
σκόρδα, κρεμμύδια, λάχανα, πηγανιὰ χορτάρια
και κρέας δίχως βούτυρο και με κουκιά βρεχτάρια
κρασί τὸν οἶνον τῆς Κανά, ἀκένωτον τούτεστι,
και μουσικὴν ἀρμόζουσιν πρὸς τὸ Χριστὸς "Ανέστη.
"Ιδοὺ λοιπὸν ἐκ περισσοῦ και δι' ὅς ἐκ παρόδου,
τὸ γεῦμα τὸ διδόμενον στὰ μέλη τῆς Συνόδου.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο χρυσός μονάχα είχε βρωμίσει ως τότε τα χέρια τους. Ο Γκονζάγκας ήθελε τώρα να τους τα λερώσει με αίμα... Ο κατήφορος ήταν γλυστερός και τον κατέβαιναν με ταχύτητα...

Εξω, ο Γκονζάγκας κι' ο Πεϋρόλ είχαν σταθή στο επάνω μέρος της σκάλας...

—Πόσο άργούν! ψιθύρισε ο Γκονζάγκας.

—Δέν άργούν, αλλά ο καιρός σ'αφ φαίνεται άτελείωτος, είπε ο Πεϋρόλ. Βρίσκονται εκεί κάτω, πίσω απ' τη σκηνή.

Το σκοτάδι άπλωνόταν πυκνό στόν κήπο. Δέν άκούγόταν, παρά ο φθινοπωρινός άνεμος πο'ν σφύριζε μέσ' απ' τα δέντρα.

—Σε ποιο μέρος έπήρατε την Αύγη; ρώτησε ο Γκονζάγκας, σάν να ήθελε να ξεγελάσει την άνυπομονήσά του.

—Στην όδo Σάντρ, κοντά στην πόρτα του σπιτιού του Λαγκαρντέρ.

—Τήν ύπερασπίστηκαν καλά αυτοί που τη συνώδευσαν;

—Νοσαν δυο τρομεροί σπαθιστάι, μά το έβαλαν σ'α πόδια, μόλις τους είπαμε ότι ο Λαγκαρντέρ σκοτώθηκε.

—Και δέν είδατε τα πρόσωπά τους;

—Όχι... Φορούσαν τις μάσκες τους ως το τέλος.

—Και τα χαρτιά που τα βρήκατε;...

Ο Πεϋρόλ δέν πρόφτασε ν' άπαντήσει. Μιά κραυγή άγωνίας άκούστηκε πρoς το μέρος του θυρωρείου του Λά Μπρεάν. Τα μαλλιά του Γκονζάγκας άνορθώθηκαν στο κρανίο του.

—Ίσως είνε κανένας απ' τους δικούς μας, ψιθύρισε ο Πεϋρόλ, τρέμοντας.

—Όχι, άπάντησε ο πρίγκηψ. Η κραυγή αυτή ήταν του Λαγκαρντέρ. Άναγνώρισα τη φωνή του.

Τήν ίδια στιγμή, πέντε μαύρες σκιές ξεπροβάλλαν μπροστά τους.

—Ποιός είνε ο άρχηγός τους; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Ο Ζαντρώ, άπάντησε ο Πεϋρόλ.

Ο Ζαντρώ ήταν ένας ψηλός κι' εύσωμος άντρας με τετράγωνους ώμους, ο οποίος είχε υπηρετήσει άλλωτε ως δεκανεύς της φρουράς.

—Τελείωσε! είπε. Τόν σκοτώσαμε... Τώρα θέλω ένα φορείο και δυο άνδρες για να μεταφέρουμε το πτώμα του...

Όλος ο παραπάνω διάλογος άκούστηκε κι' από τους φίλους του Γκονζάγκας, που βρίσκόντουσαν στόν αντίθάλαμο. Όλο το αίμα τους είχε παγώσει μέσα σ'ις φλέβες του. Τα δόντια του Όριόλ χτυπούσαν από φρίκη.

—Όριόλ! φώναξε ο Γκονζάγκας, Μοντωμπέρ!

Άμέσως παρουσιάστηκαν κι' οι δυο.

—Εσείς θα μεταφέρετε το φορείο, τους είπε ο Γκονζάγκας.

Και έπειδή εκείνοι δισταζαν, έπρόσθεσε:

—Όλοι σκοτώσαμε, άφ'ού ο φόνος αυτός θα φέρη κέρδος σ' όλους μας...

—Έπρεπε να βιαστούν, γιατί σ'ε λίγο θα άποχωρούσαν οι έπίσημοι, που βρίσκόντουσαν κοντά στόν αντίθαιλέα κι' οι όποιοι θα έφευγαν από το δρόμο εκείνο.

Ο Όριόλ κι' ο Μοντωμπέρ πήραν άγανακτισμένοι το φορείο...

Ο Όριόλ, με την καρδιά σφιγμένη κι' ο Μοντωμπέρ, άγανακτισμένοι, πήραν το φορείο και άκολούθησαν το Ζαντρώ, ο οποίος χώθηκε μέσα στα δέντρα.

—Μπα! Μπα! Έκανε ο τελευταίος, μόλις έφτασε πίσω απ' τη σκηνή. Δέν τον βλέπω πουθενά... Κι' όμως, είμαι βέβαιος πως τον σκοτώσαμε!

Ο Όριόλ κι' ο Μοντωμπέρ ήσαν έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια. Ο Όριόλ ήταν ένας εύπατριδής ικανός για πολλές μικρές άμαρτίες, μά από το μυαλό του όποιοι δέν είχε περάσει ποτέ ή σκέψις ενός έγκληματος. Ο Όριόλ πάλι, που ήταν ερηνικό και δειλό παλληκάρι, συχαινόταν το αίμα. Κι' όμως, βρίσκόντουσαν τώρα κι' οι δυο τους εκεί, κι' όλοι οι άλλοι Ταραν, ο Άλμπρε, ο Σουαζύ, ο Ζιρόν — περίμεναν τη σειρά τους για ν' άνακατευτούν κι' αυτοί στο έγκλημα. Ο Γκονζάγκας πίστευε πως έξασφάλιζε έτσι τη σωπή τους. Είχαν δυο όλοι σ' αυτόν και δέν έζοδσαν, παρά μόνο απ' αυτόν. Άν άποχωρούσαν, έστω και μπρός στο έγκλημα, θα έβγαιναν τα πάντα και θα έπρεπε ν' άψηφήσουν την όργη ενός ανθρώπου, σάν τον Γκονζάγκας, σ'όν όποιο τίποτε δέν άντιστεκόταν. Ο Γκονζάγκας άλλωστε τους το είχε πη: «Όποιοι δέν είνε μαζί μου, είνε έχθροί μου!»

Σ'ε λίγο, ο Ζαντρώ ξανάπε:

—Θά πήγε ίσως να πεθάνη πιο πέρα...

Κύτταξε όλόγυρά του και άρχισε να ψάχνη, σιρόμειος κατ'ήγης με τα πόδια και με τα χέρια. Έκανε έτσι το γύρο του θυρωρείου του Λά Μπρεάν, του όποιου ή πόρτα ήταν κλειστή. Σ'ε άπόσταση είκοσιπέντε ποδών από κεί, στάθηκε, λέγοντας:

—Νά τος!

Άμέσως ο Όριόλ κι' ο Μοντωμπέρ έτρεξαν και τόν συνήτησαν με το φορείο τους.

—Πάντως το κακό έγινε, είπε ο Μοντωμπέρ. Έμείς δέν άνακατευθήκαμε σ' αυτό...

Ο Όριόλ δέν μπορούσε να μ'λήση. Βοήθησαν κι' οι δυο τον Ζαντρώ να βάλη επάνω στο φορείο ένα σώμα, που ήταν ζωντανό άπάνω στη χλόη.

—Είνε ακόμα ζεστός! τους είπε ο Ζαντρώ. Έμπρός!...

Ο Όριόλ κι' ο Μοντωμπέρ πήραν το φορείο κι' έφτασαν έτσι μπρός στην είσοδο του περιπτέρου του αντίθαιλέως.

Στο δρόμο τους όστόσο κτύπησε τους τρώαξες. Καθώς ξαναπενούσαν μπρός από το θυρωρείο του Λά Μπρεάν, άκουσαν πίσω τους θόρυβο φύλλων ξεράν που πατιόντουσαν. Θά όρκιζόντουσαν ότι κάποιος τους παρακολουθούσε.

Και πράγματι, όταν έφτασαν στην είσοδο του περιπτέρου, είδαν τον Καμπούρη να ξεπροβάλλει πίσω τους.

Ο Καμπούρης ήταν έξαιρετικά χλωμός και με δυσκολία στεκόταν σ'α πόδια του. Μά γελούσε με το στριγγό και διαπεραστικό γέλιο του. Άν δέν ήταν ο Γκονζάγκας εκεί, ασφαλώς οι φίλοι του θα το σκόρπωναν κάποιο άσχημο παιχνίδι.

—Ε, λοιπόν; Ε, λοιπόν; Ήρθε ο Λαγκαρντέρ; ρώτησε τον Γκονζάγκας, ο όποιος δέν προ-

σεξε πόσο άλλοιωμένη ήταν ή φωνή του.

Και έδειξε με το χέρι του, που έτρεμε σπασμωδικά το πτώμα, σάν ένας κατάρδικος που δέχεται ή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε ή στιγμή εκείνη, στο άνακτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις της αύγης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασηκώθηκε, άκουμπώντας σ'α χέρια του. Κατόρθωσε να ξεκουμπώσει ή μαύρη του ζακέτα και τότε φάνηκε από μέσα ένα περιστήθιο από σατέν λευκό, βαμμένο στο αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό το περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για να σκουπίση κάποια πληγή.

Στενάζοντας άδιάκοπα ο Καμπούρης, ούρθηκε ως ένα κιβώτιο, όπου βρήκε άσπρόρρουχα και νερό. Ήταν ό,τι χρειαζόταν, για να πλύνη την πληγή που είχε ματώσει το περιστήθιο.

Το περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντέρ, μά ή πληγή έτρεχε από τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ωραία! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και την καρδιά μου.

Το κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα σ'α χέρια του. Όταν το άνόρθωσε, είπε:

—Βοήθησέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων για ν' άρχίσω και να τελειώσω την άποστολή μου δεκαυχτώ όλοκλήρων χρόνων!...

Μά το πτώμα δέν ήταν... πτώμα, ούτε κι' άνηκε σ'όν Λαγκαρντέρ. Ήταν, άπλούστατα, ένας αλλικός, ο βαρύνος Μπαρμπανσουά, ο όποιος από ναυρί είχε γίνει τύφλα στο μεθύσι κι' είχε άποκοιμηθεί σ'όν άνακτορικό κήπο. Έκει λοιπόν τόν βρήκε ο Ζαντρώ και τόν φόρτωσε στο φορείο, νομίζοντας πως είνε το πτώμα του Λαγκαρντέρ.

Το πρωί, όταν ο βαρύνος ξύπνησε, ξαφνιάστηκε, βλέποντας τόν έαυτό του μέσα σ'α σκουπίδια. Φαντάστηκε πως οι άλλοι αλλικοί θά του είχαν σκάσει κάποιο άσχημο παιχνίδι. Δέν είπε σε κανένα τίποτε, μά, από την ήμέρα εκείνη, άρχισε να νιώθη άγριο μίσος κατά της αντίθαιλέας. Στόν καιρό του Λουδοβίκου 14ου, έκαστο φορές είχε πέσει κάτω άναίσθητος από το μεθύσι, μά ποτέ δέν του είχε συμβεί παρόμοιο πράγμα. Καθώς ξαναγύριζε σ'ατί του, μονολογούσε κι' έλεγε:

—Τί ήθη! Νά παίζουν τέτοια παιχνίδια σ' έναν άνθρωπο σάν κι' έμένα... Τί άσέβειες είν' αυτές!...

Ο Καμπούρης βγήκε τελευταίος απ' τόν άνακτορικό κήπο, απ' ή μικρή πόρτα του Λά Μπρεάν. Μά περπατούσε με πολύ μεγάλη δυσκολία. Σ'ε κάθε τέσσερα-πέντε βήματα, καθόταν σ'α σκαλοπατία τών σπιτιών. Όταν σηκωνόταν, ένας στεναγμός έβγαινε απ' το στήθος του. Ο Γκονζάγκας κι' οι άνθρωποι του είχαν γελαστή: ο Καμπούρης δέν ήταν καθόλου μεθυσμένος.

Άν ο Γκονζάγκας δέν ήταν τόσο άπασχολημένος, θα άντιλαμβανόταν ότι εκείνη ή νύχτα τά γέλια του Καμπούρη έμοιαζαν περισσότερο με κλάμμα.

Από ή γωνία του παλατιού ως το σπίτι του Λαγκαρντέρ, ή άπόσταση δέν ήταν περισσότερη από δέκα βήματα. Ο Καμπούρης χρειάστηκε δέκα λεπτά για να κάνει τά δέκα αυτά βήματα.

Δέν μπορούσε πεία να σταθή όρθιος. Γι' αυτό, σιρόμειος με τά πόδια και με τα χέρια, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ή σκάλα που όδηγούσε στο μυστηριώδες διαμέρισμα του άπάνω πατώματος. Η πόρτα της είσοδου ήταν παραθισμένη κι' όρθωνοίχη, καθώς κι' ή πόρτα του πρώτου δωματίου του πατώματος.

Ο Καμπούρης μπήκε στο πρώτο δωμάτιο, αυτή την όποια τος αυτού. Η πόρτα του δευτέρου δωματίου, αυτή την όποια τος αυτού, δέν περνούσε κανείς, ήταν ριγμένη κάτω. Ο Καμπούρης στήριξε σ'όν τοίχο. Ένας ρόγχος έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του.

—Ε, λοιπόν; Ε, λοιπόν; Ήρθε ο Λαγκαρντέρ; ρώτησε τον Γκονζάγκας, ο όποιος δέν προ-

σεξε πόσο άλλοιωμένη ήταν ή φωνή του.

Και έδειξε με το χέρι του, που έτρεμε σπασμωδικά το πτώμα, σάν ένας κατάρδικος που δέχεται ή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε ή στιγμή εκείνη, στο άνακτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις της αύγης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασηκώθηκε, άκουμπώντας σ'α χέρια του. Κατόρθωσε να ξεκουμπώσει ή μαύρη του ζακέτα και τότε φάνηκε από μέσα ένα περιστήθιο από σατέν λευκό, βαμμένο στο αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό το περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για να σκουπίση κάποια πληγή.

Στενάζοντας άδιάκοπα ο Καμπούρης, ούρθηκε ως ένα κιβώτιο, όπου βρήκε άσπρόρρουχα και νερό. Ήταν ό,τι χρειαζόταν, για να πλύνη την πληγή που είχε ματώσει το περιστήθιο.

Το περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντέρ, μά ή πληγή έτρεχε από τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ωραία! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και την καρδιά μου.

Το κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα σ'α χέρια του. Όταν το άνόρθωσε, είπε:

—Βοήθησέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων για ν' άρχίσω και να τελειώσω την άποστολή μου δεκαυχτώ όλοκλήρων χρόνων!...

Μά το πτώμα δέν ήταν... πτώμα, ούτε κι' άνηκε σ'όν Λαγκαρντέρ. Ήταν, άπλούστατα, ένας αλλικός, ο βαρύνος Μπαρμπανσουά, ο όποιος από ναυρί είχε γίνει τύφλα στο μεθύσι κι' είχε άποκοιμηθεί σ'όν άνακτορικό κήπο. Έκει λοιπόν τόν βρήκε ο Ζαντρώ και τόν φόρτωσε στο φορείο, νομίζοντας πως είνε το πτώμα του Λαγκαρντέρ.

Το πρωί, όταν ο βαρύνος ξύπνησε, ξαφνιάστηκε, βλέποντας τόν έαυτό του μέσα σ'α σκουπίδια. Φαντάστηκε πως οι άλλοι αλλικοί θά του είχαν σκάσει κάποιο άσχημο παιχνίδι. Δέν είπε σε κανένα τίποτε, μά, από την ήμέρα εκείνη, άρχισε να νιώθη άγριο μίσος κατά της αντίθαιλέας. Στόν καιρό του Λουδοβίκου 14ου, έκαστο φορές είχε πέσει κάτω άναίσθητος από το μεθύσι, μά ποτέ δέν του είχε συμβεί παρόμοιο πράγμα. Καθώς ξαναγύριζε σ'ατί του, μονολογούσε κι' έλεγε:

—Τί ήθη! Νά παίζουν τέτοια παιχνίδια σ' έναν άνθρωπο σάν κι' έμένα... Τί άσέβειες είν' αυτές!...

Ο Καμπούρης βγήκε τελευταίος απ' τόν άνακτορικό κήπο, απ' ή μικρή πόρτα του Λά Μπρεάν. Μά περπατούσε με πολύ μεγάλη δυσκολία. Σ'ε κάθε τέσσερα-πέντε βήματα, καθόταν σ'α σκαλοπατία τών σπιτιών. Όταν σηκωνόταν, ένας στεναγμός έβγαινε απ' το στήθος του. Ο Γκονζάγκας κι' οι άνθρωποι του είχαν γελαστή: ο Καμπούρης δέν ήταν καθόλου μεθυσμένος.

Άν ο Γκονζάγκας δέν ήταν τόσο άπασχολημένος, θα άντιλαμβανόταν ότι εκείνη ή νύχτα τά γέλια του Καμπούρη έμοιαζαν περισσότερο με κλάμμα.

Από ή γωνία του παλατιού ως το σπίτι του Λαγκαρντέρ, ή άπόσταση δέν ήταν περισσότερη από δέκα βήματα. Ο Καμπούρης χρειάστηκε δέκα λεπτά για να κάνει τά δέκα αυτά βήματα.

Δέν μπορούσε πεία να σταθή όρθιος. Γι' αυτό, σιρόμειος με τά πόδια και με τα χέρια, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ή σκάλα που όδηγούσε στο μυστηριώδες διαμέρισμα του άπάνω πατώματος. Η πόρτα της είσοδου ήταν παραθισμένη κι' όρθωνοίχη, καθώς κι' ή πόρτα του πρώτου δωματίου του πατώματος.

Ο Καμπούρης μπήκε στο πρώτο δωμάτιο, αυτή την όποια τος αυτού. Η πόρτα του δευτέρου δωματίου, αυτή την όποια τος αυτού, δέν περνούσε κανείς, ήταν ριγμένη κάτω. Ο Καμπούρης στήριξε σ'όν τοίχο. Ένας ρόγχος έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του.

—Ε, λοιπόν; Ε, λοιπόν; Ήρθε ο Λαγκαρντέρ; ρώτησε τον Γκονζάγκας, ο όποιος δέν προ-

σεξε πόσο άλλοιωμένη ήταν ή φωνή του.

Και έδειξε με το χέρι του, που έτρεμε σπασμωδικά το πτώμα, σάν ένας κατάρδικος που δέχεται ή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε ή στιγμή εκείνη, στο άνακτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις της αύγης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασηκώθηκε, άκουμπώντας σ'α χέρια του. Κατόρθωσε να ξεκουμπώσει ή μαύρη του ζακέτα και τότε φάνηκε από μέσα ένα περιστήθιο από σατέν λευκό, βαμμένο στο αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό το περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για να σκουπίση κάποια πληγή.

Στενάζοντας άδιάκοπα ο Καμπούρης, ούρθηκε ως ένα κιβώτιο, όπου βρήκε άσπρόρρουχα και νερό. Ήταν ό,τι χρειαζόταν, για να πλύνη την πληγή που είχε ματώσει το περιστήθιο.

Το περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντέρ, μά ή πληγή έτρεχε από τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ωραία! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και την καρδιά μου.

Το κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα σ'α χέρια του. Όταν το άνόρθωσε, είπε:

—Βοήθησέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων για ν' άρχίσω και να τελειώσω την άποστολή μου δεκαυχτώ όλοκλήρων χρόνων!...

Το κιβώτιο ήταν παραθισμένο μ' ένα τοσεκούρι και τά χαρτιά δέν θρискόντουσαν πεία μέσα. Ο Καμπούρης σωριάστηκε κάτω, σάν ένας κατάρδικος που δέχεται ή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε ή στιγμή εκείνη, στο άνακτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις της αύγης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασηκώθηκε, άκουμπώντας σ'α χέρια του. Κατόρθωσε να ξεκουμπώσει ή μαύρη του ζακέτα και τότε φάνηκε από μέσα ένα περιστήθιο από σατέν λευκό, βαμμένο στο αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό το περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για να σκουπίση κάποια πληγή.

Στενάζοντας άδιάκοπα ο Καμπούρης, ούρθηκε ως ένα κιβώτιο, όπου βρήκε άσπρόρρουχα και νερό. Ήταν ό,τι χρειαζόταν, για να πλύνη την πληγή που είχε ματώσει το περιστήθιο.

Το περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντέρ, μά ή πληγή έτρεχε από τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ωραία! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και την καρδιά μου.

Το κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα σ'α χέρια του. Όταν το άνόρθωσε, είπε:

—Βοήθησέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων για ν' άρχίσω και να τελειώσω την άποστολή μου δεκαυχτώ όλοκλήρων χρόνων!...

Μά το πτώμα δέν ήταν... πτώμα, ούτε κι' άνηκε σ'όν Λαγκαρντέρ. Ήταν, άπλούστατα, ένας αλλικός, ο βαρύνος Μπαρμπανσουά, ο όποιος από ναυρί είχε γίνει τύφλα στο μεθύσι κι' είχε άποκοιμηθεί σ'όν άνακτορικό κήπο. Έκει λοιπόν τόν βρήκε ο Ζαντρώ και τόν φόρτωσε στο φορείο, νομίζοντας πως είνε το πτώμα του Λαγκαρντέρ.

Το πρωί, όταν ο βαρύνος ξύπνησε, ξαφνιάστηκε, βλέποντας τόν έαυτό του μέσα σ'α σκουπίδια. Φαντάστηκε πως οι άλλοι αλλικοί θά του είχαν σκάσει κάποιο άσχημο παιχνίδι. Δέν είπε σε κανένα τίποτε, μά, από την ήμέρα εκείνη, άρχισε να νιώθη άγριο μίσος κατά της αντίθαιλέας. Στόν καιρό του Λουδοβίκου 14ου, έκαστο φορές είχε πέσει κάτω άναίσθητος από το μεθύσι, μά ποτέ δέν του είχε συμβεί παρόμοιο πράγμα. Καθώς ξαναγύριζε σ'ατί του, μονολογούσε κι' έλεγε:

—Τί ήθη! Νά παίζουν τέτοια παιχνίδια σ' έναν άνθρωπο σάν κι' έμένα... Τί άσέβειες είν' αυτές!...

Ο Καμπούρης βγήκε τελευταίος απ' τόν άνακτορικό κήπο, απ' ή μικρή πόρτα του Λά Μπρεάν. Μά περπατούσε με πολύ μεγάλη δυσκολία. Σ'ε κάθε τέσσερα-πέντε βήματα, καθόταν σ'α σκαλοπατία τών σπιτιών. Όταν σηκωνόταν, ένας στεναγμός έβγαινε απ' το στήθος του. Ο Γκονζάγκας κι' οι άνθρωποι του είχαν γελαστή: ο Καμπούρης δέν ήταν καθόλου μεθυσμένος.

Άν ο Γκονζάγκας δέν ήταν τόσο άπασχολημένος, θα άντιλαμβανόταν ότι εκείνη ή νύχτα τά γέλια του Καμπούρη έμοιαζαν περισσότερο με κλάμμα.

Από ή γωνία του παλατιού ως το σπίτι του Λαγκαρντέρ, ή άπόσταση δέν ήταν περισσότερη από δέκα βήματα. Ο Καμπούρης χρειάστηκε δέκα λεπτά για να κάνει τά δέκα αυτά βήματα.

Δέν μπορούσε πεία να σταθή όρθιος. Γι' αυτό, σιρόμειος με τά πόδια και με τα χέρια, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ή σκάλα που όδηγούσε στο μυστηριώδες διαμέρισμα του άπάνω πατώματος. Η πόρτα της είσοδου ήταν παραθισμένη κι' όρθωνοίχη, καθώς κι' ή πόρτα του πρώτου δωματίου του πατώματος.

Ο Καμπούρης μπήκε στο πρώτο δωμάτιο, αυτή την όποια τος αυτού. Η πόρτα του δευτέρου δωματίου, αυτή την όποια τος αυτού, δέν περνούσε κανείς, ήταν ριγμένη κάτω. Ο Καμπούρης στήριξε σ'όν τοίχο. Ένας ρόγχος έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του. Έπρεσε Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε από το λαμό του.

—Ε, λοιπόν; Ε, λοιπόν; Ήρθε ο Λαγκαρντέρ; ρώτησε τον Γκονζάγκας, ο όποιος δέν προ-

σεξε πόσο άλλοιωμένη ήταν ή φωνή του.

Και έδειξε με το χέρι του, που έτρεμε σπασμωδικά το πτώμα, σάν ένας κατάρδικος που δέχεται ή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε ή στιγμή εκείνη, στο άνακτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις της αύγης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασηκώθηκε, άκουμπώντας σ'α χέρια του. Κατόρθωσε να ξεκουμπώσει ή μαύρη του ζακέτα και τότε φάνηκε από μέσα ένα περιστήθιο από σατέν λευκό, βαμμένο στο αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό το περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για να σκουπίση κάποια πληγή.

Στενάζοντας άδιάκοπα ο Καμπούρης, ούρθηκε ως ένα κιβώτιο, όπου βρήκε άσπρόρρουχα και νερό. Ήταν ό,τι χρειαζόταν, για να πλύνη την πληγή που είχε ματώσει το περιστήθιο.

Το περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντέρ, μά ή πληγή έτρεχε από τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ωραία! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και την καρδιά μου.

Το κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα σ'α χέρια του. Όταν το άνόρθωσε, είπε:

—Βοήθησέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων για ν' άρχίσω και να τελειώσω την άποστολή μου δεκαυχτώ όλοκλήρων χρόνων!...

Μά το πτώμα δέν ήταν... πτώμα, ούτε κι' άνηκε σ'όν Λαγκαρντέρ. Ήταν, άπλούστατα, ένας αλλικός, ο βαρύνος Μπαρμπανσουά, ο όποιος από ναυρί είχε γίνει τύφλα στο μεθύσι κι' είχε άποκοιμηθεί σ'όν άνακτορικό κήπο. Έκει λοιπόν τόν βρήκε ο Ζαντρώ και τόν φόρτωσε στο φορείο, νομίζοντας πως είνε το πτώμα του Λαγκαρντέρ.

Το πρωί, όταν ο βαρύνος ξύπνησε, ξαφνιάστηκε, βλέποντας τόν έαυτό του μέσα σ'α σκουπίδια. Φαντάστηκε πως οι άλλοι αλλικοί θά του είχαν σκάσει κάποιο άσχημο παιχνίδι. Δέν είπε σε κανένα τίποτε, μά, από την ήμέρα εκείνη, άρχισε να νιώθη άγριο μίσος κατά της αντίθαιλέας. Στόν καιρό του Λουδοβίκου 14ου, έκαστο φορές είχε πέσει κάτω άναίσθητος από το μεθύσι, μά ποτέ δέν του είχε συμβεί παρόμοιο πράγμα. Καθώς ξαναγύριζε σ'ατί του, μονολογούσε

θετε αν εινε ζωντανός ή πεθαμένος ;

—Για τον Λαγκαρντέρ! απάντησε ο Γκονζάγκας, άκουμπώντας το κουρασμένο κεφάλι του στο μαξιλάρι.

—Μά, ρώτησε ο Πεύρολ κατάπληκτος, άμφισβώλετε ότι τον σκότωσαν ;...

—Άκου, Πεύρολ, απάντησε ο Γκονζάγκας, προδοθήκαμε την περασμένη νύχτα.

—Προδοθήκαμε ; φώναξε ο Πεύρολ. Και από ποιόν ;

—Από τον Ζαντρώ, τον Όριόλ και τον Μοντωμπέρ.

—Είνε δυνατόν ;

—Όλα εινε δυνατόα...

—Και πώς ή έξοχότης σας το ξέρει ; ρώτησε ο Πεύρολ.

—Δεν ξέρω τίποτε, εκτός από το ότι ο Μοντωμπέρ, ο Όριόλ κι' ο Ζαντρώ δεν έκαναν το καθήκον τους...

—Και όμως, ο Ζαντρώ με βεβαίωσε ότι μετέφεραν το πτώμα ως την πύλη Μαρτιν...

—Ο Ζαντρώ λέει ψέμματα... Δεν ξέρω τίποτε... Όμολογώ όμως ότι αρχίζω να χάνω τις ελπίδες μου ότι δεν θ' άπασαλα γω από τον δαίμονα αυτό, τον Λαγκαρντέρ.

—Και σε τί όφειλονται οι φόβοι σας αυτοί ;

—Ο Γκονζάγκας πήρε κάτω απ' το μαξιλάρι του ένα τυλιγμένο χαρτί και το ξεδίπλωσε άργά.

—Τι σας γράφουν σ' αυτό το χαρτί ; ρώτησε ο Πεύρολ με αγωνία.

—Ο Γκονζάγκας του έδωσε το χαρτί κι' ο Πεύρολ διάβασε τα εξής :

«ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΟΡΡΑΙΝ : Νεάπολις.

ΣΤΑΟΥΠΙΤΖ : Νυρεμβέργη.

ΠΙΝΤΟ : Τουρίνο.

ΠΕΠΕ : Γλασκώδη.

ΤΖΟΕΛ ΝΤΕ ΖΟΥΓΚΑΝ : Μορλαί.

ΦΑΕΝΤΖΑ : Παρίσι.

ΣΑΛΑΝΤΑΝΙ : Παρίσι.

ΠΕ-Υ-ΡΟΛ :

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΟΥΑΣ, πρί-

γκηψ Γκονζάγκας :...

Τά δυο τελευταία όνόματα, ήσαν γραμμένα με κόκκινη μελάνη ή με αίμα. Δεν ύπήρχαν όνόματα πόλεων έπειτα απ' αυτά, γιατί ο εκδικητής δεν ήξερε ακόμα σε ποιά πόλι θά τους σκότωνε κι' αυτούς.

Τά δυο τελευταία όνόματα, ήσαν γραμμένα μαύρη μελάνη και σημαδεμένα μ' ένα κόκκινο σταυρό. Ο Γκονζάγκας κι' ο Πεύρολ δεν μπορούσαν ν' άγνωσουν τί εσήμαινε ο σταυρός αυτός. Ο Πεύρολ κρατούσε το χαρτί στα χέρια του κι' έτρεμε σαν το φύλλο.

—Πότε το λάβατε αυτό ; τραύλισε.

—Σήμερα πρωί-πρωί...

—Και πώς το λάβατε ;...

—Ο Γκονζάγκας έδειξε το παράθυρο που βρισκόταν απέναντι στο κρεβάτι του και του όποιου ένα τζάμι ήταν σπασμένο. Ο Πεύρολ κατάλαβε και κύτταξε κάτω στον τάπητα, όπου, ανάμεσα από τα συντρίμια του τζαμιού, είδε μια πέτρα.

—Μέσ' στο χαρτί, είχαν τυλίξει αυτή την πέτρα που με ξύπνησε... απάντησε ο Γκονζάγκας. Ο κρότος που έκανε, καθώς έσπασε το τζάμι, με ξύπνησε... Μόλις το διάβασα, μου ήρθε ή ιδέα ότι ο Λαγκαρντέρ κατέρωσε να σωθί...

—Ο Πεύρολ έσκυψε το κεφάλι του.

—Εκτός αν, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας, κάποιος άφοσιωμένος άνθρωπος του Λαγκαρντέρ, άγνωδώντας την τύχη του κυρίου του, μου σκόρπωσε αυτό το παιχνιδί...

—Άς το ελπίσουμε, ψιθύρισε ο Πεύρολ.

—Εν πάση περιπτώσει, έστειλα και φώναξα άμέσως τον Όριόλ και τον Μοντωμπέρ... Μπροστά τους προσποιήθηκα ότι άγνοούσα τα πάντα. Άστειεύθηκα και, σιγά-σιγά, με τρόπο τους άνάγκασα να όμολογήσουν ότι απόθασαν το πτώμα σ' ένα σωρό σκουπιδιών στην όδο Πέτρο Λεκό.

—Η σφιγμένη γροθιά του Πεύρολ χτύπησε το γόνατό του.

—Δεν χρειάζονται περισσότερα. Φώναξε: "Ένας πληγωμένος μπορεί ν' άνακτηση εύκολα τις αισθήσεις του."

—Θά μάθουμε σε λίγο την αλήθεια για όλη αυτή την υπόθεση, είπε ο Γκονζάγκας. Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ βγήκαν έξω γι' αυτό...

—Έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους δυο ανθρώπους, έξοχώτατε ;

—Δεν έχω έμπιστοσύνη σε κανένα, φίλε μου Πεύρολ, ούτε και σε σένα τον ίδιο... Άν μπορούσα να τα κάνω όλα μόνος μου, δεν θά χρησιμοποιούσα κανένα... Πάντως, προσκάλεσα τον Πασπουάλ και τον Κοκαρντάς και τους άνέθεσα να μάθουν τους δυο ανθρώπους, που υπέρασπισαν την περασμένη νύχτα τη νεαρή τυχοδιώκτιδα, την όποια ο Λαγκαρντέρ παρουσιάζει ως

Αυγή ντε Νεθέρ.

Δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, καθώς έπρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια. Ο Πεύρολ όμως έμεινε σιωπηλός.

—Τους άνέθεσα επίσης, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας, ν' άναστατώσουν γη και ούρανό για να μάθουν αν ο Λαγκαρντέρ μάξ έξφυγε κι' αυτή τη φορά.

Χτύπησε ένα κουδούνη και είπε στον ύπηρέτη που παρουσιάστηκε άμέσως :

—Ετοιμάστε το φορείο μου! Έσύ, φίλε μου Πεύρολ, θά πιάς στα διαμερίσματα της κ. πριγκηπίσσης, για να της ύποβάλεις όπως πάντα, τις διαθεσάσιμες του βασιτάτου σεβασμούς μου...

—Έχε τα μάτια σου τέσσερα... Θά μου πής τί είδες στον άντράλαμο της συζύγου μου και με ποιά ύφος σοό απάντησε ή κοκαρντιέρα της.

—Πού θά σάς ξαναθώ, έξοχώτατε ;

—Θά πάω εν πρώτοις στο περίπτερο... Βιάζομαι να ιδώ τη νεαρά αϊχμάλωτό μας... Φαίνεται πως αυτή κι' άκείνη ή τρελή ντόνα Κρουζ εινε ή καλύτερες φίλες. Θά πάω κατόπιν στο μέγαρο του κ. Λώου (1), ο όποιος με παραμελεί τον τελευταίο καιρό... Κατόπιν θά παρουσιάσω στο «Πα' αϊ Ροιγκιάλ», όπου ή παρουσία μου εινε άπαραίτητη... Ποιός ξέρει τί σικοφανίες μπόρουν να διαδόσουν εις βάρος μου...

—Όλα αυτά θά σάς άπασχολήσουν πολλές άρες...

—Όχι... Καθόλου... Έχω άνάγκη να δώ τους φίλους μας, τους καλούς μας φίλους... Αυτή ή μέρα δεν θά πάω χαμηνί και σκέφτομαι να δώσω το βράδυ ένα μικρό σουπέ... Μά θά έπαιμνήσουμε γι' αυτό...

—Πλησίασε στο παράθυρο και πήρε την πέτρα από κάτω...

—Έξοχώτατε, είπε ο Πεύρολ, πριν σάς άφήσω, έπαιράτε μου να σάς συστήσω να προσέχετε αυτούς τους δυο μπράδους...

—Τόν Κοκαρντάς και τον Πασπουάλ ;... Έξω ότι σοό φέρθηκαν άσχημα, φταίει μου Πεύρολ.

—Δεν πρόκειται γι' αυτό... Κάτι μου λέει πως μάς προδίδουν... Θέλετε και ιι απόδειξη ;... Ένώ ήσαν κι' αυτοί μαζί μας τη νύχτα του φόνου του Νεθέρ, ώστόσο δεν βίλαμε τα όνόματά τους στον κατάλογο της εκδικήσεως.

—Αυτό είν' αλήθεια, ψιθύρισε ο Γκονζάγκας, ξεδιπλώνοντας πάλι τον κατάλογο. Τα όνόματά τους λείπουν από δώ... Μά αν ο Λαγκαρντέρ έγραψε αυτόν τον κατάλογο και αν οι δυο μπράδοι μας άνηκαν σ' αυτόν, πορως δεν θά παρέλειπε να γράψη πρώτα-πρώτα τα όνόματά τους σ' αυτόν για να μ' έξοπατήση...

—Έχετε δίκην, έξοχώτατε... Μά δεν πρέπει να παραμελή κανείς τίποτε σ' ένα τέτοιο νειασμένο άγώνα... Έπίσης θά ήθελα να έστήσω την προσοχή σας σ' αυτό το παράδοξο ύποκείμενο... σ' αυτόν τον Καμπούρη που, χωρίς να τον καλέση κανείς, άνακατέθηκε στις ύποθέσεις σας...

—Αλήθεια, τον διέκοψε ο Γκονζάγκας, αυτός ο Καμπούρης πρέπει να μου φανερώση όλα τα μυστικά του... Ξέρει πολλά...

Και κύτταξε από το παράθυρο. Άκριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Καμπούρης βρισκόταν μπροστά στη φωλιά του σκύλου που είχε νοικιάσει, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στα παράθυρα του Γκονζάγκας. Βλέποντας τον πρίγκηπα, χαμήλωσε τα μάτια του και χαϊρέτησε με σεβασμό.

—Ο Γκονζάγκας κύτταξε πάλι την πέτρα του.

—Θά το μάθουμε αυτό, είπε ο Γκονζάγκας. Θά τα μάθουμε όλα... Έχω την ιδέα ότι και σήμερα θά έχουμε σπουδαία γεγονότα... Πήγαινε, φίλε Πεύρολ... Ήρθε το φορείο μου... Ώρεθούαρ, σε λίγο!

—Ο Πεύρολ υπάκουσε. Ο Γκονζάγκας άνέθηκε στο φορείο και ελπε να τον οδηγήσουν στο περίπτερο της ντόνας Κρουζ. Καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους για να πάη στα διαμερίσματα της πριγκηπίσσης, ο Πεύρολ έλεγε :

—Δεν νοιώθω καμιά ξεχωριστή άγάπη για τη Γαλλία, την ώραία μου πατρίδα... Με το χρήμα βρίσκει κανείς πατριδες παντού. Το κιβώτιό μου κοιτεύει να γεμίση... Έξέ άλλω, μου φαίνεται πως ο άσπρη του πρίγκηπος κλίνει προς τη δόλι του... Άν τα πράγματα χειροτερέψουν ως αόριο, θά κλείσω τις βαλίτσες μου και θά πάω να βρώ έναν άέρα, που θά ταιριάζη καλύτερα στη λεπτή ύγεια μου...

(Άκολουθεί)

(1) Λώου, ο περίφημος "Άγγλος τραπεζίτης και τυχοδιώκτης, ο όποιος άναστάωσε τη Γαλλία επί Άντιβασιλείας με τις θεραπείες έπιχειρήσεως του κατεστρεμμε πληθους κόμου. Ήταν το πιο σημαντικό πρόσωπο της εποχής εκείνης.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

γιγαντώσμος εκείνος άνθρωπος όμως, χωρίς να ταραχτή καθόλου, και χωρίς ν' άφήση ελεύθερο το θύμα του, φώναξε στον άστυνομικό :

—Πήγαινε στο διάβολο, να μη σε στείλω έγώ!

—Ο Χόλμς κατάλαβε, ότι τα λόγια ήσαν μάταια.

Κι' άμέσως, χωρίς να χάση καιρό, κατέφερε έναντιον του άγνώστου έναν τρομερό γρόνθο που τον έσπλωσε κάτω, άναίσθητο, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός.

Τότε σηκώθηκε ο νέος κατακοινημένος από κάτω κι' έλπε με μοσπιγμένη φωνή στο σωτήρα του :

—Σας χρωστώ τη ζωή μου, κύριε!... Καλά που προφτάσατε. Άν άργούσατε λίγο, τέ πετοί μου θά σάπιζε εκεί κάτω στις κατακόμβες.

—Στις κατακόμβες, είπατε! τον ρώτησε κατάπληκτος ο Σέρλοκ Χόλμς. Ώστε υπήρχε καμιά είσοδος των κατακομβών εδώ κοντά ;

—Μάλιστα, κύριε, του απάντησε ο νέος. Κυττάζτε εκεί κάτω... Αυτό το πηγάδι που θέλετε εινε ξεροπήγαδο. Έχει θάσος τριάντα μέτρα και φτάνει στις κατακόμβες, που έχουν μήκος πολλών χιλιομέτρων. Σ' αυτό το πηγάδι μέσα θά μ' έριχνε ο άσπινθος έχθρός μου, ο Ροβέρτος Λεκουσώ.

—Χμ! έκανε ο Σέρλοκ Χόλμς. Είμαι περίεργος να ιδώ τις κατακόμβες. Μ' έπιασε μια μαγία να κατεβώ σ' αυτές.

—Ο νέος, σαν άκουσε τα λόγια αυτά, κύτταξε με δυσπιστία τον σωτήρα του, κι' άφού του πρότεινε κι' άπομακρυνθήκανε αρκετά απ' το μέρος που ήταν εσπλωμένος ο έχθρός του, τον ρώτησε :

—Μήπως είσθε σπιούνης της άστυνομίας ;

—Σπιούνος είπατε ; φώναξε άμέσως ο Σέρλοκ Χόλμς προσβεβλημένος. Έ, νεαρέ μου, συνέχισε στον ίδιο τόνο, ή ύποψία σας αυτή με προσβάλλει!... Έγώ είμαι ένας άνθρωπος ελεύθερος, ένας καλλιτέχνης που περιφρονώ κάθε κίνδυνο, προκειμένου να ίκανοποιήσω την περιέργειά μου...

—Ώστε είσθε καλλιτέχνης, κύριε; ψιθύρισε ο νέος μετανοιωμένος. —Βέβαια, φίλε μου!... Είμαι "Άγγλος ζωγράφος κι' έβαλα ως σκοπό της ζωής μου να έπισκεφθώ και να μελετήσω όλα τα περίεργα του κόσμου.

—Ώστε είσθε ένας έξαιρετικός άνθρωπος! Ξανάπε στον σωτήρα του ο νέος, μ' έναν άνυπόκριτο θαυμασμό.

Και με κάποια στενοχωρία, πρόσθεσε :

—Άλλά, κύριε, σάς θεσάω, ότι μου εινε αδύνατον να σάς φανώ χρήσιμος... Εινε αδύνατον να κατεβή κανείς στις κατακόμβες απ' το ξεροπήγαδο...

—Καλά, το πιστεύω αυτό που λές. Άλλά, καθώς έχω άκούσει, ύπάρχει κι' άλλη είσοδος των κατακομβών...

—Διάβολε! είπε μέσα του ο νέος κατάπληκτος. Ο μιλόρδος θά έβρει όλα...

—Την ξέρεις; ρώτησε ο Χόλμς.

—Ο νέος, άφού έμεινε λίγες στιγμές σκεφτικός, είπε τέλος μ' έναν άποφασιστικό τόνο :

—Σώσατε τη ζωή μου, κύριε!... Δεν μπορώ να σάς άρνηθώ τίποτε, θά σάς πώ όλη την αλήθεια... Μάλιστα, κύριε, καθώς είπατε, υπάρχουν δυο είσοδοι. Αυτή εκεί, που θέλετε, και μια άλλη, που βρίσκεται στο ύπόγειο του καφενείου του «Αιματοδύτης»...

—Άλλά, ξέρετε, ο νοικοκύρης του καφενείου δεν άφήνει κανέναν να μπη μέσα στο κατάστημά του, ένειος εκείνων που τους γνωρίζε καλά.

—Υπάρχουν μυστικά εκεί μέσα; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Βέβαια!... Μεγάλα μυστικά! του απάντησε ο νέος. Και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής, τον ρώτησε :

—Άκούσατε, καμιά φορά, να μιλούν για τους "Άπαχίδες των Παρισίων ;

—Ναι, άκουσα, του απάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Νομίζω πως εινε μια συμμορία κακοποιών.

—Μάλιστα, μιλώρε, τον διέκοψε ο νέος και συνέχισε : "Άρ-χίως της τρομερής αυτής συμμορίας εινε ο Ιδιοκτήτης του καφενείου που σάς είπα: του «Αιματοδύτη» "Άπαχης". Ή κατακόμβες εινε μια τεράστια άποθήκη κλοπιμαίων. Κάθε άπαχης έχει την δική του κρύπτη εκεί κάτω, που δεν την ξέρει κανείς άλλος, εκτός απ' τον ίδιο. Ή κατακόμβες εινε ένας λα-

θύρινθος, που όποιος κατεβή μέσα σ' αυτόν και ξεχάσει να σημάδεψη το πέρασμά του, χάεται και βρίσκει σ' αυτόν τον τάφο του. Έκεί μέσα ύπάρχουν στίβες από νεκροκρέββατα, μαζεμένα πρό αίωνων, από διάφορα νεκροταφεία. Κάπου-κάπου, τα νεκροκρέββατα κι' οι σκελετοί φράζουν τόσο το δρόμο σου, που εινε αδύνατο να προχωρήσης... Σας τα λέω αυτά για να σάς πείσω ότι πρέπει να μην έπιμείνετε στην πρότασι που μου κάνατε. Σας συμβουλεύω, κύριε, να μην κατεβήτε στις κατακόμβες.

Τά λόγια αυτά του νεαρού άπαχης, προέξηνσαν μεγάλην έντύπωση στον Σέρλοκ Χόλμς. Είχαν είπωθή μ' ένα τέτοιο ελκρινή τόνο, που άνησύχησαν τον άδάμαστον άστυνομικό. Γι' αυτό, ο Σέρλοκ Χόλμς, έμεινε κάμπουσες στιγμές άμληκτος και σκεφτικός. Άναλογίσθηκε όλες τις συνέπειες του σχεδίου του, που το έβρισκε παράτολμο, έξαιρετικά επικίνδυνο. Εόγριασε να άναβάλη την πραγματοποίησή του, αλλά στο τέλος λογίστηκε στο νεαρό άπαχης, μ' έναν τόνο έπιθλητικότητας :

—Πές μου, πως μπορώ να κατεβώ στις κατακόμβες και σοό δίνα 300 φράγκα.

Και συγχρόνως έβγαλε τρία χαρτονομίσματα και τάβαλε μέσα στη χούφτα του συνομιλήτη του.

—Ο νεαρός άπαχης, νοιώθοντας στην παλάμη του την γλυκειά έπαφή των τριών χαρτονομισμάτων, άφησε κάθε δισταγμό, και, σφίγγοντας τα στην χούφτα του, είπε :

—Θά σάς οδηγήσω, κύριε!... Πρέπει όμως προηγουμένως να δεχθήτε να σημαδεψουν το σώμα σας με την σφραγίδα των άπαχών.

—Το δέχομαι! Πάμε!...

—Ο νεαρός άπαχης τότε, άφού συνέσπησε στον σωτήρα του ότι έπρεπε να δείξη κάτι το πολύτιμο, ως κλοπιμάς δήςεν, στους άπαχίδες, στους όποιους θά τον παρουσιάζε, για να τον περάσουν για κακοποιό, τον άδχησε σε μια ξύλινη παράγκα. Μέσα στην παράγκα αυτή, ήσαν μαζεμένοι, γύρω από ένα τραπέζι, πέντε-έξη ήλικιωμένοι άνδρες, που μόνο να τους έβλεπες σ' έπιασε τρόμος. Ο νέος απ' αυτούς, ο μεγαλύτερος, με το πιο άπαίσιο μούτρο, μόλις είδε τον νεαρό άπαχης και το σύντροφό του να μπαίνουν μέσα στην παράγκα, σηκώθηκε απ' τη θέσι του και πλησιάζοντας τους, τους ρώτησε :

—Από πού, με το καλό ;

—Έρχομαστε για να κεράσουμε. Ο φίλος απ' εδώ πέτυχε μια γερή μπέσα! του απάντησε ο νεαρός άπαχης.

—Α! ώστε εινε δικός μας, Άλφόνσε; Άπ' το συνγάρι μας; ρώτησε ο μεγαλύτερος άπαχης.

—Όλότελα δικός μας! φώναξε θριαμβευτικά ο Άλφόνσε. Θέλει να τον γράφουμε στη συμμορία μας και να τον παρουσιάσουμε άπόψε κιόλας στον «Αιματοδύτη» άπαχης, για να πάη το «διαδωτήριό» του. "Α, πρέπει να τον γνωρίσετε... Θά σάς πώ πολλά γι' αυτόν.

—Τότε, λοιπόν, ές καθήσουμε, φώναξε ο ήλικιωμένος άπαχης. Και προσέφερε μια καρέκλα στον ήλικιωμένο άπαχης.

—Ώστε από πολλές διατυπώσεις, και με την έγγυησή του Άλφόνσου, ο πιο ήλικιωμένος άπαχης με την άπαισία έκφρασι έδήλωσε, ότι ο διάσημος άστυνομικός είχε πράγματι τά προσάτα για να γίνη μέλος της συμμορίας των.

Κατόπιν, άφού έπιασαν όλοι στην ύγεια του νέου συντρόφου τους, σηκώθηκε ο ήλικιωμένος άπαχης και πήγε σε μια γωνιά, όπου ήταν μια φοουφή άναμμένη. Κι' όταν γύρισε πάλι στο τραπέζι που ήσαν οι σύντροφοί του, κρατούσε με μια τανάλια ένα πυρωμένο μέταλλο.

—Άπλωσε το χέρι σου, καινούργιε σύντροφε, να σε σημάδεψω! φώναξε χαμογελώντας άπαισία στον Σέρλοκ Χόλμς.

—Ο διάσημος άστυνομικός άπλωσε τότε άμέσως την παλάμη του άνοιχτή κι' ο φοβερός άπαχης του έφθηρσε το πυρωμένο μέταλλο άπάνω σ' αυτήν.

—Ο διάσημος άστυνομικός, μ' όλο τον πόνο που αισθάνθηκε, όχι μόνο δεν άφησε καμιά κραυγή, αλλά κατώρθωσε να μην κάνει ούτε τον παραμικρότερο μορφασμό. Το γεγονός αυτό προέξηνε καταπληκτική έντύπωση στους άπαχίδες. "Όταν μάλιστα κάποιος απ' αυτούς θέλησε ν' άλείψη την καμένη σάρκα με λάδι, για να λιγοστήση ο πόνος, κι' ο Χόλμς άρνήθηκε, ο βαυμασμός τους προς την ψυχραιμία και την άντοχή του δεν έμπερε να μην έκδηλώθη θορυβώδως.

—Μπράβο! Μπράβο, σύντροφε!... του φώναξαν όλοι με μια φωνή.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΠΑΓΩΓΕΩΝ

Πώς άλλαξαν «κέντρον δράσεως» οι γγκάγκστερς. Οι φοβεροί «κιντάνπερς», ή νέα μάστιγ των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Ιακώβ Φάκτορ και η περιπετειώδης ζωή του. Η συμμορία των «κιντάνπερς» και το παιδί του. Η σύλληψις του Τάουχου. Πώς ένας άνθρωπος ετόλμησε να καταθέσει έναντιόν του.

ΤΑΝ ό σημερινός πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών κ. Ρούζβελτ κατήγγειλε τον άνοητο νόμο της ποταπαγορεύσεως, οι «γκάγκστερς», οι διαβόητοι λαθρεμπόροι οίνου και ποτών, οι κακοποιοί αυτοί που διέφθειραν τον κρατικό και κοινωνικό οργανισμό της Αμερικής, κατάλαβαν ότι η θασιλεία τους είχε λήξει οριστικά. Μία ή διαπίστωση αυτή δεν τους έκανε ν' αποφασίσουν να διαλέξουν κανένα άλλο έπαγγελμα. Είχαν καλομάθει τόσο στην άρπαγή, στην κλοπή, στον εύκολο πλουτισμό! Κ' έτσι οι «γκάγκστερς», αντί να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της κοινωνίας, συνέχισαν το παράνομο έργο τους, προς άλλην όμως κατεύθυνση. Αντί να πουλούν κρυφά οίνου και ποτών, έγιναν συστηματικοί απαγωγείς πλουσιών ανθρώπων, τους οποίους δεν απέλευθερωναν αν δεν έπαιρναν σημαντικά λύτρα. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε η συντεχνία των «κιντάνπερς», των απαγωγέων δηλαδή που έγιναν σήμερα πραγματική μάστιγ για την Αμερική. Όπως και αν έχει το πράγμα, δεν υπάρχει καμιά διχοφύλαξη, στο σύστημα εργασίας, μεταξύ λαθρεμπόρων και απαγωγέων. Οι «κιντάνπερς» έχουν εξασφαλισμένη την άτιμωρησία δωροδοκώντας πολιτικούς, αστυνομικούς και ανώτερους δικαστικούς. Μά οι κυριότεροι σύμμαχοί τους κατανοούν να είναι οι «μάρτυρες», οι άνθρωποι δηλαδή που θα ήσαν σε θέση ν' καταθέσουν στην δικαιοσύνη σοβαρά επιβαρυντικά στοιχεία για μία απαγωγή... Καί αν άκόμα υποτεθεί ότι ένας «κιντάνπερς» συλλαμβάνεται, είναι αδύνατο νά θρεθεί κάποιος για νά καταθέσει έναντιόν του, εκτός αν έχει θρεθεί τη ζωή του. Όποιος τόλμησε νά μαρτυρήσει έναντιόν ενός απαγωγέα, θρέθηκε ύστερ' από λίγες μέρες νεκρός σ' ένα έρημο δρόμο, με το σώμα τρυπημένο από σφαίρες! Ο νόμος της ζούγκλας των πόλεων εφαρμόζεται άμελκτικά σε κάθε καταδότη, σε κάθε άνθρωπο που θα ζητήσει νά θλάει ένα «κιντάνπερ».

Φαντάζεστε, ύστερ' από όσα σ' είπαμε παραπάνω, την κατάληξη που δοκίμασε ο Αμερικανικός λαός τον περασμένο μήνα, όταν διάβαζε πως θρέθηκε ένας θαρραλέος άνθρωπος, ο Ιακώβ Φάκτορ, για νά καταθέσει στο δικαστήριο έναντιόν του Ρότζερ Τάουχου, το βασιλέως των «κιντάνπερς», του κακοποιού που διέδεχθη τον «Αλ Καπόνε στον θρόνο του εγκλήματος»!

Πρίν, όμως, σ' αφηγηθούμε τ'α καθέκαστα της εξωφρενικής αυτής ιστορίας, είναι ανάγκη νά σ'α παρουσιάσουμε πύ μπρστά τον Ιακώβ Φάκτορ.

Ο καταδότης αυτός δεν είχε κανέναν έντιμο και νομοταγή πολίτη, όπως ίσως θά υποθέσουν οι αναγνώστες μας. Απεναντίας, είχε ένας παλιός γνώριμος της Αμερικανικής αστυνομίας. Αρχισε την καριέρα του υπηρετώντας υπό τας διαταγές του «πολυκλαύστου» Τζακ Ντάιμον, αντιπάλου του «Αλ Καπόνε. Χάρι στη φιλεργία, και τη νομιμότητα του, και τη θηριωδία του, ο Φάκτορ κατόρθωσε νά σχηματίσει μέσα σε λίγα χρόνια μία κολοσσιαία περιουσία από 175 εκατομμύρια λίρες!... Λίγο καιρό πρίν δολοφονήθη ο Ντάιμον, ο Ιακώβ εγκατέλειψε τον άρχηγό του για νά συνεργαστεί με τον «Αλ Καπόνε. Στο διάστημα αυτό, η Αγγλική Κυβέρνησις του κάκου ζητούσε από την Αμερική την έκδοσι του Φάκτορ, κατηγορουμένου για πολλά εγκλήματα που διέπραξε στο Λονδίνο. Ένας άνθρωπος με περιουσία τόσο μεγάλη, δεν δυσκολεύεται θέβαια νά βρη πανίσχυρους προστάτες... Καί ο Φάκτορ κατόρθωσε νά μείνη στην Αμερική, δωροδοκώντας πολιτικούς και δικαστές...». Όταν καταστρατηγήθηκε ο νόμος της ποταπαγορεύσεως, ο Ιακώβ Φάκτορ διέθεσε ένα μεγάλο μέρος από τ'α κεφάλαιά του για τ'α άνοιγμα πεινήτα περίπου υπόπτων κέντρων, στο Σικάγο και στη Φιλαδέλφεια. Έπρεπε, βλέπετε, νά κάνει κάποια δουλειά για νά ζήσει... Τό θλιβερό όμως, γι' αυτόν, ήταν πού έχασε την εκτίμησι των παλιών συναδέλφων του... Ένα

πρώι, τον έπεσκέφθησαν οτό γραφείο του μερικοί «κρακότερ» εκθιασται—και τού ζήτησαν ποσότητα από τ'α κέρη του, για νά τον αφήσουν νά δουλέψη άνευόχλητος. Μά ο Φάκτορ δεν ήπαι από τούς ανθρώπους πού εκθιάζονται εύκολα... Κ' έδωσε στις επισκέπτες του νά καταλάβουν, ότι αν δεν έφειναν από τόν γραφείο του με τ'ο καλό, θά τούς έκανε νά μετανοήσουν πικρά για τ'ο διάβημά τους.

Οι εκθιασται, λοιπόν, έφυγαν άπρακτοι. Δεν απέλιπταν όμως από την πρώτη άποτυχία τους. Πήγανε και θρήκανε τ'ο Ρότζερ Τάουχου, τον άρχηγό των «κιντάνπερς» και κατέστρωσαν μαζί ένα κοινό πρόγραμμα δράσεως. «Υστερ' από λίγο καιρό, οι άνθρωποι του Τάουχου έκλεβαν τ'ο μικρό γιού του Ιακώβ Φάκτορ, ο όποιος υποχρεώθηκε νά πληρώσει πεινήτα χιλιάδες δολάρια λύτρα για νά πάρη πίσω τ'ο παιδί του... Αυτή ήταν η πρώτη προειδοποίησι των απαγωγέων προς τόν Φάκτορ.

Όστόσο, ο πρώην «γκάγκστερ» δεν ένοιωσε νά υποχωρήσει. Τού ήταν αδύνατο νά υποκύψει στις εκθιαστικές μεθόδους των «κιντάνπερς». Μά και κείνοι ήσαν άποφασισμένοι νά τον απαγάγουν νά συμμορφωθεί με τ'ς θελήσεις τους...

Ένα βράδυ, ενώ ο Ιακώβ επέστρεφε σπίτι του από μία θάλα που έκανε σ'α διάφορα καταγώνια του, τού επέτρεψαν οι «κιντάνπερς» σ' ένα σκοτεινό δρόμο και τον άπιασαν μπρος σ'α μάτια της γυναίκας του. «Υστερ' από ένδεκα μέρες, τον έφταν έλευθερο, αφού πήρανε έβδομηχτα χιλιάδες δολάρια νά λύτρα... Ένοιωται ότι ο Φάκτορ άπόφυγε νά καταγγείλι στην άστυνομία την απαγωγή του, γνωρίζοντας πως η πράξι του σ'α θά λυσθυναμούσε με μία αυτόκαταδίκη του...»

Στό μεταξύ, η συμμορία του Τάουχου συνέχισε τη δράσι της χωρίς νά τολμά κανείς νά καταθέσει έναντιόν της κάτι π'α συγκεκριμένο. Μία μέρα, όμως ο Τάουχου έπεσε σ'α χεράς της άστυνομίας... για μία άσημαντή άφορμή. Οι άστυνομικοί ήσαν πολύ καλά ποίος ήσαν ο Ρότζερ. «Έξεραν ότι είχε κάνει πάλι από έκ'ατό απαγωγή. Μά πώς νά τ'ο άποδείξουν, αφού ο άρχισμορίτης είχε νά παρουσιάσει κ' ένα άλλοθι για κάθε βρομοδουλειά του! Κ' έτσι, η δικαιοσύνη της Αμερικής έτοιμαζόταν ν' άπολύσει και τόν Τάουχου και τούς τέσσαρες συνενόχους του «έλλείψει άποδείξεων της έπιχειρήσεως», όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ο Φάκτορ για νά κάνει την έξ'α κατηγορηματική δήλωσι:

—Ο Τάουχου και οι τέσσαρες συνενόχοί του με άπήγαγον πρό μηνών! Δεν πρεπει νά τούς άφήσετε έλευθερούς! Θά υποθέσω μή νυσι έναντιόν τους!... —Μήπως κάνετε... λάθος; ρώτησαν οι δικασται, κατάληκτοι μπρος σ'ο μέγεθος του ρωισμού του Ιακώβ και προσπάθειάς, έστ'α και τόν τελευταία στιγμή, νά τον γλυτώσουν από την εκδίκησι των «κιντάνπερς»!

—Όχι! δεν κάνω λάθος! άποκρίθηκε με σταθερή φωνή ο Φάκτορ. «Ο Τάουχου πρέπει νά τιμωρηθ'α άσπληρά για όλα τ'α εγκλήματα πού έκανε μέχρι σήμερα!... Καί τότε άρχισε μία δίκη, πού προκάλεσε ζωηρότατο ενδιαφέρον σ' όλη την Αμερική. Για πρώτη φορά οι δικασται... τολμάσανε νά δικάσουν, με μία συγκεκριμένη κατηγορία τόν άρχηγό των Αμερικανών «κιντάνπερς».

Η άλληθια είναι, ότι σ' όλο τ'ο διάστημα πού θά διαρκούσε η ιστορική αυτή δίκη, ο Ιακώβ Φάκτορ περιστοιχιζόταν από ένα τάγμα πλοισμένων άστυφυλάκων, πού τόν προσέφυγε από κάθε έπίθεσι. Τη νύχτα, τ'ο σπίτι του έφρουρείτο από πάντολους άνολοκούς του, και έμπαινε σ' ένα θεωρακισμένο σπίτι κίνητο, προκειμένου νά πάη στο δικαστήριο.

Ο Φάκτορ, χωρίς νά τρομοκρατηθ'α διότι ούτε από τις άνώνυμες έπιστολές πού έπαιναν ούτε από τ'α άπειληκτικά θλέμματα πού τού έρριχναν ο Τάουχου και οι συνενόχοί του από τ'ο δόδωλο τού κατηγορουμένου, εξήστρεψε λεπτομερώς στο δικαστήριο τ'α μαρτυρίες πού όπέφερε κατά την διάρκειά της αληθιότητας του.

—Αναγνωρίζω, ότι έχετε πολύ μεγάλη σημασία! τόν διέκοπτε κάθε τόσο ο Τάουχου, μογελώντας ειρωνικά, σ'α νά ήσαν θέσσει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΛΑΜΙΚΑ

ΤΙ ΦΤΑΙΩ

Μ' άλλους έφτά μαζί κ' έγω με τ'ο κεφάλι σ'άν αυγό —πεί η άφέλεια ή σγουρή, πώμοιαζε με κουρτίνα και μ' ένα μπόγο σ'α δεξιά, με τη μοναδική άλλαξιά, τραβά, για τ'ο κάτεργο—Αντίο, καυμένη Αθήνα!... Καί τ'ο τομάρι, τώρα, αυτό, πού δεν προσκύνει Χριστό, τ'α χέρια, σ'άν σ'ε προσευχή, σ'ις χειροπέδες μέσα, τ'α χέρια αυτά, πού όταν σωστή την κατεβάζουν τη σκαστή, θαρρείς και τ'ο θαρούμενο, πως θ'αίνε, από την πρέσσα!... Για μία καμωματού έσπλη, πού άλλη δεν έχει γεννηθ'α άπάνω στην ψυχούλα μου, άθωο έπ'ηρα αίμα και ή κατάρα τού νουναί, σ'άν φάντασμα, σ'ε μία γωνιά της φυλακής, θά με κυττά, με ματωμένο θλέμμα... Τί φταίω, πού χέρι έχω θαρό και τ'ο αίμα αψύ κυκλοφορεί κ' αντί για αίμοσφαίρια καφουρδ'ε μέσα τού (Έχει,

πού μόνες τους παίρνουν φωτιά, είτε σ'ε λόγο ή σ'ε ματιά και σ'άν τ'α λάθα μέσα μου, με μπουρμπουλή- (θρες τρέχει;

Κ' αν είνε λίγα, π'ε ντουινά για τ'η δική μου τ'η μπουνιά δική δόντια δηλαδή, για μία όδοντοστοι- (γία;

Και σ'α σκαμπιλία μου κ' α'α, —πού πέφτουν έτσι χωράτα, κάθε μασέλα γίνεται, σ'άν τόν Ναό τού Δία; Τί φταίω, π'ε σύμπα αναιμό, σ'άν τρέμει ή γ'η, όταν περνά κ' ή πέτρα άλευρι γίνεται και ή κοτρώνα (πήττα;

Γ' αυτό και περπατώ λαφρού, γιατί λιγάκι π'ο θαρεία ή γ'η σ'α πόδια μου μπορεί, νά γίνη τηγ- (νήσι;

Και σ'αυρ'α ύστερ' από αυτό, ο Αρχιμής και ζητά έτα λαστό και μία μεριά τ'η γ'η για νά κου- (νήσι...

Βάλε και μέ, πού νά σταθώ και σιγουρήσει με δρόμ, με μία κλωτσιά μου, αντίστροφα ο κόσμος (θα γυρσι!

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

για την άτιμωρησία του. —Μ'ε φοβέρσαν ότι θά μου κόψουν τ' αυτιά και θά τ'α στείλουν στην γυναίκα μου! κατέθεσε μεταξύ άλλων ο Φάκτορ.

Οι κατηγορούμενοι προσπάθησαν, φυσικά, ν' άρνηθούν την ένοχη τους...

Όστόσο, την τελευταία στιγμή, ένας από τούς συνενοχούς του Τάουχου, —σ'άν όποιο ο Φάκτορ είχε υποσχεθ'α μία μεγάλη αμοιβή αν έλεγε όλη την αλήθεια στο δικαστήριο, —άποκάλυψε όλη τη δράσι τού άρχηγού του! Άνέφερε σ'ε πόσες απαγωγές είχε λάβει μέρος και έδωσε συνταρακτικές πληροφορίες για τ'ο σύστημα εργασίας τού Τάουχου!

Υστερ' από τις άποκαλύψεις αυτές, οι δικασται θρέθηκαν... τ'η δυσάρεστη θέσι νά καταδικάσουν τόν Ρότζερ. Καταλάβαιναι πως αν άθώωναν τόν άρχισμορίτη, όπ'ηρχε κίνδυνος νά τούς λυνταρή ο κόσμος!

Η άσκησι των ένόρκων θάσασε δεκαοχτώ ώρες! Δώδεκα άνθρωποι συζητούσαν δεκαοχτώ ώρες για ν' άποφασίσουν αν έπρεπε νά καταδικάσουν έναν κατηγορούμενο, τού όποιου η ένοχη ήσαν άναμφισβήτητη!...

Τέλος, έβγαλαν την έτυμηγορία τους... Από τούς κατηγορούμενους, ο Τάουχου και οι τρεις συνενόχοί του καταδικάστηκαν σε ουσολική φυλάκισι 99 έτών. Όσο για τόν τέταρτο συμμορίτη, εκείνον δηλαδή πού κατέθεσε έναντιόν τού άρχηγού του και τόν όποιο τ'ο δικαστήριο είχε θλώσει, την τελευταία στιγμή έθλώσε ότι προτιμούσε νά... φυλακισθ'α σ'ις φυλάκες παρά έξω, γιατί γνώριζε πολύ καλά ότι μόλις έκανε δυό θ'α υπαί στο δρόμο, θά έπεφτε χ'αμω νεκρός από τ'ς σφαίρες πού θά τού έρριχναν οι άλλοι «κιντάνπερς» για νά τόν τιμωρήσουν για τ'ην πρόσβ'α του...

Ο Τάουχου είνε σήμερα εκτός μάχης! Δεν θ' άόγησι, όμως, νά φαν'α ο ανταξίος δολογός του! Οι κακοποιοί της Αμερικής δεν ένοιούν νά εγκαταλείψουν τόν αίματοβαμμένο θρόνο τους!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στην Εύρώπη άρχισε νά διενεργείται τελευταίως μεγάλο έμπόριο φειδιών.

—Η χώρα πού εξαγει κυρίως φειδιά, ζ'αντάν ένοιωται, είνε η Εγγεγονίνη, πού άποτελεί τώρα επαρχία της Νοτιοισλανίας.

—Κάθε μέρα στέλνονται στην Εύρώπη από την Εγγεγονίνη χιλιάδες δηλητηριώδη φειδιά, μέσα σ'ε ειδικές κάσες.

—Οι χωρικοί, δηλαδή, τών μερών εκείνων, πού δεν είνε και πολύ άφρονες, βγάζουν τ'ο ψωμί τους κυνηγώντας και π'άνοντας φαρμακερά φειδιά.

—Τ'α στέλνουν δ'ε στη Γαλλία και τη Γερμανία ιδίως, όπου εξαγεται τ'ο δηλητήριο τών φειδιών και χρησιμοποιείται για τ'ην παρασκευή φαρμάκων έναντιόν τού καρκίνου.

—Στην Αμερική άρχισαν νά εγκαθιστούν φάρους αυτομάτους, πού δεν χρειάζονται δηλαδή φαρφάλας για νά τούς ανάβουν.

—Κάθε έξη μήνες μόνον πηγαίνει ένας άνθρωπος σ'άν κάθε φάρο και κορδίζει τ'ο ειδικό μηχανήμα του.

—Στη Γαλλία πού όλίγου καιρού μπήκε φάρος...σ'α άπωλεσθέντα άντικείμενα.

—Όποιος δηλαδή χ'ασι κάτι και τού τ'ο βοή ή άστυνομία, πληρώνει 5—10 οίο, επί τ'η βάσει της αξίας τού άπολεσθέντος αντικειμένου.

—Μία Αγγλίσ περιηγήτρια άγόρασε στη Ρώμη ένα ρολόγι από πλατίνα, σ'ε λίγες ώρες ήμερες άντελήφθη ότι ήταν άπλως επιλεκτοχρησμένο και όχι από πλατίνα.

—Η κυρία πήγε φυσικά τ'ο ρολόγι σ'άν ώρολόγο-τού νά τ'η τ'ο άλλαξει, αλλά εκείνος άρνήθηκε.

—Τότε εκείνη έγραψε ένα γράμμα σ'άν Μουσσολίνι, εκθέτοντας τ'ο λάθ'α της.

—Μετά δ'αυτ'ο μέρες η Αγγλίσ πήρε ένα τσέκ 3.800 λιρεττών — όσα είχε δώσει για τ'ο ρολόγι — και ένα γράμμα τού ιδιαιτέρου γραμματέως τού Μουσσολίνι, πού τ'η έγραφε ότι η Φασιστική κυβέρνησις έκλεισε τ'ο κατάστημα τού αλαχοκερδοδ'ε ώρολογοποιού.

—Στό Άννόβερο καταδικάστηκε κάποιος...πού τού έκλεβαν τ'α τσιγάρα!

—Ο άνθρωπος αυτός, μη ξέροντας ποιος από τούς υπηρέτες του έκλεβε τ'α τσιγάρα του και θέλοντας νά τόν τρομάξει, έβαλε σ' ένα τσιγάρο μπαρούτι.

—Ένας από τούς υπηρέτες του έλειψε κ' αυτό τ'ο τσιγάρο, μαζί με τ' άλλα, καθώς τ'ο κάπνιζε όμως, πήρε φωτιά τ'ο μπαρούτι και τού τσιγάρο τ'ο πρόσωπο και τόν στράωσε από τ'ο ένα μάτι.

—Τ'ο δικαστήριο καταδίκασε τόν κλέφτη υπηρέτη σ'ε φυλάκισι για τ'η κλοπή, αλλά και τόν κύριο τού σ'ε πρόστιμο και μεγάλη άποζημίωσι.

—Τ'ο θεωρώ άνάστη της Ελευθρίας, πού είνε σ'α μέγεθος τού λιμένος της Νέας Υόρκης, είνε τ'ο μεγαλύτερο σ'άν κόσμο.

—Έχει όρος 46 μέτρα και ζυγίζει 2.000 τόνους, ήτοι 1.583.000 οκάδες. Η ύψη μόνον τού άνάστη, πού είνε από π'άνω τ'α, έχει μήκος 1,12 τού μέτρου.

—Τ'ο άνάστη αυτό τ'ο δώθηκε η Γαλλία στην Αμερική και τ'ε έδωδ της μεταφοράς τον κατεβλήθησαν δ'ε έδ'αυον.

—Τ'ο άνάστη αυτό είνε έργο τού γλύπτου Φρειδερίκου Μισουόλντι και άποτελείται από 300 κομμάτια.

—Στό Τσάπαγουοθ της Αγγλίας υπάρχει ένας π'ήδικας, πού τ'ο ύψος του φτάνει σ'ε ήθος 267 ποδών.

—Τ'α κρημνίδια είνε πανάκριβα στη Ζηλανδία. Πουλιούνται πέντε φορές φαιδότερα ά'ε δ'ο πουλιούνται στην Αγγλία.

—Η κομψότερες και καλλιτεχνικότερες κοκκιές τού κόσμου κατασκευάζονται στην Ιαπωνία.

—Οι φρεσολόγοι έχουν εξακριβώσει ότι οι Καναδοί είνε οι π'οι ρομ'αίοι άνδράς τού κόσμου.

—Η πρώτη Αμερικανίδα άσολογος υπ'ήρξε η Κα Μαίον Μίλερ, η πούλα πήρε έπίσημο τίτλο π'ολόγου από τ'ο παρυσίο των Νάτιων τών Ηνωμένων Πολιτειών σ'α 1906.

—Στό Σικάγο, από 7.000 κατήτες, πού έστειλθηκαν τελευταία από ειδικούς μαρτύς, 1378 εκλέχθησαν ως διανομητές άνώτεροι άνθρωποι.

—Α'ε αυτοίς πάλιν τ'α 95 εκατοστά ήσαν άνήλικοι.

—Κατά τ'ο 1902 σ'ο Πανεπιστήμιο της Βόννης έδίδανταν έφ'α γυναίκες. Μία ήταν καθηγήτρια της Φιλοσοφίας, μία της Ιστορίας, τέσσερες της Χειρουργικής και μία της Αστρονομίας.

—Οι περισσότεροι κρατοσφαίροι από τούς πολιτισμένους λαούς είνε οι Αμερικανοί. Κάθε Αμερικανός τρώει 175 λίρες κρέας τ'ο χρόνο. Ο Άλλος, πού έσεται δέξιος στην κρατοσφαίρα, τρώει μόνο 60 λίρες τ'ο χρόνο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟ

Πώς διεφωτίσθη ένα μυστήριο. Μία νέα μενεγραφία για το Λαμαρτίνο. Πώς έγραψε τη «Λίμνη» και τον «Εσταυρωμένο». Ένα άγνωστο είδύλλιο του. Η μυστηριώδης κυρία του Αϊξ. Πώς την γνώρισε ο Λαμαρτίνο. Και πώς της έσωσε τη ζωή. Ο παράφορος έρωτάς τους. Ποιά ήταν η αγαπημένη του. Η περιπετειώδης ζωή της. Ο χωρισμός τους. Ο θάνατός της. Η απελπισία του ποιητού, κτλ.

ΟΛΛΟΙ και διάφοροι θρύλοι έχουν κυκλοφορήσει ως σήμερα σχετικά με την γυναίκα που ενέπνευσε στο διάσημο Γάλλο ποιητή Λαμαρτίνο δυο από τα όραιότερα τραγούδια του, την κλασική «Λίμνη» και τον ασύγκριτο «Εσταυρωμένος». Οι ιστορικοί όμως, που καταπίστηκαν μ' αυτό το θέμα, δεν κατόρθωσαν να ξεκριώσουν την ταυτότητα της Ήγερίας του Λαμαρτίνου. Κ' έπρεπε να περάσουν πολλά, παρά πολλά χρόνια, και να βρεθεί ένας συγγραφέας άπιστος με απέραντη ύπομονη, για να έρραστη σχετικές και να ξεκριώσουν ποιά ήταν η γυναίκα που χρησίμευε ως μοῦσα σ' έναν από τους μεγαλύτερους ποιητές του κόσμου. Ο συγγραφέας αυτός, σε μία ιστορική μονογραφία του, που εξέδωθε τελευταία στο Παρίσι, περιγράφει, με πλήθος ντοκουμέντα, την μελαγχολική ζωή της πραγματικής Ήλθρας του Λαμαρτίνου καθώς και το θλιβερό αίσθημά της με τον ποιητή.

Την πονεμένη αυτή έρωτική ιστορία θα σας αφηγηθούμε σ' αυτό το άρθρο μας, παίρνοντας όλα τα στοιχεία από την μονογραφία που σας αναφέραμε παραπάνω.

Τά λουτρά του Αϊξ-Λέ-Μπαίν φημίζονται σήμερα για την ιδιότητα που έχουν να θεραπεύουν τους ρευματισμούς. Πριν από εκατό όμως χρόνια στο Αϊξ πήγαιναν μονάχα οι φυματικοί. Την εποχή εκείνη, οι γιατροί συνιστούσαν ιδιαίτερως το ξηρό κλίμα της λουτροπόλεως αυτής σ' όσους έπασχαν από σθητικά νοσήματα.

Στά 1816 λοιπόν, έφτανε στο Αϊξ και έπιανε ένα δωμάτιο στο οικογενειακό ξενοδοχείο Περιέ ένας νεαρός ταξειδιώτης, ψηλός, όμορφος, καλοντυμένος... Ο ταξειδιώτης αυτός δήλωσε στη διεύθυνση του ξενοδοχείου, ότι λεγόταν Άλφόνσος Λαμαρτίνο.

Στην πασιόν Περιέ ζέμεναν τότε και τέσσερες άλλοι πελάτες. Από αυτούς, οι τρεις συναντιόντουσαν τακτικά, μεσημέρι βράδυ, στην τραπεζαρία. Όσο για τον τέταρτο, μία νεαρή γυναίκα, αυτή ήταν άθεατη. Είχε δώσει εντολή να της ηγαίνουν το φαγητό της στο δωμάτιό της. Και ποτέ δεν κατέβαινε στο σαλόνι... Ήταν μία γυναίκα πολύ παράξενη, με δυο λόγια.

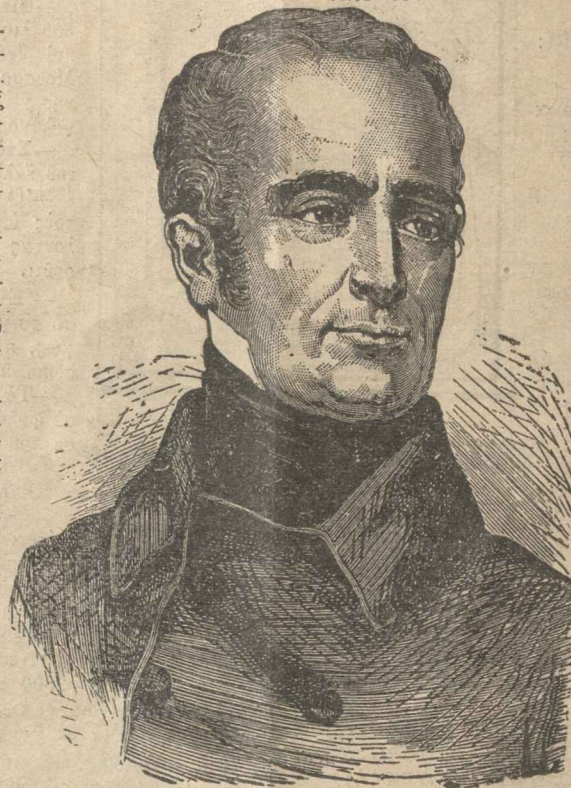
Στην αρχή, ο Λαμαρτίνο δεν έδωσε και μεγάλη σημασία στην ιδιότητα αυτής γυναίκα, αν και όλοι οι πελάτες του ξενοδοχείου μιλούσαν συχνά γι' αυτήν, σκανδαλισμένοι από τη διαγωγή της. Σιγά-σιγά, όμως, το μυστήριο που περιέβαλε την άγνωστη κυρία, άρχισε να έρεβιζε την περιέργεια του ποιητού. Κι' ένα βράδυ, ο Λαμαρτίνο, επιστρέφοντας στο δωμάτιό του από ένα περίπατο στο δάσος, μεθυμένος από τ' αρώματα των δένδρων, θρέθηκε ξαφνικά μπρός στη μυστηριώδη αυτή κυρία...

Η νεαρά γυναίκα καθόταν σ' ένα χαμηλό πάγκο, ακουμπώντας σχεδόν σ' ένα τοίχο, χρυσόκκινο από τις τελευταίες αχτίδες του ήλιου. Με τα μακριά κρινόδραχμά της εφύλλιζε σιγά-σιγά ένα άλλο γαρύφαλλο. Τα κόκκινα πέταλα του λουλουδιού σχημάτιζαν αίματωμένες κηλίδες πάνω στην κάσπαση ρόμπα της.

Ο Λαμαρτίνο έμεινε έκστατικός μπρός στη θλιμμένη όμορφη αυτής της γυναίκας. Και την αποθαύμαζε, άμειλτος, ακίνητος. Σε μία στιγμή, όμως, ένα κλαδί έτριξε κάτω από τα πόδια του. Η νεαρά γυναίκα, η οποία δεν είχε αντιληφθεί ως τότε τον ποιητή, σήκωσε απότομα το κεφάλι της, έβγαλε μία ελαφρά κραυγή τρόμου και χάθηκε σαν σκιά, σαν λευκό φάντασμα, αφήνοντας τον Λαμαρτίνο θαιρετά τραυματισμένο στην καρδιά!

Τό ίδιο κιόλας βράδυ, ο ποιητής ζήτησε περισσότερες πληροφορίες από τον διευθυντή του ξενοδοχείου σχετικά μ' αυτή την κυρία. Μά ο κ. Περιέ δεν μπόρεσε να ικανοποιήσει την περιέργειά του.

Παρ' όλα αυτά, ύστερ' από λίγο καιρό, παρουσιάστηκε στο

Ο Άλφόνσος Λαμαρτίνο

μαρτίνο κρατούσε συντροφιά της άγαπημένης του στο δωμάτιό της, άπαγγέλοντάς της στίχους του. Κατόπιν, η Ήλθρα του 'γουδοῦσε με φωνή γλυκερά, μα ργισμένη (έπασχε από το στήθος της) ενώ ο ποιητής, γονατισμένος μπροστά της, έπαιζε με τα χέρια της πόδια της...

Μά τα μερόνυχτα αυτά διάθηκαν πολύ γρήγορα. Ένα πρωί, η Ήλθρα έλαβε μία επιστολή από το αδελφό της, ο οποίος της πληροφορούσε, ότι ήταν καρός πια να επανστρέψει στο Παρίσι...

Οι έραστές έπρεπε να αποχωρισθούν...

Και στις 26 Οκτωβρίου-δεκαπέντε μέρες μετά την πρώτη συνάντησή τους...σ' ένα βράδυ της Λίμνης του Μπουρζέ-έφτασε μαζί από το Αϊξ. Στο Μασσύ, ζαναγκάστηκαν να φιληθούν και να πάρουν ό καθένας αντίθετη διεύθυνση. Ο Λαμαρτίνο θέλε βέβαια, να συνοδεύσει τη φίλη του ως το Παρίσι. Μά η διαφορά, ότι δεν είχε τα χρήματα που χρειαζόντουσαν γι' αυτό το ταξίδι... Κ' έτσι υποχρεώθηκε να γυρίσει μιά ώρα άρχιστο στο Μιλλιέ, το γενέθλιο χωριό του, όπου τον περίμενε άναυδος

να η μητέρα του...

Όστόσο, ο Λαμαρτίνο έπαψε, μόλις ξαναβρέθηκε στο σπίτι του, να συλλογίζεται τη γυναίκα, που του χάρισε μερικές από τις πιο εύχιστες ώρες της ζωής του. Έτσι άστατη είνε η καρδιά όλων των ανδρών γενικά-και των ποιητών ιδιαίτερα! Άπειντίας, η Ήλθρα ήταν σοβαρά έρωτευμένη με το Λαμαρτίνο. Δεν μπορούσε να τον θυλάη από τη σκέψη της. Και κείνο που την έκανε να υποφέρει περισσότερο, ήταν ο φόβος μήπως τον ξελογιάσει καμμία άλλη γυναίκα... Ζήλευε τοιμερά! Και όσο περνούσαν οι μέρες και η εδομάδες, χωρίς να παίρνη γράμμα από τον αγαπημένο της, τόσο η απελπισία της μεγάλωνε!

Πέρασαν έτσι τρεις περίπου μήνες. Και μονάχα τον Ιανουάριο του 1817, η Ήλθρα μπόρεσε να ξαναδόν τον Λαμαρτίνο, ο οποίος πήγε στο Παρίσι όχι έπειδι ά υπομονούσε να σφίξη και πάλι τη φίλη του στην άγκαλιά του, αλλά έπειδι ήθελε να ένεργηση και να θρη καμμία δουλειά. Η Ήλθρα τον βοήθησε όσο μπορούσε στη δύσκολη αυτή περίστασι. Και ο ποιητής συγκινήθηκε τόσο από την αφοσίασί της, ώστε...δέχτηκε να την ξαναγαπήσει!...

Η νέα έρωτική τους περίοδος θάσταξε δυο μήνες. Μία μέρα, όμως, οι γονείς του ποιητού τον ειδοποίησαν ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω, στο Μιλλιέ. Ο Λαμαρτίνο αναγκάστηκε να άνακοῦσι...

Ο δεύτερος αυτός αποχωρισμός έγινε άφορμή να έπιδεινωθή η κατάσταση της Ήλθρας... Η γυναίκα αυτή άμαρτήσε πολλές φορές στη ζωή της. Μά το παρφορο αίσθημά της για τον Λαμαρτίνο, την έκανε να έξιλεαθή για όλα τα παρσραστρίσματα της.

Έσθεσε ήρεμα το μεσημέρι της 18ης Δεκεμβρίου 1817, ψιθυρίζοντας τ' όνομα του Άλφόνσου.

Και ο Λαμαρτίνο, όταν έμαθε το θάνατό της, κατάλαβε πώς μαζύ με την Ήλθρα έχανε και μία άπαρη τυφλά άφοσιωμένη σ' αυτόν. Και, με την καρδιά σπαρταγμένη από πόνο, και από μετάνοια ίσως, άσπασε κ' έγραψε, το ένα ύστερ' από το άλλο, δυο τραγούδια που έκαναν άθάνατο και αυτόν και τη γυναίκα που του τὰ έένεπνευσε.

Τά έξερετε, αναγνώσταί, τά τραγούδια αυτά.

Είνε η «Λίμνη». Είνε ο «Εσταυρωμένος». Δυο τραγούδια που μοιάζουν με θογγητό και άναφυλλή...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

Ζαππειον, θέα θαυμαστή, συνωστι (μυός και νίλα) άριστοκράτες μπόλικοι καθώς και (ρεμπσεκέδες

κολώνια, δεντρολίθανο, λεβάντες, ποδαρίλα, γρανίτα, φρέσκα παγωτά, λουκούμια και καφέδες.

Χωρίς να είσαι ποιητής, σου παίρνουν το μυαλό, οι Στύλοι, ο Λόφος των Μουσών κι' ο μέγας Πρθεβών, πότε κυττάξεις τα θουνα και πότε το γαλά, κι' όταν θαυρέσαι απ' αυτά, κυττάς τον ούρανο.

Χάνεται μέσ' στην έκσταση και η γρηά κι' η κόρη, και δεν προφταίνουν στο κοινόν οι τόσοι σερβιτόροι, να κουβαλούν γλυκίσματα.

Κι' ενώ τους πάντας άνυψοι ή θεία μουσική, καμπόσοι άφίλομοιουσι όλίγο παρεκεί κοιμούνται στο καθέγρατά!

ΞΕΦΤΕΡΙ

Στά πρηνηδόν! γονυπετώ! τροχάδην είμαι μανά θεριό με έκανε ή γραμμή, λιοντάρ' ή κουραμάναι! Τ' αϊτιά μου τὰ συνήθισα με της Λαμπής τὰ σμπάρα.

Και όπου πέσω σύγχισι θα φέρω και τρομάραι! Μονάχα σὺ να μη σωθής γλυκερά δεκαμερία,

Και να μη μάς χωρίσουνε, κουζίνα μου Μαρία!

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Περνώ και με τρελλαινούν τα ναζάκια σου τὰ πονηρά. Περνώ και δεν χορταίνω τὰ ματάκια σου τὰ φλογερά, Και δεν μπορώ να σε ξεχάσω, γειτονοπούλα μου τρελλή... Άχ, πώς φοβόμυι μήπως σκάσω από την λαύρα την πολλή!

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η άμορφα είνε μία συστατική έπιστολή προς τον έρωτα, που την δίνει ή φύσις στους έννοουμένους της.

Ο έρωτας είνε μία άρρώστεια, από την οποία κανείς δεν θέλει να γιαιτρειτή.

Όπως σε κάθε πράγμα, έτσι και στον έρωτα ή πείρα είνε ένας γιαιτρός, που έρχεται πάντοτε άφού ή άρρώστεια κάνει το έργο της.

Η πολύ εύαίσθητη καρδιά έχει άνάγκη από πολλά μαθήματα, για να μη ρίχνη τον άκεανό των αίσθημάτων της μέσα σ' ένα χόκινο.

Ο πραγματικός άνδρας δυο πράγματα κυρίως έπιθυμι: Τόν κίνδυνο και το παιχνίδι. Νά λοιπόν ποιος είνε ο λόγος, που έπιθυμι την γυναίκα, το πιο επικίνδυνο παιχνίδι που ύπάρχει στον κόσμο δόλκληρο.

Κατά κανόνα, ή γυναίκες δεν ξερούν τί θέλουν. Κι' αν καμιά το έξει, δεν τολμά να το ζήτηση.

Ο άνδρας όφειλε να έτοιμάζεται για τον πόλεμο κι' ή γυναίκα για να ξεκουράση τον πολεμιστή. Όλα τ' άλλα είνε παραφροσύνη. Η εύτυχία του άνδρος λέγεται: «Θέλω» και της γυναίκας: «Έκείνος θέλει».

Η Γαλλίδες είνε ροδάκινα, ή Ισπανίδες παπεί των Ίνδιων κι' ή Γερμανίδες καρέμα.

Η γυναίκες πούχουν καλλίγραμμες κνήμες πηδούν πολύ διαφορετικά τὰ χαντάκια από εκείνες που δεν έχουν κνήμες εύγραμμες.

Ο πρώτος άνδρας που περιφρόνησε τον έρωτα ήταν κι' ο πρώτος άθεος του κόσμου.

Η γυναίκα είνε το μόνον όν που δεν μπορεί κανείς να το σκαφαντήση, γιατί έχει άπάνω του όλες τις κακίες.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες, που άέπραξαν σφάλματα, τὰ όποια μπορεί να διαπράξη κι' ή ίδια.

Ο ΔΡΑΙΟΣ, Ο ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΡΟΥΝΤΙ...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΝΕΓΚΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(Από τ' Απερμημονεύματα της Διάσημης Πολωνίδες πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου)

ΤΟ προηγούμενο τεύχος, σταματήσαμε το άρθρο αυτό της Πόλας Νέγκρι—κεφάλαιο από την Αυτοβιογραφία της, η οποία ξεδόχησε τελευταία σε θιβόλο, στο σημείο ακριβώς όπου η μεγάλη Πολωνία θεντέτα, εξιστορώντας την ερωτική της περιπέτεια με τον αλχημικό Ροδόλφο Βαλεντίνο, περιγράφει με πόση ανυπομονησία περιμεναν και οι δύο τη μέρα των γάμων τους.

Και τώρα, ως δώσουμε το λόγο στην ίδια την καλλιτέχνη, για να μας αφηγηθεί την θλιβερή συνέχεια αυτού του ειδυλλίου:

Το καλοκαίρι του 1926, ήρθαν στο Χόλλυγουντ η λαίδη Β... και η φίλη της, η μίς Ζ..., η οποίες είχαν γνωρίσει το Ρούντι στο Λονδίνο. Η λαίδη Β... ήταν νέα, ωραία, μία από τις κομψότερες γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου. Ένα μονάχα κακό είχε: ήταν τρελλά ερωτευμένη με τον Βαλεντίνο! Δεν τον άφηνε ούτε μία στιγμή ήσυχου. Τον κυνηγούσε ως το στούντιο, του τηλεφωνούσε πολλές φορές στο εικοσιτετράωρο, και όταν ακόμα ο Βαλεντίνο θρικότανε στο κρεβάτι του! Ένα θράδυ, ο Ροδόλφος έδωσε με έσπεριδα προς τιμήν της. Την άλλη μέρα, πειράχτηκε κατάκαρδα όταν διάβασα στις εφημερίδες διάφορα ειρωνικά σχόλια για το φλέρι του Ροδόλφου με την Άγγλιδα αριστοκράτιδα.

Ήμουν, όμως, τόσο περήφανη, ώστε προσηπαθούσα να συγκρατηθώ και να μη δείξω ότι ζηλεύω. Η παθητική μου αυτή στάση, έκανε τη λαίδη να νομίσω ότι δεν αγαπούσα τον Ροδόλφο, ότι αδιαφορούσα για τον έρωτά του. Και από τότε, η αντίληψή μου άρχισε να με διαβάλλει στον Βαλεντίνο, με τον αντικειμενικό σκοπό να με χωρίσει με τον αγαπημένο μου... Η κακία της έφτασε στο σημείο να πελόν τον Ρούντι να πετάξει από την θλιβερή του δλεις τις φωτογραφίες μου! Τέλος, η λαίδη Β... επέτυχε εκείνο που ζητούσε.

Στις αρχές της γνωριμίας μας με τον Βαλεντίνο, του είχα πη μία μέρα γελώντας, ότι, αν αποφάσιζα ποτέ να διακόψω κάθε σχέση μαζί του, θα του έστειλα ένα μπουκέτο κρίνους. Και κείνος μου αποκρίθηκε ότι θα μου έστειλε χρυσάνθεμα—τά μόνα δηλαδή λουλούδια που αντιπαθούσε!

Ένα απόγευμα λοιπόν, μόλις επέστρεψα σπίτι από μία δεξίωση σε μία φιλική θίλλα, έβω φρενών από το θυμό μου γιατί υποχρεώθηκα ν' ανεχθώ για μία ακόμα φορά το θέαμα του Βαλεντίνο χαριεντιζόμενου με την λαίδη Β... αποφάσισα ξαφνικά, για ν' απαλλαγώ από το μαρτύριο της ζήλειας, να διακόψω κάθε σχέση με τον μνηστήρα μου. Και το έστειλα ένα μπουκέτο από κρίνους. "Υστερ" από λίγες ώρες, έπαιρνα μία πελωρία ανθοδέσμη από χρυσάνθεμα...ψεύτικα. Πριν ακόμα προφτάσω να συνέλθω από την καίπληξί μου, παρουσιάστηκε και ο ίδιος ο Ρούντι.

Φαντάσθηκες, αγαπημένη μου, μου είπε, πώς θα μπορούσα να σου στείλω αληθινά χρυσάνθεμα, πώς θα μπορούσα να τα χαλάσω μαζί σου; Τα λουλούδια που σου έστειλα είναι τόσο αληθινά, όσο...και η αγάπη μου για τη λαίδη Β...

...Και η Ιστορία αυτή, η οποία άρχισε για μένα με δάκρυα πόνου, τελείωσε με δάκρυα χαράς! "Υστερ" από λίγες μέρες, η λαίδη Β... αναγκάζονταν να φύγει από το Χόλλυγουντ, ντροπιασμένη για την ήττα της. Θεωρώ περιττό να σας πω, ότι η αναχώρησή της δεν με λύπησε διόλου!

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που πέθανε ο Βαλεντίνο. Στο διάστημα αυτό, ζήτησα τη λήθη στην έντατική εργασία, στις διασκεδάσεις, στον έρωτα άλλων ανδρών... Το κακό όμως! Όταν φιλούσα για τελευταία φορά την κρύα ταφόπετρα που σκέπασε το Ρούντι, στο μικρό κοιμητήριο όπου αναπαύεται τώρα, κατάλαβα ότι δεν ήμουν πια παρά μία ζωντανή νεκρή!... Κι' αυτήν την εντύπωση εξακολουθώ να έχω μέχρι σήμερα. Καμιά χαρά, καμιά ελπίδα δεν μπορεί πια να θερμάνει την παγωμένη μου καρδιά...

Ας ξαναζήσω τώρα τις πιο τρομερές, τις πιο αγωνιώδεις στιγμές της ζωής μου. Ας ξαναζήσω τώρα την απόγνωσι που δοκίμασα ενώ ο Ρούντι άργονέβαινε μακριά μου...

...Πέρασαμε μαζί δλο το καλοκαίρι του 1926, κάτω από ένα ανέφελο ούρανο ευτυχίας. Τέλος, ώρισάμε και τη μέρα των γάμων μας.

Προηγούμενος, όμως, ο Ρούντι έπρεπε να πάει στην Νέα Υόρκη, για να δώσει μερικές παραστάσεις. Δεν μπορούσε να τον συνοδεύσω σ' αυτό το ταξίδι του, επειδή την εποχή εκείνη άρχισε το γύρισμα του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου», στο οποίο πρωταγωνιστούσα.

Και, πράγμα παράξενο, ένα ανέκμητο προαίτημα μου έλεγε ότι δεν έπρεπε ν' αφήσω τον Ροδόλφο να φύγει, γιατί δεν θα τον ξανάβλεπα ποτέ πια!...

—Μη γίνεσαι παιδί, Πόλα! μου έλεγε ο Βαλεντίνο γελώντας. Θα ξαναγυρίσω σε δυο εβδομάδες το πολύ!

Η τελευταία νύχτα που πέρασα με τον Ρούντι, στήθηκε η ωραιότερη απ' όλες. Αλχημικές ώρες στοργής και άγνης λόγια τρυφερά που μέντε για πάντα ζωηρά στην καρδιά μου, γλυκές αναμνήσεις που τόσο με θασανίζετε σήμερα, πότε δεν θα μπορέσω να σας ξεχάσω! Αποτελείτε όλες μαζί μία μοναδική στιγμή! Χαρά στον άνθρωπο εκείνον που γνώρισε τη ασύγκριτη αυτή στιγμή!

Τέλος, ο Βαλεντίνο έφυγε για τη Νέα Υόρκη.

Καθεμέρα, μου έστειλε από κεί έκτενη τηλεγραφήματα. Μου τηλεφωνούσε στο στούντιο και στο σπίτι μου... Μου φανότανε πώς εξακολουθούσα να τον έχω κοντά μου. Και, αγία-αγία, οι φόβοι μου διαλύθηκαν. Γελούσα πια κι' εγώ για τ' άνητα προαισθήματά μου...

Μία νύχτα, ο Ρούντι μου είπε στο τηλέφωνο:

—Τα θάσάνά μας τελείωσαν, αγάπη μου! Αύριο ή μεθαύριο θα ξαναβρισκόμαστε κοντά σου και θα σε σφίγγω στην αγκαλιά μου!

Εκείνη την νύχτα, δεν μπορούσα να κλείσω μάτι από την γλυκιά ταραχή που μ' έπαισε, από την ανυπομονησία μου να ξανααγαπω τ' αμαύρα μαλλιά του Βαλεντίνο.

Την επομένη, λάβαινα ένα τηλεγράφημα από τη Νέα Υόρκη. Νόμισα πώς ήταν από τον Ρούντι και τ' άνοιξα με λαχτάρα—να νά δω βασω τ' ακόλουθα:

«Ο κ. Βαλεντίνο ύπεστη έγχειρσην σκαλν-κοειδίδους και γαστρικού έλκους. Κατάστασις του ίκανοποιητική».

Τρελλή από αγωνία, τηλεφώνησα στο νοσοκομείο. Μία άπαθης και άταραχη φωνή με πληροφόρησε ότι η έγχειρσης επέτυχε και ότι δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχώ.

Στο στούντιο, κανείς δεν ήθελε να πάρει στα σοβαρά τους φόβους μου και την ανησυχία μου. Με κοροδίσταν επειδή θασανίζω άλλου, ήμουν υποχρεωμένη να συνεχίσω το γύρισμα του φιλμ... Μ' αυτήν την ψυχική τάσταση, έπαιξα τις κυριότερες σκηνές του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου». Αλλά, όπως και να 'ναι, σ' αμαρτύνει η εργασία μου κι' έτρεχα στο τηλέφωνο. Η πληροφόρηση που μου έδιναν από το νοσοκομείο, ήταν πάντοτε καθυσχαστικές... Ο άρηννοσκόμος μάλιστα μου άνεκοίνωσθ ότι ο Ροδόλφος τον παρακάλεσε να μου μεταβιβάσει τους θερμούς χαιρετισμούς του:

«Πέστε στην Πόλα ότι είμαι καλά και ότι δεν έπρεπε ν' ανησυχή!»

Στο μεταξύ, οι εφημεριδοπώλα φώναζαν στους δρόμους:

—Σοβαρά η κατάστασις του Βαλεντίνο!...

Εγώ, όμως, κλεισμένη στο θάθος του στούντιο, δεν μπορούσα να τους ακούσω...

Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες αγωνίας για μένα. Μαύρα και θλιβερά προαισθήματα με θασανίζαν. Τά εχθάρια νέα που μου έστελναν από το νοσοκομείο δεν μπορούσαν να διαλύσουν τους φόβους μου. «Ο Ρούντι θρικότανε τώρα εκτός κλίνης...»

Σε λίγες μέρες, θα μπορούσε να σηκωθεί... Σε μία δευτέρα, πολύ θα θρικότανε στο Χόλλυγουντ... Σας στέλνει πολλά φιλιά...» Μά όλα αυτά τα παρηγορητικά λόγια δεν ήταν παρά και μου θγιάλουν από την καρδιά την αγωνία που με θασανίζε τόσο καρό...

Στο διάστημα αυτό, το γύρισμα του φιλμ προχωρούσε. Επαίξα μηχανικά σχεδόν, γιατί η σκέψη μου ήταν πάντοτε γυρισμένη προς τον αγαπημένο μου, που υπέφερε στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου.

«Αλλοίμονο! Έπρεπε να περάσω πολύς καιρός για να μάθω τι έλεεινο παιχνίδι μου έπαιξαν όλοι στο στούντιο!

Η διεύθυνσι της 'Εταιρίας, καταλαβαίνοντας ότι μόλις θα μάθαινα ότι ο Ρούντι κινδυνεύει πραγματικά, θα παραστήσει φιλμ στη μέση και θα έτρεχα στη Νέα Υόρκη, έλαθε την απόφαση να μου άποκρύψει την πραγματική κατάστασι του μνηστήρα μου. Είχαν οργανώσει γύρω μου δόλοληρη συνωμοσία. Δεν άφηναν να κυκλοφορούν εφημερίδες στο στούντιο, δεν επέτρεπαν σε κανένα δημοσιογράφο να με πλησιάσει, έβαλαν όλους τους συνδέλους μου να μου μεταδίδουν ψεύτικες ειδήσεις για την υγεία του Βαλεντίνο!... Καταλαβαίνετε, θέβαια, γιατί έβιναν όλα αυτά: για να τελειώση το φιλμ που γύριζα στην κανονική του προθεσμία. Αυτός είνε ο άσφαλις νόμος του Χόλλυγουντ. Καμιά δύναμι δεν μπορεί να σταματήσει το γύρισμα μιας ταινίας. Η καρδιά μπορεί να ραγίση, μα η «κάμερα» θα εξακολουθήσει να δουλεύει...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Του SULLY PRUDHOMME)

Θάβειλα να προσευχηθώ τα στήθεα μου θαράνουν οι στεναγμοί, μα η σκέψη μου δε στέργ' η σιδερένια. Κι' αν μιάς μανούλας Χριστιανής παρακαλεί με η έννοια, και τών μαρτύρων τα αίματα τα μάτια μου πληθαίνουν. Μεγάλα μετανοιώματα, αγάπης δίψες, δάκρυα, δεν ξαναφέρνει τίποτε την πίστι στην καρδιά μου. Μιάν άγωνί' αμαρτωλή μα κι' άγια είν' η δικιά μου. Καταφρονεί η λαχτάρα μου κάθε θεό στην άκρη! Μά θέλω να προσευχηθώ' μόνος στη γή τρομάζω, —Κύριε, Κύριε, είσ' αυτό, έλπίδα μου και νίκη! Τά χέρια δένω, καρτερώ και σκύβω το κεφάλι, και το Πιστεύω, πώλεγα παιδί, το λέγω πάλι... Όμως δεν βλέπω τίποτε να στέκει εμπρός μου—ώ φρίκη! Μετάφρ. ΑΠΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗ

ΝΑΞΕΡΑΝ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΪΝΕ)

Νάξεραν τά λουλουδάκια η καρδιά μου πώς πονεί θά έδάκρυζαν μαζί μου να μου γιάνουν τη πληγή. Νάξεραν τά αηδονάκια πώς είν' άρρωστος θαρεία, θά μου τραγουδούσαν όλα εδωμην παρηγορία.

Η ΩΜΟΡΦΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΪΝΕ)

Τράβα τη θάρκα στ' άκρογάλι έσύ που άφήνεσαι δλη μέρα όμορφη κόρη του ψαρά στής θάλασσας την άγκαλιά. Κι' έλα και κάτσε δώ κοντά θάλασσα μοιάζει κ' η καρδιά (μου) (μου) ν' αλλάζουμε γλυκά φιλά. με κύματα και θουητά. Γείρε άφρονα το κεφαλάκι και κρύει μέσα στο θυό της πιά στη θερμή μου την καρδιά, μαργαριτάρια διαλεχτά.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΪΝΕ)

Δεν πιστεύω ούρανό, την καρδούλα σου πιστεύω, που μάς λέει ο παππάς, αυτήν έγω για θεό. Τά ματάκια σου πιστεύω, Δέν πιστεύω 'γώ κακό, αυτά έχω ούρανό. "Αδη, κόλασι, ποιή, τά ματάκια σου πιστεύω, Δέν πιστεύω 'γώ θεό, και τη δολία σου καρδιά.

Η ΛΗΘΗ

(Του ΖΟΣΕ ΜΑΡΙΑ ΝΤ' ΕΡΕΝΤΙΑ)

Ερείπωμένος ο Ναός στού κάθου τον άθέρα Κ' η μαρμαρένιας του ή θεός κ' οι χάλκινοι του Ηρώο! Παιχνίδι είνε το θάνατου στην άγρια έτοιμη ξέρα. Τη δόξα τους που έρημική θάφει μόνονα η γλολη. Μονάχος, κάπου, ένας θοσός, που πάει να πουν τά εα του. Με κάποιον από τη κόγχη του παμπάλαιο μυρολόι. Γιομίζοντας τά πέλαγα και τον γαλήνιο αϊθέρα. Περνάει στο άτέλειωτο ούρανό το μαύρο ανάστημά του. Κι' η Μάνα η Γη η τόσο γλυκιά θεών άρχων η χώρα. Βλασταίνει, μάταια ευγενική, κάθε φινίλι της τάρα. Συστρίμπι στο κιονόκρανο κάποιον άλλο της άγκαθί... Μά στάν προγόνων ο Άνθρωπος τ' όνειρο εκείνου, δίχως Μά φρίση, άκούει τη θάλασσα, μσά στάν νυχτών τά θάθη. Πού τις Σειρήνες της θρηνεί κάθε πικρός της ήχος.

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΕΡΓΙΑΛΗ

ρατός και γιατί είχε φωνή μελωδική σαν τον ήχο ενός βιολιού, αλλά κι' επειδή συμβόλιζε γι' αυτές την παιδοστική άφέλεια συγκερασμένη με την ανδρική ρώμη.

Πριν από δυο μήνες, μία άραλα Ουγγρίδα άδειασε ένα μπουκαλάκι δηλητήριο, μπρός σε μία μεγάλη φωτογραφία του Βαλεντίνο και πέθανε ψηθιζόντας:

—Πνώ για σένα, Ρούντι, μοναδικέ έρωτά της ζωής μου!... Εγώ ζω ακόμα.

Δεν είχα τη δύναμι να σκοτωθώ. Μά η ζωή χωρίς το Ρούντι μου, ίσθουναί για μένα με χιλίους καθημερινούς θανάτους...

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

Ήταν ένας δημοσιογράφος.

—Με συγχωρείτε... Μήπως είνε στο τηλέφωνο η καμαριέρα της δεσποινίδος Πόλας Νέγκρι;

Μία άγνωστη δύναμι μ' έβαλε ν' άπαντήσει:

—Ναι, εγώ είμαι, η καμαριέρα... Τί θέλετε, κύριε;

Ο δημοσιογράφος νόμισε τότε ότι μπορούσε να ξεπαρρευτή με μία καμαριέρα.

—Θά σου ζήτησω μία χάρι, γλυκό μου κορίτσι! μου είπε. Μπορείς να με πληροφορήσης πώς της φάνηκε της κυρίας σου όταν έβιασε το θάνατο του Βαλεντίνο;...

Ένα άόρατο σφυρί με χτύπησε τότε κατακέφαλα...

Μου φάνηκε πώς η γη σάλευε κάτω από τά πόδια μου...

Και σοριάστηκα στο πάτωμα, άναίσθητη...

Όταν συνήρα, ένιωσα στην καρδιά μου μία πραγματική πληγή. Και στο μυαλό μου άρχισε άμέσως να τριγυρνά σαν νυχτερίδα η σκέψη:

«Ο Ρούντι μου πέθανε!... Πέθανε ο αγαπημένος μου!... Τον έβασα για πάντα!... Δεν θα τον ξαναδώ!... Ο Ρούντι μου πέθανε...»

Μερικοί γιατροί, σκυμμένοι από πάνω μου, προσπαθούσαν να μου φανούν χρήσιμοι.

—Γιατί με ξαναφέρατε στις αισθήσεις μου; τους ρώτησα. Γιατί δεν με αφήσατε σε μία αλάνια λιγοθυμία, γιά να μη αισθάνομαι πια τίποτα, γιά να μη σκέπτομαι τίποτα!...

Ότε γω δεν ξέρω πώς θρήκη τη δύναμι να πάρω το τραίνο γιά τη Νέα Υόρκη. "Υστερ" από ένα ταξίδι άρκετων ώρων, που μου άσπικαν αϊδώς, κατέβαινα στο σταθμό της πρωτεύουσας, παρασπώντας σαν μεθυσμένο, ανθρώπινο ράκος, χωρίς να βλέπω το πλήθος που με είχε περικυκλώσει, με διακριτικές εκδηλώσεις συμπόνιας...

Ω! καταλαβαίνα ότι θα μου είνε άδύνατο να σας περιγράψω τον σπαραγμό μου όταν αντίκρισα τον Ρούντι ξεπλωμένο νεκρό σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου, τη συγγνή άπόγνωσι που με κυρίεψε, ενώ συνόδευα τον αγαπημένο μου ως την τελευταία του κατοικία... Ποιά λόγια θα μπορούσαν να εξιστορήσουν παραστατικά την αγωνία μου, τον πόνο μου;

Μετά την κηδεία, πήγα και κλειδώθηκα στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, μόνη μου, χωρίς καμιά συντροφιά, άφου κανείς δεν θά μπορούσε να με παρηγορήσει. Σε λίγο, ήρθε και με θήκε η Μαίρη Πίκφορντ και μου έδωσε άμυλητη ένα γράμμα από το γιατρό Μήκερ, ο οποίος παραστάθηκε το Βαλεντίνο ως τις τελευταίες του στιγμές.

Αντιγράφω εδώ την επιστολή αυτή:

«Αγαπητή μου δεσποινίς, «Γιατί είπατε στην κυρία Μαίρη Πίκφορντ να σας διαβεί αυτή που γράμμά μου, γιατί έβουλόμ πως δεν έχω τη δύναμι να σας αντίκριάσω... "Υστερ" από το τσιμεντό βρέμα, που συνέβη, αποφάσισα να πάω σε μία έξοχη, γιά να τονώσω και γω από την ταραχή μου...»

Είμαι στο προσκήναιο του Ροδόλφου ως την τελευταία του στιγμή. Μια δόξα πρην πέθανε, ο αλχημικός φίλος μας διατηρούσε δλη την πνευματική του διαγωγή. Γιά να απαγορήσω κάπως τη σκέψη του, άρχισα να καταστράφω με μπόλ του διάφορα σχέδια γιά το μέλλον. Συμφορημένη, μάλιστα, μόλις δε σπρόκινε από το κρεβάτι, να κάνουμε μία μεγάλη παραβλάσσια έκδροπο... Κάθεσθον τότε στην άκρη του κρεβατιού του... Ξαφνικά ο Ρούντι μου είπε:

—Πολύ φοβάμαι, γιανέ μου, μήπως δεν θά μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε μαζί αληθινή έκδρομο... Ποιός ξέρει όμως!... "Ίσως να συναντηθούμε στον δρόμο!...»

«Υστερ" από λίγες στιγμές ο Βαλεντίνο μπήκε στην επιθανάτιο άγωνία.

«Τά τελευταία του λόγια ήσαν: "Πόλα! Πόλα!... Άν δεν προφτάσω να την ξαναδώ, να της πητε, γιά τρέ μου, ότι την αγαπώ και ότι δολόληρη η σκέψις μου της άνηκε!...»

Εργά χρόνια πέρασαν από τότε που πέθανε ο Ροδόλφος Βαλεντίνο. Μά η άνάνησι του διατηρείται ακόμα ζωηρή στην καρδιά όλων τών νουναίων που τον γνώρισαν από κοντά ή από τ' άφω του. Η γυναικίς τον λατρεύσανε όχι μόνονα γιάτι ήταν ά-

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΗΤΟΥ

Μία έκλογική φάρσα του 'Αγγελή Βήτου στα χωριά της 'Αττικής. 'Όπου ο 'Αθηναίος φαρσέρ μασκαρανέται σε Γεννάδιο, «Ζέξα, ρε, Κέλικ!» 'Η φάρσα που έφτιαξε ο 'έναν καπτανά της 'Ομοειδίας. 'Ο γέρο Μπίκος και το στοιχειωμένο σπίτι. Τα κεραμικά που χρεώνουν. 'Ο νοστιμότερος αστυνόμος του κόσμου. 'Ο Βήτος στο Σύνταγμα. 'Η φάρσα του θανάτου κτλ.

Ε προηγουμένο φύλλο εξαγορεύσαμε έναν νοστιμώτατο παλιό φαρσέρ των 'Αθηνών, τον 'Αγγελή Βήτο. Προσθέτουμε σήμερα μερικά από τα ωραιότερα ανέκδοτά του.

Μετά τον άτυχη πόλεμο του 1886, είχε πέσει η κυβερνήσις Δηλιγιάννη και την διαδέχθηκε η διαβατική κυβερνήσις Βάλδη, και αυτήν η κυβερνήσις Χαριλάου Τρικούπη, η οποία ένηργησε και τις εκλογές. Τα γεγονότα του 1886 και η θλίβερός τους συνέπειες είχαν διαταράξει τα πνεύματα και η Δημοκρατικές ιδέες κατακτούσαν ολοένα έδαφος. 'Αντιπρόσωποι των νέων ιδεών ήταν ο περίφημος δημοκράτης Ρόκκος Χοϊδάς, και έπειτα απ' αυτόν, ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος, ο οποίος με τέτοιο πρόγραμμα ήρθε από την Ερώπη στας 'Αθήνας για να πολιτευθώ.

Στην πρωτεύουσα, στον Πειραιά και στο Λαύριο, η υποψηφιότης του Γενναδίου έγινε δεκτή από το πλήθος με άρκετο ενθουσιασμό. Στις 'Αθηναϊκές συνοικίες, όπου κάθε μέρα εξαγονόσε λόγους, μαζεύονταν πολλοί κόσμος, που τον χειροκροτούσε και τον ζητωκραύγαζε.

Δεν ήθελε, λοιπόν, καμιά αμειβοδία ότι στα τρία κεντρα που αναφύρεται ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος θα έβγαλε βουλευτής από τους πρώτους. 'Η βεβαίως αυτή ανήρτησε τους παλαιούς πολιτευμένους της 'Αττικής, τους «'Αττικάρους», όπως έλεγαν τότε.

—Αυτός ο Γεννάδιος μάς χαλάει τη μενέστρα!... είπε ένας 'Αττικάρης, και πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας...

—Ερχεστε λοιπόν ν' απολεισθώ, αντί πάσης θυσίας, από τη Βουλή ο νέος αντίπαλος, που ήταν και τομερός οήτορας. Οι 'Αττικάρου κατελάβαιναν ότι ήταν ένας άσχημο πρόσωπο μεγέθους, που θα τους σκεπάζε με τη λάμψη του.

Ο πολυμήχανος Βήτος ανέλαβε τότε να χαντακώση τον 'Αναστάσιο Γεννάδιο.

—Νοημάστε, είπε ο 'έναν πολιτικό σαλόνι, κι' εγώ θα του την φέρω!...

Στην 'Αθήνα και στον Πειραιά καμιά καταγορητή δεν ήταν δυνατό να πιάσει, γιατί η μορφή του Γενναδίου ήταν πασίγνωστη. Δεν έμενε λοιπόν στον Βήτο άλλη σκινη, για να παίξη την εκλογική κομωδία του, παρά οι άγροτικοί δημοί της 'Αττικής. Στους χωρικούς πληθυσμούς η νεωτεριστική ιδέη του Γενναδίου δεν είχαν καμιά διάδοσι και ο ίδιος ήταν έντελός άγνωστος. 'Εχει λοιπόν ο Βήτος ανέλαβε να τορπιλίση τον εισηγητή των δημοκρατικών αρχών.

Φόρεσε σταχτιά ρεντιγκότα, θμοιά μ' εκείνη που φορούσε ο Γεννάδιος, έβαλε στο κεφάλι του ίδιον χρώματος ψηλό καπέλλο, όπως εκείνος, ανάρμοστος ψηλά τα μουστάκια του και κβλλησε στο δέξί του μάτι ένα μονόκλ.

Η μεταμφίεσις ήταν απαράλλαχτη. 'Ανάγκη να πούμε ότι ο 'αυτό βοηθούσε τον Βήτο και το ανάστημά του και η κάποια θμοιότης που συνέπεσε να έχη με τον Γεννάδιο.

Ετσι λοιπόν μασκαρανέμενος ο 'Αθηναίος φαρσέρ και συνοδευόμενος από μερικούς φίλους του, μνημένους στην καινοφύα του φάρσα, ξεκίνησε ένα πρωί από το καφερέτι της Νεαπόλεως να περιούρησι τα χωριά της 'Αττικής.

Σε κάθε χωριό ο Βήτος έβαζε και χτυπούσαν τις καμπάνες και όταν μαζεβόνταν άρκετοι χωρικοί, ανέβαινε ο 'έναν τραπέζι και αινούσε, τάχα ότι ήταν ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος. 'Εδινε στη φωνή του 'Αγγλίζουσα προφορά και στην όλη του εμφάνισι ένα είδος περιφρονητικής ύπερηφίας, γιατί ήξερε ότι αυτά θα πείραζαν τους χωρικούς στο φιλότιμο. Και έλεγε ότι ενόμιζε πως θα μπορούσε να τους δυσαρεστήση, φροντίζοντας όμως να μη το παρακάνη και ανακαλυφθώ. Παραδειγμα ο ακλόνητος λόγος του στο Λιόπεσι, αιώτολεξί:

—Θα γνωρίζετε, βεβαίως, συμπολίται, ότι οι 'Αθήνα και ο Πειραιεύς θα με αναδείξουν πρώτον βουλευτήν. Και μόνον οι ψήφοι των δυο αυτών μεγάλων πόλεων που είνε άρκετοι διά την έπιτυχία. Δεν έχουμαι, λοιπόν, προς ύμιας διά να ζητήσω ψήφους. 'Ερχουμαι, ως εκ περισσού, να σας είπω, ότι εάν θέλετε να υποστηριχθώσι τα γενικά της Χώρας συμφέροντα, ψηφισάτε με. 'Εγώ δεν κατέχομαι εις το έπιτεδον των λοιπών πολιτευμένων της επαρχίας. Ούτε κοιμητάρους, ούτε κοιμητάρους θέλω να έχω. Αλλά τα θεοσώ μισροπολιτική, μακαλαρία, ανάξια της ύψηλης πολιτικής. Σας λέγω εκ των προτέρων ότι διά τα προσωπικά σας ζητήματα την πόρτα μου θα την εύρητε κλειδωμένη με έπτά κλειδιά. Είς το σπίτι μου να μη τοίμηση να πατήση κανείς δι' ύπόθεσίν του! Μόνον εις τα γενικά του τόπου συμφέροντα θα με εύρετε σύμφωνον και πρόθυμον. 'Όσοι συμφωνείτε με τας ιδέας μου ψηφισάτε με, όσοι όμως έχετε αντίθετον γνώμην να μου δώσετε μαζόν μου είνε αδιάφορον. Είπα και ελάλησα!

Και έφυγε απ' το χωριό. Και οι χωρικοί έσχαλίζαν:

—Τ' άκουσες, ρε Μελέτη;

—Αι, τον άκουσα, ρε Κόλια, τον ψηλοκαπελλοδούρα!

—Ζέξα, ρε, ζέξα το μπτεξέβγκη!...

Και οι χωρικοί της 'Αττικής, που ήσαν συνηθισμένοι να θεωρούν το σπίτι του βουλευτή για δικό τους, να στρίβουν ταγόρο στο σαλόνι του και να τον έχουν έτοιμο και πρόθυμο για τις δουλειές του, άμα κτύποσαν τώρα για την άγροεισι, και την Κυριακή έβησαν στα μάτια τον Γεννάδιο. 'Όπως γράφει έφημερις της εποχής, ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος έπνιγη εις μαύρον τέναγος, από του όποιου καμμία σπογγαλειτική μηχανή ήδυνάτο να τον άνασούρη!...

Και έτσι, στο μέτρομα των ψήφων, ενώ η 'Αθήνα, ο Πειραιεύς και το Λαύριον είχαν γείσει την κάλη του από άσπρα, στους άγρους, δήμους δεν βρέθηκε ούτε μια ψήφος λευκή. Στην εξέλεξι των βουλευτών, ο Γεννάδιος υπέβαλε έντοσιαν έναντίον του αποτελέματος της 'Αττικής και χαρακτήρισε την πράξι του Βήτου πλαστογραφία. Η λέξις ήταν δική του και από τότε αποθησαυρίστηκε στη Συναγωγή. 'Ετσι λοιπόν η φάρσα του 'Αγγελή Βήτου δεν είχαν μόνον διασκεδαστικά αποτελέσματα, αλλά και συνέπειες σοβαρές, αφού άπεισαν από την 'Ελληνική Βουλή έναν από τους δυνατότερους οήτορας της νέας 'Ελλάδος, άνδρα με τόλην και άξια πολύ μεγάλη.

Ο δόρυος που έγινε από το γεγονός αυτό, δεν συγκίνησε τον 'Αγγελή Βήτο. Αιτός ήταν ικανοποιημένος για την έπιτυχία του και την έπιτυχία της. 'Αργότερα μόνον μετανόησε για ό,τι έκανε.

Και εξακολούθησε τ' άστεια του ο Βήτος. Κάθε τι που θα έβλεπε, του γεννούσε την ιδέα μιας φάρσας και δεν διάταζε να την βάλη σε πράξι.

—'Αγγελή, γιατί δεν γράφεις κομωδίες; τον ρώτησε μια μέρα ο Παντόπουλος, που ήταν φίλος του.

—Καλύτερα ρώτα με γιατί δεν ανεβαίνω ο ίδιος στη σκηνή, άπάντησε ο Βήτος γελόντας. Νά γράφω, βρε φίλε! Μά και για ήθοσις γρήγορα θα κοιναζώσονται. Μ' άρεσει να παίζω εκ του φυσικού. 'Ετσι πετυχαίνω καλύτερα και... γλεντάμε όλοι χωρίς ειοτήρια και λαϊκά κομωδέλια.

Εναν καιρό ο Βήτος είχε βάλει σημάδι της εύθυμης άσθεσής του τους ύπαιθριους καπτανάδες, που ψήφον στις γωνιές των δρόμων τα Κοιμητάρ μαρόνια τους. Στις διαστάσεις της όδοις 'Αθηνάς και πλατείας 'Ομονοίας μαζεύονταν για χρονία ο γέρο Μπίκος, πασίγνωστος στους ένηγχιδες, από τον όποιον μικροί και μεγάλοι άγοράζον τα καπτανά τους. Τον είχε συνιόρσει και ο 'Θεμος 'Αντισ.

Ενα βράδυ, λοιπόν, τον πλησίασε ο Βήτος και ενώ μ' όλους μαζί του, έδεσε στο ένα πόδι της φουφούς ένα τσίγκο, του έπαυον την όλην άκρη είχε δώσει στη ρόδα μιας άμαξας, που στάθμευε εκεί κοντά.

Ο 'Ηπειρώτης καπτανάς ήταν θρησκόληπτος: Εκεί στενε στα φαντάσματα και τις ιδέες του τις έμπιστευονταν στον Βήτο, ο όποιος, για να διασκεδάση, καμνονόταν ότι τις πίστευε. Μάλιστα ο Βήτος του διηγότανε τέρατα και σημεία, που συνέβαιναν τάχα ο 'έναν σπίτι, κοντά στο Παλιό Θέατρο, όπου τα φαντάσματα άρπαζον μια νύχτα τα έπιπλα και τα πέταξαν στους δρόμους, όπου τα περιείχαν τον έστησαν μια άλλη νύχτα χορό και άλλες τέτοιες κοτζές...

Ο άφελής καπτανάς άκουγε κατάληκτος τα παραμύθια αυτά, και ο Βήτος τα διηγότανε με πολλή σοβαροφάνεια. Έξωθεν, το άκουζε ξαίνισης και τράβηξε τη φουφού.

—Μπρέ! τα φαντάσματα, γέρο Μπίκο, μάς πλάκωσαν!... φώναξε ο Βήτος. Τα στοιχειά!...

Ο καπτανάς έβλεπε τη φουφού του να φεύγη, σαν να την ήξε άρπάξει δύναμις άόρατη.

—Άγιε μου Κοσμά! φώναξε ο εύσεβής 'Ηπειρώτης, τρέχοντας προς της και σταυροκοπούμενος.

Έξωθεν ένας κατάλαβε τι συμβαίνει, αλλά ο 'Αγγελής Βήτος γέμισε στο σκοτάδι της γειτονικής όδοις Λιουκόγιου.

Εγράψαμε σε περασμένο τεύχος ότι έστερε από χρονία, ο Ζωργάνης, 'Αττικάρης και αυτός, διώρισε τον 'Αγγελή Βήτο άστυνόμο στο Λαύριο. 'Εκεί τον βρήκε κάποτε ένας άπεσταλμένος της 'Αρχηγείας, ο όποιος περιγράφει όρσάτι τη συνάντησή του με τον 'Αθηναίο φαρσέρ:

«Είχε έκτοραγή εκεί — γράφει — άπεργία έργατών. Η 'Αρχηγεία με έστειλε να παρακολουθώ την άπεργία και η χαρά μου έπιάσε μεγάλη, όταν είδωκα εις το Λαύριον τον φίλον μου Βήτον. Αλλά και αυτός, όταν με είδε, έχωρη ύπερβολικά. Είς την όρσην αυτήν έβλεπε συχνά 'Αθηναίους. Με έκάλεσε να προγευματίσωμεν. 'Ασπάζομαι

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας χαρακτηρισμός του κ. Θ. Συναδινού. 'Ο κ. Κουτσουγιαννέπουλος... πετακτρος! 'Ο Κωνσταντίνος στο Μπιζάνι. 'Η προφητεία της γρηξ. Τό έδειξαν ή κουρεύνες. 'Ο Κωνσταντίνος, έ Βενιζέλος κι' έ 'Ηπειρώτης χωριάτης. Γιατί ήσαν νέστιμα τα καπνά του κτλ. κτλ.

—Ναι, το άπάντησε ο κ. Τρακάκης. Για να... λιγοστήσουν ή μέρες της!...

Ο άεταρκός συγγραφέας κ. Θεόδωρος Συναδινός περνούσε μια μέρα, από όλιγον έτος, μαζί με το παιδάκι του, το Νίκο, μπρος από το έργοιό των 'Εσπεριότων, όπου ήσαν μαζεμένοι διάφοροι φτωχοί και τις μοιράζανε βοηθήματα για το Πάσχα. 'Ηταν Μεγάλη Βδομάδα.

—Τί είνε αυτό, πατέρα; ρώτησε ο μικρός.

—Οι φτωχοί, παιδί μου, το άπάντησε ο κ. Συναδινός, που είνε άποροι.

—Και οι πλούσιοι τί είνε;

—Οι πλούσιοι,.... Πεπορμένοι!...

Νά ένα Πασιβάντο τραγουδι του κ. Κουτσουγιαννέπουλου, διευθιντο σήμερα του ύποπτογιού της Γενουτίας, δημοσιεύνεν πρό έτών στο «Περικλίου της 'Αρσολέως», με το ψευδώνυμον «Χι-Κού»:

Χριστός 'Ανέστη, μάτια μου, έλα ν' άγαπηθώμε, σε το μίσος και γλυκά έλα να φιληθώμε. 'Χριστός 'Ανέστη, μάτια μου, ψάλλουνε καθ' όμλους, άκουσες τ' έλεον ο Χριστός: «Νά άσπαράξ! άλλήλους». Έλα να έφαρμόσουμε την θεία έντολη, είν' ή άγάπη άνοστη χωρίς γλυκό φιλή.

και μαρμπούνια παρετέθησαν, και ο Βήτος, κατά το γούστο αυτό, έλησμονήσε τον φαρσέρ. Ένώ όμως εξακολουθίζαμεν τα μαρμπούνια και τσιμπούμενα αυτά με κρυσί Μαλαβίνος του Σχορέ, άφηνε ήκούσθησαν τσιμπούμενοι και ο άστυνομικός κλητήρ, έσελθόν, άνεκόνισσεν εις τον αστυνόμον ότι οι έργατά των δυο έταρειών έσκότωνον μεταξύ των. Έσφαθήν δια να τρέξω εις τον τόπον της συμπλοκής. 'Ο Βήτος όμως με συνέλαβεν από τον βραχίονα και μου είπε:

—Κάθισε κάτω, άδελφέ, να φάμε. Δεν αξίζει ν' άφήσουμε έναν πτωχο σπουδαίο άσπαρό γι' αυτές τις μαρμπούνες.

—Μά δεν άκούς; σκοτώνονται έξω και σν, που είσαι άστυνόμος, μένεις άπάθης! του είπα.

—Ω, άδελφέ, δεν τους αφήνεις να σκοτώνονται. Μήπως τους παρέλαβα μετρημένους, για να τους παραδώσω σωστούς!...

Εξακολουθώμε το φαγοπότι. 'Ο άστυνόμος έγνώριζε καλύτερα από κάθε άλλον τον κόσμον με τον όποιον είχε να κάνει. 'Όλοι αυτοί οι παραβολισμοί ήσαν άλυστάτα εμπά μαρμπούνας (δηλαδή μια μάλα γα). Κανείς, ούτε έφρονεύνη, ούτε έληγώθη.

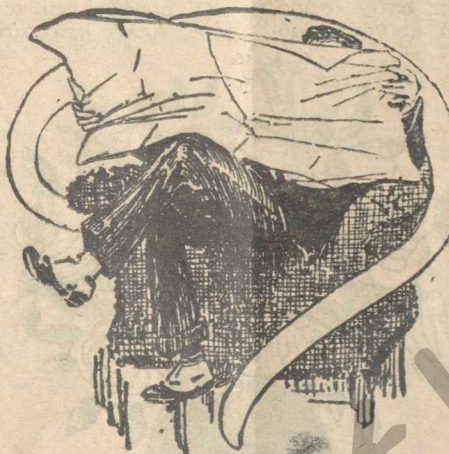
Η ίδιουγενήσις του 'Αγγελή Βήτου δεν ήταν για την άστυνομική έπισημεία. Γρήγορα ή ψυχή του έννοσάλησε την 'Αθήνα, τις γωνιές καδής της Πλάκας και τους φίλους του. Ένα πρωί, λοιπόν, άφησε μαζάρο το άστυνομικό κατάστημα του Λαυρίου, μπηκε στο τράινο και φανερώθηκε στην πλατεία του Σύνταγματος, όπου ξανάβρε τις δόξες του και όπου ένεννέστο διαρκώς νέες φάρσες.

Ενα βράδυ οι θμώτες του Ζαχαράτου έληρωφώθησαν τον θάνατό του.

—'Ο 'Αγγελής ο Βήτος πέθανε από συγκοπή!

—Αιτός; 'Αδύνατον! Κάποια φάρσα έχει παράρσει του Χάρου, είναι δια.

Και όμως, εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ είχε ούσει για πάντα ένα από τα πιο χαριτωμένα πνεύματα της 'Αθηνάς.

Όταν εξακολουθούσε ακόμα ή επίθεσις του 'Ελληνικού στρατού κατά του Μπιζανίου, ο βασιλεύς Κωνσταντίνος, διάδοχος τότε, καθώς γυρίσε από τις προφυλάξεις στο Στραταρχείο, μια έχορική όδίδα έσκασε τόσο κοντά, που λίγο έλειψε να τον σκοτώση!

Τότε ο Κωνσταντίνος θμηθήκε πως το πρωί, στο ίδιο μέρος σχεδόν, συνάντησε μια γρηά που μάζεε ξύλα, ή όποια τους είπε, χωρίς να γνωρίζει σε ποιους άποτείνεται, να γυρίσουν πίσω, γιατί μπορεί να τους σπιδή κακό μεγάλο.

Αυτό έκαμε μεγάλη έντύπωσι στον Κωνσταντίνο και διάταξε να σταλούν δυο στρατιώτες να βρουν τη γρηά και να την φέρουν άπροστά του. Πράγματι, σε λίγο οι στρατιώτες βρήκαν τη γερόντισσα και την έδήγησαν πρό του Κωνσταντίνου, παρά τις διαμαρτυρίες της και τις φωνές της.

—Τί λέτε, χριστιανοί μου, έλεγε στους στρατιώτες και στους άλλους άξιωματικούς. 'Εγώ έκαμα μάγια!... 'Εγώ είπα κακό λόγο για κανένα!... 'Εγώ πάντα για καλό φροντίζω... 'Αφήστε με, παιδιά μου, να φάω, και με περιμένει ο άνδρας μου και τα παιδιά μου!...

Ο Κωνσταντίνος άκουσε τις φωνές της και της είπε:

—Μη φοβάσαι, γερόντισσα, και δεν θα σου κάνουμε κακό... Θέλω μονάχα κάτι να σε ρωτήσω. Για πέρσες μέσα σε τούτο το δωμάτιο...

—Δεν έκαμα κανά κακό, κατεπάνε! φώναξε ή γρηά.

Τότε κάποιος της είπε να μιλήν πιο σιγά, γιατί βρίζεται μπρος στο διάδοχο.

—Μά! είπε ή γρηά. 'Η άφεντιά σου είσαι ο Διάδοχος! Συμπάθα με... δεν σε γνωρίζω... Μά και πάλι δεν είπα κακό. 'Ότι είπα το πρωί, για το καλό σας τόπα!...

—Καλά, το ξέρω, της είπε ο Κωνσταντίνος. Πές μου όμως, γερόντισσα, πέσανε άλλοτε τούτοις κακές όδιδες στο μέρος εκείνο, που μάς συνάντησες;

—'Όχι.

—Τότε πως το ήξερες ότι μπορούσε να μάς σπιδή κακό;

—Διάδοχε και βασιλιά μου, του είπε τότε τρέμουσα όλη ή γρηά, αυτό το κατάλαβα απ' τις παληκοφρονέσεις.

—Τις παληκοφρονέσεις;

—Ναι, απ' τις παληκοφρονέσεις. 'Είπες εδώ στην 'Ηπειρο, άμα έδοιμε τις παληκοφρονέσεις στα καλά καθούμενα να χαλάνε, έξωθεν, τον κόσμο, όπως κανάνε ποσόνες στην 'Αλδοβάνη, άμέσως λέμε πως κάποις κακό θα σπιδή, και για τούτο σνς είπα να γυρίσετε πίσω.

Και δεν έπρεσε, είπες, άλλοτε όδίδα σ' αυτό και το μέρος;

—'Όχι.

—Πηγαίνω πότε έγω, πότε ο Γάλλης, το παιδί μου, και πότε τα κορίτσια μου και μαζεύουν ξυλαράκια... Αλλά όδίδα δεν άκούσαμε ποτέ εκεί πέρα.

Τότε ο Κωνσταντίνος, γελόντας, είπε στους άξιωματικούς του:

—Καλό θα ήτανε, έν τιαυτή περίπτωση, να πάρουμε και μια παληκοφρονέσι στο... 'Ευατέλειο μας!...

Αλλη μια φορά πάλι, που είχε πάει και ο Βενιζέλος στο στραταρχείο των Ιωαννίνων, εκεί που περιπατούσαν μια μέρα μιλώντας με τον Κωνσταντίνο, συνάντησαν ένα γέρο 'Ηπειώτη χωρικό.

Τα παιδιά (οι στρατιώτες) βάζοντα να μπουν στα Γιάννενα, τους είπε άελέστατα, χωρίς να τους γνωρίζει, ο χωρικός.

—Έχεις δίκιο, του άπάντησε ο Κωνσταντίνος, αλλά κι' αυτό δεν άκούσαμε να γίνη.

Ο χωρικός πήρε θάρρος και στέθηκε, σαν κάτι να έλεγε ακόμα να αη. Συναδινός έβγαλε την παρρησιήν καπνοσακούλα του και την ποσέφερε στον Κωνσταντίνο να κάνει ταγήφο.

Ο Κωνσταντίνος δέχθηκε την προσφορά, αφού και ο χωρικός έδεχθη το ταγήφο, που του έδωσε ο βασιλεύς.

Έπειτα ο Κωνσταντίνος προσήκε το ταγήφο και στον Βενιζέλο.

Εδωξάστω! του είπε ο αποθησαυργός. Θα σπείρω ένα ταγήφο απ' την καπνοσακούλα, γιατί ο κάποιος του φίλου μας από δω που φαίνεται πολύ χαλός, είνε εκ των άριστων.

—'Όχι, δεν είνε από του 'Αρίστου, άπάντησε ο χωρικός. Είνε από το δικό μου το χωράφι, που το κορτίσω καθε χρόνο με των γιδών μου την κορτιά και για τούτο είνε καλός!...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Η μένη αὐθεντική βιογραφία τοῦ γενναίου Ἑλλήνος πρίγκηπος)

ΚΕ...
πόλεμος όμως αυτός έτελειώσαν έδοξα για τη Ρωσία. Η Γαλλία θύηκε νικήτρια και επέβαλε στη Ρωσία άτιμωτικήν ειρήνη... Αυτό έστενογόρησε και έπικρανε πολύ τον Μουρούζη.
Και μόλις έγινε η ειρήνη παρυσιάσθηκε στον τάφο και του έδηλωσε, με λίγα λόγια, τ' άκόλουθα:

—Μετά την άτυχή έκβαση του πολέμου μας, Μεγαλειότατε, θά σάς παρακαλέω να με άφήσετε να φύγω. Έκαμα ό τι μπορούσα για την αυτοκρατορία σας. Τώρα τίποτε πια. Σας παρακαλώ να δεχθήτε την παραίτησή μου...

—Μά έσείς, συνταγματάρχα μου, προσεφέρατε υπηρεσίες στη Ρωσία, το έλεγε ό τάφος. Στη μάχη του Μούσκεν έκάματε θαύματα ανδρείας. Ο στρατάρχης Κουροπάκιν μου μίλησε για σάς με θαυμασμό. Και τό θεωρώ τιμή που σάς έχω στον στρατό μου. Δεν πρέπει να φύγετε.

—Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε, επέμεινε ό Μουρούζης, μά δεν μπορώ να μείνω. Προσέφερα ό τι μπορούσα στην αυτοκρατορία σας. Τώρα έγινε πια ειρήνη. Δεν έχω να προσφέρω τίποτε άλλο. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μ' άφήσετε να φύγω...

Ο τάφος Νικόλαος προσεπάθησεν άκόμη με πολλά λόγια και με φιλικά παρακάλια να κρατήσει τον Μουρούζη στον Ρωσικό στρατό, μά ό Μουρούζης επέμεινε. Έέληγε στον τάφο, ό τι δεν μπορούσε να μείνει εις άδρανειαν. Ότι θέλει να ζή μόνο μέσα σε κινδύνους, σε πολέμους, σε έπεισόδια...

Κι' ό τάφος στο τέλος έδέχθη να του έπιτρέψει να παραίτηθ.

—Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, έλεγε ό Μουρούζης. Όπως μου έκάματε μιά μεγάλη χάρι όταν μ' έστειλατε στον πόλεμο, έτσι μου κάνετε και τώρα μεγάλη χάρι δεχόμενος την παραίτησή μου...

Κατόπιν αυτού ό Μουρούζης υπέβαλε κανονικά την παραίτησή του στο Υπουργείο των Στρατιωτικών της Ρωσίας. Η παραίτησή του έγινε δεκτή και του έδόθη ίσοθία σύνταξης Ρώσου στρατηγού.

Αφού έκανόνισε τά ζητήματα αυτά ό Μουρούζης επέταξεν, έλευθερος πια, και πάλιν προς τό άγαπημένο του Παρίσι. Έκει ήταν γι' αυτόν ό τόπος της έλευθερης ζωής. Της ζωής, της γιομάτης μ' έπεισόδια, με περιπέτειες και με κινδύνους.

Στό Παρίσι ό Μουρούζης—άν και άπόστρατος στρατηγός πια σε ηλικία μόλις 42 έτών!—εξανάρχισε τά παλιά του. Άρχισε πάλιν να συχνάζει σε θαυμάδι νυκτερινά κέντρα, σε καφέ-σαντάν, σε υποπτα καμπιρέ, σε ταβέρνες, όπου έσούχναζαν τύποι μυστηριώδεις και έγκληματικοί...

Και παντού, σε όλα αυτά τά κοσμικά ή έπικίνδυνα κέντρα, ό Μουρούζης έκανε έπεισόδια, άρπαζε γυναίκες από ξένες συντροφίες, έδερνε κόσμο, έκαλούσε τους άνδρες εις μονομαχίαν και κατακτούσε τις θράτες γυναίκες των...

Έκείνη την εποχή, δηλαδή κατά τό 1905 ως τό 1907, στο Παρίσι είχαν άρχισει ή μυστηριώδης, ή έγκληματική δράση των Άπάχ ή Άπάχηδων, όπως μεταφράσθηκαν στα Έλληνικά.

Οι Άπάχηδες ήταν άνθρωποι της κατωτάτης κοινωνικής υποστάθμης, καθάρματα και έγκληματάρια κάθε είδους. Κλέφτες, δολοφόνοι, ληστές... Είχαν τρομοκρατήσει και την άστυνομία άκόμη του Παρισιού. Έσούχναζαν σε μυστηριώδη κέντρα και είχαν στενή συνεργασία και άλληλοβοήθεια στην έγκληματική τους δράση. Έτσι κατώρθωναν να κάνουν δολοφονίες και διαρρήξεις, έγκλήματα περίπλοκα και μυστηριώδη, χωρίς ή άστυνομία να μπορεί να τους άνακαλύψη και να τους συλλάβη...

Οι Παριζιάνοι τότε σε κάθε άναγγελία μυστηριώδους ή τρομερού έγκλήματος, έλεγαν άμέσως:

—Χωρίς άλλο τόχουν κάμει οι Άπάχηδες.
Με αυτούς τους ασύλληπτους και μυστηριώδεις άπάχηδες τά έβαλε τότε ό Μουρούζης. Δεν μπορούσε να άνεχθί αυτή την ύπεροχή τους άπέναντι της άστυνομίας. Δεν μπορούσε να βλέπει τους Άπάχηδες να έξευτελλίζουν τά άρχας του Παρισιού, να

έγκληματούν και να μένουν άκαταδίκαιοι, να εινε τό φόβητρο της κοινωνίας και της άστυνομίας και όμως κανείς να μη τους θύγη!...

Άρχισε λοιπόν μόνος του αυτός πόλεμος άγριο έναντι των Άπάχηδων.

Όπου εύρισκεν υπόπτους τύπους και μάλιστα όταν το έλεγαν ό τι εινε Άπάχηδες, τους άρχιζε στο έζυλο... Συνέβη μάλιστα μερικές φορές να ανταλλάξη μαζί τους και πυροβολισμούς!

Έχουν μείνει ιστορικές στο Παρίσι ή συγκρούσεις του Μουρούζη με τους Άπάχηδες και τους μυστηριώδεις ληστές του Παρισιού. Σε όλες δε τις περιπτώσεις που έγίνοντο τέτοιες συμπλοκές σε νυκτερινά κέντρα ή και στους δρόμους, ό Μουρούζης νικούσε τους κακοποιούς και τους έτρεπεν εις φυγήν!... Είχε μάλιστα έξολοθρεύσει και μερικά από τά καθάρματα αυτά...

Έτσι ό Μουρούζης έγινε τό φόβητρο των Άπάχηδων. Τον έφοβούντο και έζητούσαν ευκαιρία να τον έξαπατήσουν.

Και στο τέλος τό κατάφεραν!

Ένα πρωί διεδόθη στο Παρίσι όλόκληρο ό τι άπόστρατος Ρώσος στρατηγός και Έλληνας πρίγκηψ Γεώργιος Μουρούζης έδολοφονήθη!

Είνε άδύνατον να περιγραφεί τί έντύπωσι έκαμε σ' όλο τό Παρίσι ή είδηση της δολοφονίας του γενναίου Έλλήνου πρίγκηπος.

Η άστυνομία άναστατώθηκε.

Τά καλύτερα λαγωνικά της έτέθησαν εις κίνηση, για ν' άνακαλύψουν και να συλλάβουν τους δολοφόνους.

Οι συνάδελφοι του Μουρούζη, Γάλλοι άξιωματικοί, έπείσθησαν. Άλλά και αυτοί οι στρατιώτες του, οι όποιοι τον έλάτρευαν κυριαρχηκτικώς, ήταν άνω-κάτω και ζητούσαν εκδίκηση.

Άλλά ποιοι ήταν οι δολοφόνοι;

Και πώς έγινε ή δολοφονία;

Τά της δολοφονίας θά τά γράψουμε πιο κάτω λεπτομερώς.

Η άλήθεια εινε σχετικώς, ό τι παρ' όλες τις δραστήριες ενέργειες της Παρισινή άστυνομίας, οι κακούργοι, οι διαπράττοντες τό θρασυ αυτό έγκλημα δεν άνακαλύφθηκαν.

Βαρύς πέπλος μυστηρίου έκάλυπε την μυστηριώδη αυτήν ύπόθεση.

Οι δολοφόνοι ένήργησαν με περίσκεψη. Και κατώρθωσαν να διαφύγουν έτσι από τους δυνυχας της δικαιοσύνης...

Σάν θόμβα εξεργάγη εις τάς Άθήνας ή είδηση της δολοφονίας του Μουρούζη.

Η έφημερίδες της εποχής άνηγγέλλαν τό θαυμάρον γεγονός δι' άλληπαλλήλων παραπονημάτων. Και την επομένη, τά πρωινά φύλλα, άφιέριωναν όλόκληρες στήλες σχετικά με τό διαπραχθέν έν Παρισίος έγκλημα και τό τραγικόν και τόσο συμπαρές στους Άθηναίους θύμα, τό όποιον έξοργισέται έκτενέστατα και λεπτομερέστατα.

Η άναστάτωση αυτή στην Άθήνα κράτησε ήμέρας. Οι Άθηναίοι περιέμειναν μ' αγωνία τά έκ Παρισιών τηλεγραφήματα, έυπομονούντες να μάθουν τους δράστες της άνάνδρου δολοφονίας και τους λόγους που προκάλεσαν ένα τόσο άγριο έγκλημα.

Άλλά ματαίως έλπιζαν οι Άθηναίοι. Οι δολοφόνοι, όπως και παραπάνω γράφουμε, παρέμειναν άγνωστοι και μυστηριώδεις.

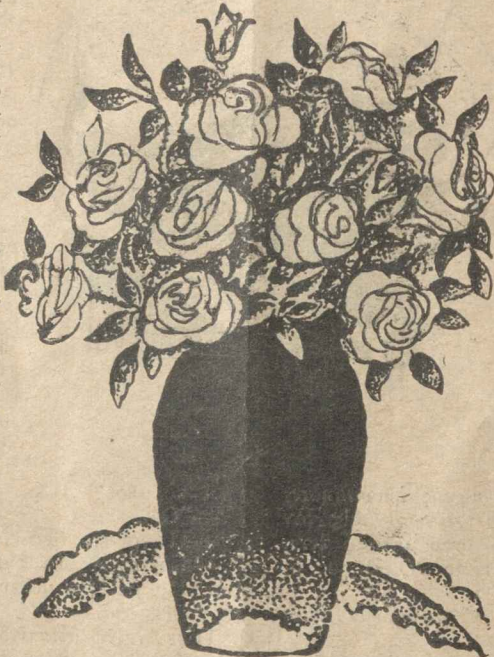
Στό μεταξύ αυτό ώστόσο, άλλόκοτες και τερατώδεις διδόσεις κυκλοφορούσαν. Έπιμυριζετο σχετικώς, ό τι την δολοφονία την διέπραξε...κάποια γυναίκα, με τά ίδια της χέρια, έιναν την διέπραξε...έπρόδωσε την άγάτη της, χάρη μιάς άλλης πειδή ό Μουρούζης έπρόδωσε την άγάτη της, χάρη μιάς άλλης πειδή...

Άλλοι πάλιν έλεγαν πως ό δολοφόνος ήταν κάποιος Γάλλος ευπατρίδης, με την σύζυγο του όποιου είχε ό Μουρούζης στενές σχέσεις.

Διαδόσεις δηλαδή ποικίλες και διάφορες... Ποιά όμως άπ' όλες αυτές τις διαδόσεις ήταν άληθή; Ποιός άφήρεσε τη ζωή του γενναίου και όρμητικού Έλλήνου πρίγκηπος;

Στό έρώτημα αυτό δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει ή Παρισινή άστυνομία, άν και πέρασαν από τότε τόσα χρόνια, άν και έπείλησος δραστηριώς για ν' άνακαλύψη και να συλλάβη τους δολοφόνους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜΨΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΓΑΠΗΤΕ μου φίλε, δεν είμαι διόλου εύτυχιμένος. Η Τζούλια ή γυναίκα μου έλλαξε πολύ τον τελευταίο καιρό. Την γνώρισε άλλοτε γλυκειά, λογική, διακριτική. Τώρα όμως έχει γίνει ζηλιάρα, πεισματάρικη και τυραννική. Λένε πως ό χαρακτήρ των γυναικών σχηματίζεται τελειωτικά στα τριάντα τους χρόνια. Η δική μου γυναίκα όμως διάσπασε και σ' αυτό. Δεν εινε άκόμη ούτε είκοσιπέντε. Άν έφταιγα τουλάχιστον έγώ σε κάτι... Δεν έλλαξα όμως διόλου, έμεινα όπως ήμουν, καλόβολος, βολικός σε όλα τά ζητήματα. Και έτσι έκείνη με κάνει ό τι θέλει.

Άν πάω σπiti τρία λεπτά άργότερα για τό φαγητό, με κατηγορεί με τόση κακοποσία, με τέτοιο τρόπο, ώστε άρχίζω ν' άμφισβώλω και γώ για τον έαυτό μου. Άν τόλμηση να μην ικανοποιώ κάποιο καπρίτιό της, λιποθυμεί, πέφτει χλωμό έρρι. Η ύπομνη έχει τά δριά της! Να μη στα πολλογώ, μου έχει φαρμακάσει τη ζωή... Έσύ λοιπόν, νά τη δεις, έσύ που είσαι γιατρός... Έίσως να μπόρεσης να γιατρέψεις κι' αυτή την άρρώστια.

Αυτό έξολογήθηκε ό αρχιτέκτων Πανιύ στον φίλο του τον γιατρό Ποντιύ.

Ο γιατρός κύτταζε με τά καθαρά του μάτια την κοντή μύτη, τά χοντρά μουστάκια και τά γένεια του σύζυγου της Τζούλιας. Είχε γνωρίσει άλλοτε στο Καρτιέ Λατέν έναν Πανιύ γεμάτο νειάτα, άμουςακο, που ή φυσιογνωμία του φανέρωνε δυνατό χαρακτήρα και θέληση. Σκέφτηκε λιγάκι και έπειτα ρώτησε:

—Θέλεις να δοκιμάσω να σε γλυτώσω;

—Άμ γιατί κουθενιάζουμε τόση ώρα;

—Λοιπόν, αγαπητέ μου, τό πράγμα εινε άπλούστατο: Ξουριάσου.

Ο Πανιύ πήδηξε άπ' την καρέκλα του.

—Τι έκανε λέει;

—Αυτό που σου είπα: να ξουριάσεις. Μάλιστα, να ξουριάσεις άλλάς. Να πäs άμέσως σ' ένα κουρείο και να κόψεις γένεια και μουστάκια. Δεν έχεις να χάσης τίποτα. Έτσι εινε και ή μόδα.

—Και κατά τί θά θελιώση αυτό τον χαρακτήρα της γυναίκας μου;

—Έχεις έμπιστοσύνη σε μένα; Ναι ή όχι; Δοκίμασε και θά ίδουμε!

Πραγματικά, ό Πανιύ είχε πεποίθησι στον Ποντιύ. Μπρος κρεμνός, πίσω ρέμμα. Έγκουσε λοιπόν χωρίς να καταλαβαίνει. Έγερσε από έκαοσι λεπτά θύγη άπ' τό κουρείο, έξουριωμένος. Γένεια και μουστάκια δεν υπήρχαν πια. Με την πρώτη γρήγορη κι' άνηχη ματιά που έβριζε στον καθρέφτη του κουρείου, δεν άναγνώρισε ούτε ό ίδιος τον έαυτό του. Τό πρόσωπό του του φάνηκε σαν καινούργιο. Δεν τό φανταζότανε ποτέ του τέτοιο.

Η πρώτη του σκέψη πήγε στη γυναίκα του. Σίγουρα θά τον πετούσε στο δρόμο, μόλις τον έβλεπε έτσι. Δεν θά τον συγχωρούσε ποτέ που τόλμησε να κάνει ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς να την συμβουλευτεί. Θά τον κατηγορούσε πως έπίτηδες μεταμορφώθηκε έτσι για να ξεφύγη ποιός έέρει από ποιός καταδίωξη, πως έκανε κάποια άλωση, κάποιο έγκλημα ή τό λιγώτερο για να υπακούση στο καπρίτιό της κάποιας γυναίκας που την άγαπούσε... Άχ! Τι έκανε και τον άκουσε τό γιατρό! Για μιά στιγμή σκέφτηκε να μ' υγυρίση σπiti του πριν φτάσουνε πάλι τά γένεια και τά μουστάκια του.

Η καλή του τύχη όμως τον βοήθησε. Καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, αντίκρισε μπροστά του έναν άπ' τους πελάτας του, κάποιον περίφημο ζωγράφο, του όποιου είχε μεταρρυθμίσει προ καιρού τό μέγαρό του. Έτρεξε άμέσως κοντά του, γιατί δεν του είχε έοφλήσει άκόμη τό λογαριασμό. Τό σατισμένο ύφος του ζωγράφου του θύμωσε την μεταμόρφωσή του. Ο Πανιύ έζηγύσθηκε τότε με λίγα λόγια.

—Στην τιμή μου, φώναξε ό ζωγράφος, δεν θά σε γνώριζα ποτέ. Εινε καταπληκτική! Έξερεις πώς με ξύρισμα σε μεταμόρφωσε; Έχεις τώρα μιά έκφραση ένεργητικότητας, έπιμονής. Έχεις κάτι άπ' τους Ρωμαίους αυτοκράτορας, άπ' τους Άμερι-

κανούς δισεκατομμυριούχους, τους άσους της άεροπορίας. Ναι, ναι, κάτι άπ' την έκφραση του Καίσαρος, του Βάντερμπιλτ, του Κοντός, των ήρώων της δυνατής θελήσεως.

—Λές;

—Είμαι θέβαιος, ξέρεις τό μάτι τό δικό μου δεν γελιέται. Χαίρετιστήκανε κι' ό αρχιτέκτων έμεινε πάλι μόνος. Κατενθουσιασμένος όμως τώρα, γεμάτος άυτοπεποίθηση, περπατούσε στο πεζοδρόμιο με θήμα κατακτητό. Μά τό Θεό! Άφού φαινότανε τόσο ένεργητικός, θά ήτανε κιάλας λιγάκι. Μονάχα που δεν θρήκε ως τώρα την ευκαιρία να τό άποδείξη. Με τό κεφάλι ψηλά, τό στήθος τεταμένο, τό μπαστούνι στον άέρα, θέλησε να γυρίση γρήγορα σπiti του, όσο ένοιωσε άκόμη μέσα του αυτόν τον ένθουσιασμό και την πεποίθηση.

Και σ' αυτό σκέφτηκε πολύ σωστά. Γιατί ή ύποδοχή της Τζούλιας ήτανε όπως την φανταζότανε: Με τά μάτια γουρλωμένα, τά νύχια τεταμένα, έκανε μερικά θήματα πίσω, μόλις τον είδε. Πνιγμένη από κατάπληξη κι' από λύσσα, του φώνασε σχεδόν σφυρίζοντας άπ' τό κακό της:

—Τ' ειν' αυτό!...

Σίγουρος για την ένεργητικότητά που ήταν άποτυπωμένη στο πρόσωπό του, της άπάντησε όρθο-κοφτά:

—Έγώ είμαι.

Έκείνη κοκκίνισε από άγανάκτηση:

—Τόλμησες!... Για ποιά; Για ποιά λόγο; Κύττα χάλια!...

Είδες τουλάχιστον τά μουτρα σου στον καθρέφτη;... Ός έδω και μη παρέκει. Να τον βρίζη τον Πανιύ, πάει κι' έρχεται. Να τά θάξη όμως με τις μορφές των ήρώων, των μεγάλων δημιουργημάτων της θελήσεως, αυτό δεν μπορούσε να τό έπιτρέψη ποτέ. Άπλωσε με άποφασιστικότητα τό χέρι του:

—Θάνει πια! φώναξε. Κάνω έκείνο που μου άρέσει. Όταν έσύ πäs και κάνεις περμανάντ κι' ένα σωρό άηδίες, που καταστρέφουν τά μαλλιά, δεν σου ζήτησα ποτέ μου λογαριασμό. Νά κήσης και σύ τό ίδιο, και για καλό σου. Έτοιμο τό τραπέζι, Έμπρός, πεινάω.

—Σε καλό σου! του έλεπε τότε ή γυναίκα του με κάποια δειλία. Φαίνεται πως έλλαξε και χαρακτήρα. Πότε θά ένασάγουν τά γένεια σου;

Της έβριζε ένα θλέμμα αυτοκρατορικό, ξεδιπλώνοντας την πετσέτα του:

—Δεν θά τ' αφήσω να μεγαλώσουν ποτέ.

Άπογοητευμένη μ' αυτούς τους καινούργιους τρόπους του, ρούφηξε τη σούπα της και κατάπιε τη λύσσα της, χωρίς να θγάλη λέει. Για πρώτη φορά, ό άντρας της την έκανε να σωπάση. Η άλήθεια εινε όμως, πως δεν είχε δοκιμάσει ποτέ του ως τότε.

Αυτή ή έπιτυχία τον τόνωσε. Φαίνεται πως δεν ήξερε τον έαυτό του ως τώρα. Δεν ήξερε φαίνεται και τά ψυχικά του χαρίσματα, όπως δεν ήξερε και τά χαρίσματα του προσώπου του κάτω άπ' τά γένεια του. Κάθε φορά που ή Τζούλια έδειχνε όρεξη για έπαίσιασι κυτάζονταν στον καθρέφτη. Έτσι λοιπόν! Τό πρόσωπο δεν μπορεί να λήψι μείματα. Έπρεπε νάχη τις ικανότητες που φανέρωνε τό πρόσωπό του. Και κάθε φορά τσάκιζε τά καπρίτσια της γυναίκας του με την γαλήνια σταθερότητα ενός Καίσαρος, την έπιμονή ενός Βάντερμπιλτ. Και σε κάθε μπόρα, χειριζότανε τό ηπδάλιο με την άποφασιστικότητά του Κοντός μέσα στην άνεμοζάλη.

Ένα μήνα κράτησε αυτό κι' ή Τζούλια έγινε πάλι γλυκειά, λογική και διακριτική.

Ο Πανιύ πήγε να βρή τον φίλο του τό γιατρό, του διηγήθηκε τό θαύμα και τον ευχαρίστησε.

—Όστε, του έλεπ' έκείνος, κατάλαβες έπί τέλος τον έαυτό σου. Μπράβο!...

—Έξεραι τί σου λέγα; Αυτάνοντας τό πρόσωπό σου άπ' τ' άχρηστα έκείνα μαλλιά, άνακάμψες τις γραμμές της ένεργητικότητός σου. Έτσι εκδικήθηκες και την Δαυιδα για τό κακό που έκανε στον Σαμψών. Έκείνη τον ύποδούλωσε στη θέλησή της, κόβοντας του τά μαλλιά, ενώ έσύ άποκτήρες την άτομικότητα σου έβρίζοντας τά γένεια σου!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ο Αυστραλός βοτανολόγος Άδόλφος Κέμπερμαν, άνακάμψιμε τελευταία σ' ένα δάσος της πατρίδας του ένα δέντρο—που μοιάζει με μπανανιά—του όποιου τά άκνη...σπληνίζονται! Κάθε πανσέληνο, δηλαδή, οι κάλυκες τους άνοίγουν και γίνεται άπ' αυτά ένας άσπρος, άφρώδης και έξαιρετικά πικρός χυμός.

—Τ' ειν' αυτό!... του φώναξε ή γυναίκα του.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΙΟΥΔΗΘ

ΥΧΤΑ... Μόνη, στο σπίτι της, στο χωριό Νταλονία της Γαλλικής Γουινέας, η Κα 'Ιουδθ 'Αρνώ πηγαίνονταν στην κρεββατοκάμαρά της. 'Η μοναξιά της έφευγε άπνία. 'Ο άνδρας της είχε φύγει το απόγευμα για δυό-τρεις ημέρες, πηγαίνοντας για κάποια δουλειά του σ' ένα άλλο χωριό. Στο σπίτι έμεινε ένας λευκός υπηρέτης, ο πιστός φύλακας και μερικοί ιθαγενείς εργάτες.

Για να απασχολήσει το μυαλό της η Κα 'Αρνώ, πήρε από ένα τραπέζι την 'Αγία Γραφή και άρχισε να την φυλλομετρήσει. Τυχαίως έπεσε η ματιά της στην ιστορία της συνάντησης της 'Ιουδθ.

«Τότε — έδιάβασε στην Παλαιά Διαθήκη — η 'Ιουδθ Ικέτευσε τον Θεόν να την στηρίξει στην απόφασί της. Και τραβώντας από τη θήκη το σπαθί που κρεμόταν δίπλα στο κρεβάτι, έκοψε το κεφάλι του 'Ολοφέρνη».

Μα την ίδια στιγμή από το άνοιχτο παράθυρο μια μεγάλη κόκκινη αναλαμπή φάνηκε πέρα στον ορίζοντα.

— Φουλάκη! Φουλάκη! φώναξε η Κα 'Αρνώ. Σε λίγο μπήκε μέσα στην κάμαρη ο πιστός ιθαγενής φύλακας.

— Τι εν' αυτή η φωτιά; τόν ρώτησε.

— Θα κάψαν το χωριό Κανκάν οι επαναστάτες, οι δαδοί του Μαχδής...

«Ότε ήταν αληθινές, λοιπόν, η διαδοσεις, που κυκλοφορούσαν ένα μήνα τώρα, για κάποιον τσαρλατάνο προφήτη, που ξεσήκωνε τους ιθαγενείς σ' επανάστασι εναντίον των Ξένων, εν όνομα του 'Αλλάχ. Κι αυτή βρίσκονταν τώρα μόνη της, μέσα σ' αυτό το σπίτι, όπου είχαν συγκεντρωμένη όλη τους την περιουσία! Οι ιθαγενείς εργάτες τους ή θάταν κρυφοί δαδοί του Μαχδής, ή, αν δεν ήταν, θα έξαφριζόντουσαν, μόλις θα έβλεπαν τον παραμικρό κίνδυνο. Οι μόνοι, στους οποίους μπορούσε νάχη εμπιστοσύνη, ήταν ο ιθαγενής φύλακας κι ο Εύρωπαός υπηρέτης. Μα τί μπορούσαν να κάμουν αυτοί οι δυο εναντίον του φανατισμένου πλήθους των επαναστατών;

— Θα πάω εκεί πέρα να ιδώ τι ακριβώς συμβαίνει! είπε ο φύλακας, διακόπτοντας τις σκέψεις της Κας 'Αρνώ.

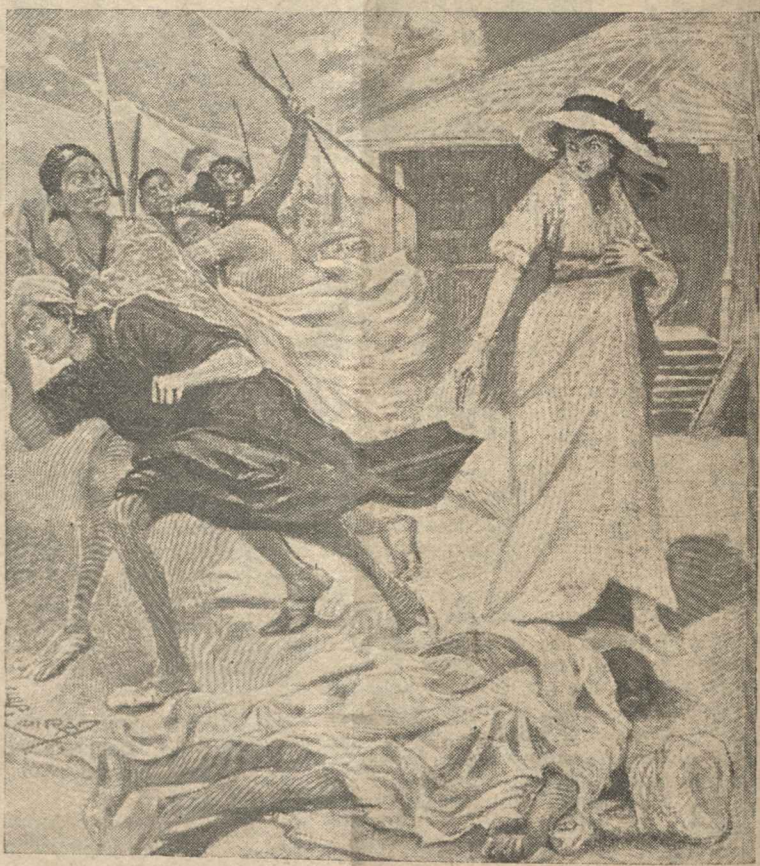
— Να! πήγαν, και γύρισε γρήγορα! του απάντησε η 'Ιουδθ.

Ο φύλακας γύρισε πολύ άργα, δυο ώρες πριν ξημερώσει, και άνηγγειλε στην κυρία του πως οι δαδοί του Μαχδής είχαν πράγματι κάψει το χωριό Κανκάν, είχαν σκοτώσει τους Εύρωπαίους που ήταν εγκατεστημένοι εκεί, είχαν διαρπάξει τα σπίτια και τις αποθήκες τους και ότι μετά την προηγή προσηυχή θα έρχόντουσαν να κάμουν τα ίδια και στην Νταλονία.

Η ιστορία του Μαχδής αυτού ήταν παράξενη. Τον έλεγαν Σιμπίνι κι ήταν ένας νέος Μαύρος, που δούλευε κοντά στους Γάλλους κι έμαθε έτσι τη γλώσσα τους. Μια νύχτα είδε ένα άνθρωπο, είδε μια τεράστια στήλη, που η κορυφή της χανόταν στα ύψη τ' οδρανός. Δυο διαβασμένοι Μουσουλμάνοι, που ήθελαν να ξεσηκώσουν τους Μαύρους εναντίον των Εύρωπαίων, του εξήγησαν τότε το όνειρο του Σιμπίνι και του είπαν πως ήταν ο έλεος κτός του 'Αλλάχ, που είχε ρθή στον κόσμο να διαδόση την θρησκεία του Κορανίου και να εξοντώσει τους απίστους. Έτσι του ξεσήκωσαν τα μυαλά και τον έκαναν να παρουσιασθή στο πλήθος ως Μαχδής, δηλαδή Μεσσίας.

Η φήμη του άπλώθηκε γρήγορα στα χωριά και πολλοί φανατικοί έσπευσαν να τον ακολουθήσουν. 'Η άρπαγες και η λεηλασίες, που έκαναν, συγκεντρώνοντας γύρω του κάθε καρδιάς καρδιά. Λεηλατούσαν περιουσίες, άρπαζαν γυναίκες και κορίτσια, τα όποια μοιραζόνταν κατόπιν ο Σιμπίνι με τους φανατικότερους δαδούς του.

Η Κα 'Αρνώ, μαθαίνοντας τον κίνδυνο που διέτρεχε και μη έχοντας κανένα, ούτε να την βοηθήσει, ούτε να την συμβουλέψει, βοήθησε σε πολύ δύσκολη θέση. Έμεινε κλεισμένη στο δωμάτιό της άρκετη ώρα. Όταν, κατά τα ξημερώματα, βγήκε, ήταν αγνώριστη. 'Ο φύλα-

Πρώτοι οι Μαχαμπού έδωσαν το σύνθημα της φυγής, αφήνοντας τον Μεσσία τους νεκρό στα πόδια της Κας 'Ιουδθ 'Αρνώ

κας κι ο Εύρωπαός υπηρέτης, όταν την είδαν κατάληκη και με τα μάτια βαθουλωμένα και κοιμένα, φοβήθηκαν για την ύγεια της. Φρόντισαν σάν νάχε πυρετός, σάν να βρισκόταν σε άλλοσποννη...

Η Κα 'Ιουδθ 'Αρνώ είχε πάρει την απόφασί της. Δεν ήθελε, δεν θάφηνε το σπίτι της και το πτήμα, την περιουσία του άνδρα της, να γίνη έρμαιον των δαδών του Μαχδής. Χωρίς να γάνη καρδιά, έπαιλε με βάρκες από το ποτάμι δυο από τους υπηρέτες της, με δυο γκαματά, ένα προς το Γαλλικό φυλάκιο, που βρισκόταν τρεις ώρες μακριά, και τ' άλλο προς τον άνδρα της, σ' ένα χωριό πέτα ώρες μακριά. Έστερα διέταξε να κλειδωθούν η αποθήκες και να μη τις ανοίξουν για κανένα λόγο. 'Αμα έλήφθησαν όλα αυτά τα μέτρα, άπλωσε πάλι και κλειδώθηκε στο δωμάτιό της.

Η καρδιά της χνιπούσε δυνατά και τα μάτια της ήταν θαλασσοπληγή. Την ταράχιζε και το φόβο, που τον μεγάλωνε η αγωνία της άνωγης. 'Ανησυχούσε μήπως το θάρος της έλύνιζε, ως στον να πτόν η όρδη των στασιαστών. Για να πάρη δύναμεις, άνοιξε την Παλαιά Διαθήκη, και ξαναδιάβασε την περιεκτική της 'Ιουδθ:

«...Τότε η 'Ιουδθ έτράβηξε το σπαθί... κι έκοψε το κεφάλι του 'Ολοφέρνη».

Κατόπιν από ένα συρτάρι του γραφείου πήρε ένα πιστόλι γυναικεί και τόκρυψε στο στήθος της. Της τόχε κάνει όμορο κάποτε ο άνδρας της και να που τώρα παρουσιαζόταν περίσσεια να το μεταχειρισθώ! περασιζόντας την περιουσία τους.

Κατά το μεσημέρι άκούστηκαν έξαφρα τα τύπανα των στασιαστών κι η φωνές τους. Έρχόντουσαν στην Νταλονία οι κάμουν τα ίδια που έκαναν και στο Κανκάν. Σε λίγο φάνηκε η πρωτοπείρα της και κατόπιν οι άλλοι, με τον Μαχδής Σιμπίνι επί κεφαλής και τους δυο αφήτες του. Ήσαν δυο-τρεις χιλιάδες Μαύροι, φανατισμένοι, λυσσοσμένιοι σχεδόν, που ούρλιαζαν κι έχορευαν, άνεμίζοντας σπαθιά, λόγχες, κοντάκια και βέβαια πως τα πρωτόγονα αυτά όπλα τους θα μεταμορφωνόντουσαν, χωρίς σε θάψμα του Μαχδής, σε τσιφάκια του τελευταίου συστήματος, μόλις βρισκόντουσαν άντιμέτωποι με τους άπιστους. 'Υστερ' από λίγα λεπτά η αλλη του σπιτιού της Κας 'Αρνώ γέμισε από το μανιασμένο έκνένο συρλόδι. Μερικοί είχαν άναρη να λας χειροβολίες φρονάγων, για να βάλουν φωτιά στο σπίτι και τις αποθήκες, άφου τις διηραζαν, φυσικά, πρώτα. Μα μόλις φάνηκε ο Μαχδής, το πανδαμόνιο έπαψε ως διά μαγείας και το πλήθος άπέδρεμό στο Μεσσία.

Ήταν ένας Μαύρος νέος, μετρίον άναστημάτος, με μορφή νεανική και άσχημη. Τα μάτια του έγνάλιζαν, σάν άναμμένα κάρβουνα. Δείκι κι' άριστερά του βάδαν οι δυο Μαχαμπού (προφήτες), τόν έποιων η μορφή ήταν άξιας και έξυπνη. Το πλήθος έλάτρευε τον Μαχδής Σιμπίνι, μα ένας φανατικός παρατηρητής θα καταλάβαινε πως οι πραγματικοί άποστηνται της εξέγερσης ήταν οι δυο Μαχαμπού, ο δε Μαχδής απλά δογανό και παιγνίδι στα χέρια τους, που το κοινούζαν και πορλοστανε τόν άποσταμένο τόν 'Αλλάχ, για να φανατίζονται τα πλήθη.

Συγχρόνως σχεδόν άναξε κι η πόρτα του σπιτιού και στην έξωτερη οχάλα πρόβαλε η Κα 'Αρνώ, άκολουθούμενη από τόν Εύρωπαίο υπηρέτη και τόν φύλακα, που έτρεμαν από το φόβο της.

Η Κα 'Ιουδθ 'Αρνώ φάνεταν όπλισμένη με το πιο τρελό θάρος και την τυγλή γενναίότητα, που μόνο η άπόγνωση κι ο κίνδυνος δίνουν σ' άνθρώπο. Κατέβηκε άργα τα σκαλιά κι έστάθηκε μπρος στο Μαχδής, που δε έκνένος λάβε καρδί και άσση στούς δαδούς του, τόν είπα τα έξεις, με ψυχραιμία και ευστηρότητα:

— Σιμπίνι (άπέφηνε να τόν δόση τόν τίτλο του Μαχδής), έρω πως καταλαβαίνεις και μέλλεις καλά τα Γαλλικά, που το σκαλολόι αυτό δεν ξέρει. Πρόσεξε λοιπόν καλά τι θα σου πώ. Τα κτάφερες να πεις τους άνθρώπους Μαύρους πως είσαι άποσταμένος

ΤΗΣ ΔΟΥΣΙΕΝ ΖΟΥΕΝ

του 'Αλλάχ. Για μένα δεν είσαι παρά ένας κλέφτης, κι ο 'Αλλάχ τιμωρεί τους κλέφτες. 'Ηθες ν' άρπάξεις την περιουσία μας, να σφάξες και να κάψεις. Μα μην ξεχνάς πως έδω παρακάτω είνε το Γαλλικό φυλάκιο κι ο Εύρωπαίος θα μάς εκδικηθούν και θα σε χρεώσουν. Δεν θα τούς ξεφύγεις. Πάρε λοιπόν το σκαλολόι σου και φύγε γρήγορα απ' έδω...

Τα λόγια αυτά μπρός σ' ένα άποθηρωμένο όχλο μόνο μια τρελή μπορούσε να τα πη, μα ο Μαχδής, όπως πολύ καλά καταλάβε η 'Ιουδθ, ήταν κατώτερος του ρόλου του. Μόλις άντιμέτωπος το θάρος της και την ευστηρότητά της, άρχισε να τά χάνει. Οι δυο Μαχαμπού, που δεν ήξεραν Γαλλικά, μα κατάλαβαν τί περίπου έσημαιναν τα λόγια της Κας 'Αρνώ, στην άρχή με σεβασμό και κατόπιν με ευστηρότητα, προσπάθησαν να συγκρατήσουν τόν άθλιο Σιμπίνι στις ύπαρχρευσες και την περιφάνεια του ρόλου που έπαιζε. Λίγο ακόμα και η ύπνωση ήταν χαμένη... Ένας γνήσιος άνταπομνησμός άρχισε ν' άκούγεται μεταξύ του όχλου.

Η Κα 'Αρνώ, με την ταχύτητα άντιλήψεως, που δίνει στον άνθρωπο η άντιμέτωπος του μεγάλου κινδύνου, κατάλαβε πως η τύχη της έ-ξηράτο από την έκβασι έκείνης της στιγμής. Βλέποντας λοιπόν τόν Μαχδής έτοιμο να παρυσωθή από τους δυο Μαχαμπού, έβγαλε γρήγορα από το στήθος της το πιστόλι κι έτυροβόλησε... 'Ο Σιμπίνι έπεσε ξερός χλωμ...

Οι δυο Μαχαμπού έμειναν έμβρόντητοι. Αυτό δεν το περίμεναν. Και κι μια στιγμή μέσα σύλλογισθηκαν ότι το παιγνίδι ήταν χαμένο πια τ' άπ' αυτούς. 'Ο Μαχδής, που το πλήθος τόν πιστών τον θεωρούσε άπρωτο κι άρροβόλητο, κοίτονταν χλωμ νεκρός. 'Ο όχλος έχασε την εμπιστοσύνη που είχε... 'Ο στρατός των Γάλλων, έξ άλλου, 'σως δεν ήταν τούς γέλωσαν και τούς παρέσυραν σε στάσι, την ό-κα θα τιμωρούσαν πολύ σκληρά οι Εύρωπαίοι!... Πρώτοι λοιπόν οι Μαχαμπού έδωσαν το σύνθημα της φυγής και σε λίγα λεπτά όλο το έξαγριωμένο πλν πλήθος των Μαύρων έγινε άφαντο, αφήνοντας νεκρό στα πόδια της Κας 'Ιουδθ 'Αρνώ τόν Μεσσία του, τόν έκλεκτο τόν 'Αλλάχ, που τόν έστειλε στη γη να εξοντώσει τους άπιστους...

ΔΟΥΣΙΕΝ ΖΟΥΕΝ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ο ποιητής γονάτισε κι' άρχιζει λόγον έρωτικόν να άπαγγέλλη, κι έκνένη απ' τα γέλια κοκκινίζει και φεύγει μακριά απ' τόν... Βαγγέλη.

Με στίχους την σκληράν θα συγχιήσω, φωνάζει ο Βαγγέλης μας δακρύων. «Ω, νέφη, από σάς θέ να ζητήσω έπί επιστροφή...» τόν πόν το θέω.

Και γράφει όλη νύχτα την καρδιά του, έπάνω στο τραπέζι του άπλώνει κι εις στίχους τρυφερούς τόν έρωτά του ο δέλταος — τόν άποκρυσταλλώνει.

Τους στίχους το πρωί καθαρογράφει, κι εις μυροδόλον φάκελλον εγκλείων, στην Λάουσαν το γράμμα έμπαράει και τόν πηγαίνει στο Ταχυδρομείον.

Το ποίημα σάν διάδασε έκείνη, και είδε πως δεν τούλειπε το άλάτι, σε μια έφημερίδα εθδής τόν δίνει και παίρνει... Ένα τάλληρο και κάτι.

Και έτσι βάζει τα γυαλιά—πών λέτε—αύθωρε! στούς εθθημογράφους των έφημερίδων ποήν' της μόδας. πών είνε πνευματώδεις, μα και παγεροί, και γράφουν, όπως λένε, με τούς κόδας!

Ο ΚΡΥΟΣ

ΜΙΚΡΑ- ΜΙΚΡΑ

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΟΤΣΙΔΩΝ

Στον 'Αγιο 'Ιωσήφ της Πολιτείας Μισσορη των 'Ηνωμένων Πολιτειών ύπoχε άλλοτε μια συμμορία ληστών, οι όποιοι έκβοαν και τσέπωναν τις κοτούλες των κοριτσιών στα παηγνύρια και στις έκκλησιες. Ήσαν ήταν συννοστισμός! Οι κοτσιδολέπτες αυτοί πουλούσαν τις γυναίκες λείδες στους κομματάς, σε άρκετά καλές τιμές

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η φρεγάτα, τόν παράξενο αυτό θαλασσοπούλι, πετά με ταχύτητα 300 μιλίων (500 περίπου χιλιομέτρων) την ώρα!

Το πρώτο τυπωμένο Έλληνικό βιβλίο είδε το φώς στα 1476. 'Από τόν 1476 ως τόν 1832 έκδοθήκανε από Έλληνας έκδότας 1750 Έλληνικά βιβλία.

Ο πρώτος ηλεκτρικός σιδηρόδρομος κατασκευάστηκε στην 'Ιρλανδία.

Το πιο μικρό όλογο τού κόσμου ζή στην Καλλιφορνια. Έχει μόνον 30 δακτύλων ύψος και ζυγίζει 7 λίτρες, όταν είνε πεταλωμένο!

Αναλόγως τού πληθυσμού της, η Δανία έχει τις περισσότερες άγελάδες απ' όλες τις χώρες τού κόσμου.

Μερικά από τα πιο σπάνια και βαρύντια γραμματόσημα είνε και τα έξεις: Της Άγγλικής Γουινέας τού 1856, έμυθρον. Της ίδιας χώρας τού 1850, τριανταφυλλί. Τού νησιού τού 'Αγίου Μανουίλιου, πορτοκαλί. Της Μολδαβίας τού 1858, τών 80 παράδων, γαλάζιο. Της Χαβάης τού 1852, μαύρο. Της Τσοκάνης, τών 3 φράγκων, πορτοκαλί. Τού Γαλλικού νησιού «Ένωσις» τού 1897, τών 3 φράγκων, μαύρο. Της Αυστρίας, που έχει την παράστασι τού 'Ερμή, κόκκινο. Της Νέας Ζηλανδίας, τού 1872, σταχτί. Και της Νατάλης, τού 1857, γολάζιο.

Από τούς Εύρωπαίους, οι Νορβηγοί ζούν περισσότερα χρόνια κι οι 'Ισπανοί λιγότερα.

Οι Σκανδιναβοί ζούν κατά μέσον όρον 50 χρόνια ο καθένας. Οι Άγγλοι 45 χρόνια και 3 μήνες. Οι Βέλγοι 44 χρόνια και 11 μήνες. Οι Γάλλοι 43 χρόνια και 6 μήνες. Οι Αυστριακοί 39 χρόνια και 8 μήνες. Οι Γερμανοί 38 χρόνια και 4 μήνες. Οι 'Ιταλοί 39 χρόνια. Οι Βαυαροί 36 χρόνια. Καί τέλος οι 'Ισπανοί 32 χρόνια και 4 μήνες.

Κατά μέσον όρον, τόν έπαναλαμβάνουμε, τόν μοναδικό άντίδοτο κατά της δηλητηριάσεως από μαντάρια είνε τόν τριμμένο ξυλοκάρβουνο.

Στην 'Ιαπωνία τα ψάρια πουλιούνται ζωντανά. Οι ψαράδες τα διαλαούν στους δρόμους, έχοντάς τα μέσα σε μεγάλους από άδιάδρογο χαρτί κουβάδες, γεμάτους από θαλασσινό νερό.

Το βαθύτερο χροσφυοχείο τού κόσμου βρίσκεται στην Αυστραλία. Έχει βάθος 1270 μέτρων.

Το μεγαλύτερο εφυσικό φράξιο της όφελιου βρίσκεται στη Μαδαγασκάρη. Είνε ένας άπότομος βράχος, που έχει ύψος 1000 ποδών και έμφάνειαν 8 τετραγωνικών μίλων.

Οι Βεδουίνοι είνε από τούς περισσότερους λιτοδίαιτους ανθρώπους τού κόσμου. 'Ο Βεδουίνος δεν τρώει δηλ την ήμερα τίποτ' άλλο, παρά 6 ή 7 χοιμάδες, τηνανισμένους με βούτυρο και μια χούφτα βρασμένο ρύζι.

Κάποιος Πολωνός γιατρός λέει ότι στους έχυτο άνδρες οι 44 έχουν δυνατότερο το δεξί τους χέρι από τόν άριστερό. Οι 33 έχουν τόν άριστερό δυνατότερο. Και οι υπόλοιποι 16 έχουν ίση δύναμη και στα δεξί και στο άριστερό χέρι.

Κατά τόν 'Ηρόδοτο, ο Πύρρος της Βαβέλ είχε ύψος 16 ποδών.

Τα δερμαγινεία της άρχαίας Ρώμης είχαν όλοο μήκος 249 μιλίων!

Το μεγαλύτερο κορφο, που γνωρίζανε ποτέ οι άνθρωποι, σημειώθηκε τόν χειμώνα τού 1829 στην 'Ιακοντάση της Σιβηρίας. Τόν θεομειετρο Φαρενάιτ έδειξε τότε 73 βαθμούς κάτω από τόν μηδέν!

Δεν μάς ξεσταίνει μονάχα ο ήλιος, αλλά και τόν φεγγάρι! Πόσο λίγα όμως!... Για να άντιληφθτε τη θερμότητα που μάς γράζει, άρκα ν' άνιψετε ένα χέρι και να σταθήτε σε άπόστασι 230 μέτρων!...

Τα μαρούλια, λένε μερικοί γιατροί, είνε ένα απ' τα διασημότερα κατά της άσθμης. Τόν σέλινο, πάλι, είνε άφέλιμο για τούς νευρικούς.

Υπολογίζεται ότι τα γαυδοκαφόρα έδάφη της Κίνας έχουν έκτασι 400.000 τετραγωνικών μιλίων! Τόν γεγανός αυτό και μόνον δικαιολογεί έπαρκώς τόν άνταγωνισμό των βιομηχανικών κρατών τού κόσμου, για τόν ποιά απ' αυτά θα κυριαρχή οικονομικά άπάντα στη μεγάλη και πολυπληθή αυτή χώρα.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΟΟΔΩΡΑ

(Από το 'Ημερολόγιο ενός παλιού στρατιώτη)

Δεν πρόκειται έ-
δο, βεβαίως, γιά
την Θωδώρα της
στρατιωτικής αλ-
πιδας, ή όποια
κάθε βράδυ, κα-
λείται άπαρεγκλί-
τως νά έχη στό
πάλωμα διπλό.

Περί άλλης Θω-
δώρας θά μιλήσουμε, πού άναστάτωσε,
ώρα άρκετή, δόκιμον λόγον, μαχό-
μενον κατά φανταστικού έχθρου, σέ
κάποιες ξηρές και άνυδρες πλαγιές
των πέριξ των 'Αθηνών εγγραφικών,
όπως λένε οι ποιητά, λοφίσκων.

Λόγον γεννιών, λέγον, και ένδόξων
μαχητών, όσο κι' άν πολεμούσε, όπως
είπαμε, πρὸς φανταστικόν έχθρόν.

Η φευδομάχη αὐτή
είχε άρχίσει από τό
πρωτό στις 25. 'Όρες δ-
λόκληρες σουρνούσαν
πυροβολούντες, τρέχον-
τες και έρποντες, στά
άναμμένα και κακοτά-
χα της 'Αττικής γο-
ράφια, τά γεμάτα κι-
τρινα άγκάρια και Ήρ-
ραία. Η κινήσεις εί-
χαν έντελειωθή έντυγ-
ως.

και ό έχθρός, καθώς ήταν έπόμενο, είχε άποκροσθή. 'Ο
λόγος είχε κατόπιν συγκέντρωσή, ίδρωσάτων και αλκυ-
ρωμένων από την άσπρη, σάν στάχτη, σκόνη της όδοι,
δίπλα στό Γηροκομείο, όπου γινόταν ή εκριτική των γε-
μυσίων.

Η θέσις ήταν κατάλληλη. 'Ολοι είχαμε κάτασπρα τά μαλλιά, από
τόν κουρνιαχτό, σάν νύμιστε έτοιμοι νά μπουν στό Γηροκομείο, και ό
έφεδρος ό λοχαγός, πού είχε χαιτή πιά μακρύ, φανόταν σάν μαρι-
σιος του παλιού καρού, με πονδραρισμένη την περούκα.

Όλοι είμαστε έν τάξει, φύσει και θέσει, δηλαδή, γιά τό Γηροκο-
μείο...
Από τη μάντρα του Γηροκομείου, γέροι και γοηές, παρακολούθη-
σαν της φευδομάχης τους έλεγμούς, τη δράσι και τας προόδους. Οι
πρώτοι στρατιώτες, πού πήδησαν μέσα στό Γηροκομείο, κατά την εξέ-
λιξη της μάχης, ταράξαν τη δυστυχία των ζωντανών εκείνων νεκρών,
πού βρίσκονταν εκεί μέσα, σάν φαντάσματα ό-
νειρων, έλπίδων και καίμων, μιάς ζωής πού
πέρασε, χαμένη, άδικα και πάει...

Δέν ξέρω πώς μου φανόταν ή ήσυχία και ή
άδιαφορία των γέρον εκείνων, σάν τη γελιήνη
και την άκίνησία, πού σκεπάζει πάντα τά βου-
λιαγμένα πλοία, κά-
τω, βαθεία, στής
θάλασσας των ακύ-
μωτων και άτάραχων
βυθό...

Όσαν σάν μνή-
ματα ό καθένας
τους, πάνω από τά
όποια έβλαψε, σάν πένθημα ιτιά, ή παρκή ά-
νέμησης περασμένων χρόνων και περασμένων
μεγαλείων...

Νά, παραδείγματος χάριν, ένας γέρος ά-
πόστρατος, ό υπάκουα Μάρκος, πού με την
φευδομάχη θυμήθηκε την παλιά του τη ζωή
και ταράχτηκε λιγάκι τό τελετωμένο αίμα
του. Θυμήθηκε τά χρόνια πού έδρασε κι' αὐ-
τός σάν στρατιωτικό, έστω κι' άν
έδρασε ός...υπονομιόταχης!

Νά κι' ό Κωσταντής...
Τί ήταν μιά φορά κι' αὐτός;
Στρατιωτικός, πολιτικός, κά-
ποιος μεγάλος βέβαια, πού διάτα-

ζε ;... Ποιός ξέρει !... Τό είχε λησιμονήσει κι' αὐτός, μέσα στην τι-
ματώδη και άκίνητη ζωή της λήθης του Γηροκομείου !... Κι' όμως, κα-
τι άναστήθηκε μέσα του, γιά μιά στιγμή. Μιά σπύθα !... Μιά σπύθα,
έστω, πού άπόμεινε άπ' τά περασμένα. Μιά σπύθα, πού έστανε πού
θέριμανε όλη την ύπαρξή του και την κατάστασι του, τη σημερινή, την
τρισελησμονημένη. Κι' αντιρρύνοντας την φευδομάχη, φώναζε κι' αὐ-
τός, σάν νά μην ήταν φωνή δική του, σάν
νάταν άλλων ή φωνή, ίσως της παλαιάς ζωής
του, φωνή, πού θά ξάρνασε κι' αὐτόν τον ι-
διο :

—Σας είπα δεξιότερα, γιατί θά σάς χτυπή-
ση ό έχθρός από τις πλάτες !...
Βρισκόντουσαν εκεί μέσα και τόσα άλλα της
ζωής ξεκλιδιά και ναυαγία !...

Και μέσα από όλα τά μελαγχολικά αὐτά συν-
τρίμματα υπάσσεων, σάν λουλούδι επάνω σέ έ-
ρεϊπια, φεγγολοβόσε και έλάμηνε τό χαρω-
πό και δροσερό πρόσωπο μιάς δούλας, της Θω-
δώρας. Ήταν μιά μεστομένη κι' άφράτη δού-
λα, κατακόκκινη από της νιό-
της της την πύρα, από της
δουλείας τη ζέσι και άπ' του
ήλιου τη φωτιά. Κι' έπειτα,
κοντά σ' αὐτή, κι' άλλα νέα
πρόσωπα προβάλλανε, τόσο
νέα, ζεστά και χαρωπά, πού
άρχιζε κανείς ν' αμφιβάλει άν
Γηροκομείο ή...Νεοκομείο, ή-
ταν αὐτό τό ίδρυμα εκεί πέ-
ρα !... 'Αλλά άπ' όλα αὐτά
τό πρόσωπα π' άνέτειλαν, σάν
ήλιος έλαμνε και φωτοβολού-
σε, είπαμε, περισσότερο, τό
φλογισμένο από πάθος
και δρεξί πρόσωπο της Θωδώρας. Κι' όσο την περνού-
τοσο σού έρχότανε νά γίνης...γέρος και νά κλεισ-
εί διό παντός.

Στόν νέο αὐτόν, τόν αληθινό έχθρό, συνεταράχθησαν οι άνδρες, οι
πολεμικόν μένος κατέπεσε, τό ήθικόν κλονίστηκε και ένας-ένας άρ-
σαν νά εγκαταλείψουν γιά μιά στιγμή τη θέσι τους και την εστία
του κρη ταγματάρχη και νά αὐτομολήν πρὸς τόν έχθρό !...

Οι πρώτοι τρέξαν πρὸς τά εκεί κρατώντας καρβάνες και παγο-
και προφασίζοντες πώς θέλουνε νερό. Η Θωδώρα, πρόθυμη και γρη-
στή, έχυνε νερό στις καρβάνες και οι άνδρες έπαιαν, έπαιαν... Αλλά
δέν έξομαρύνον ! Της δίνας ή φωτιά ήταν στην καρδιά και όχι στην
λαούγγι. Και από στιγμή σε στιγμή οι διαρροές γινόντουσαν και
πολλοί, ό λόγος άποσυντενέθη, ή Θωδώρα έθροιάμυνε ! Οι διαρροές
άνδρες την ορρούσαν με τά μάτια και κρα-
ζόντουσαν. Και ή Θωδώρα, από τόν πόνο
κουβαλόντας άφθονο νερό..., φλογίζοντες και
πυρο λώντας
τους στρατιώ-
τες. 'Εδρά-
σιζε, όλο έ-
δράσιζε, ψι-
χές... Πιό
δροσερή τη-
γή δέν πι-
στεύω νά έ-
παρχει στό
φλο γι σμένα

Φύγαμε όλοι νικηταί, με τό μέτωπο ψηλά,
άλλά με συντετριμμένη την καρδιά !...

Όσαν σάν μνή-
ματα ό καθένας
τους, πάνω από τά
όποια έβλαψε, σάν πένθημα ιτιά, ή παρκή ά-
νέμησης περασμένων χρόνων και περασμένων
μεγαλείων...

Νά, παραδείγματος χάριν, ένας γέρος ά-
πόστρατος, ό υπάκουα Μάρκος, πού με την
φευδομάχη θυμήθηκε την παλιά του τη ζωή
και ταράχτηκε λιγάκι τό τελετωμένο αίμα
του. Θυμήθηκε τά χρόνια πού έδρασε κι' αὐ-
τός σάν στρατιωτικό, έστω κι' άν
έδρασε ός...υπονομιόταχης!

Νά κι' ό Κωσταντής...
Τί ήταν μιά φορά κι' αὐτός;
Στρατιωτικός, πολιτικός, κά-
ποιος μεγάλος βέβαια, πού διάτα-

ζε ;... Ποιός ξέρει !... Τό είχε λησιμονήσει κι' αὐτός, μέσα στην τι-
ματώδη και άκίνητη ζωή της λήθης του Γηροκομείου !... Κι' όμως, κα-
τι άναστήθηκε μέσα του, γιά μιά στιγμή. Μιά σπύθα !... Μιά σπύθα,
έστω, πού άπόμεινε άπ' τά περασμένα. Μιά σπύθα, πού έστανε πού
θέριμανε όλη την ύπαρξή του και την κατάστασι του, τη σημερινή, την
τρισελησμονημένη. Κι' αντιρρύνοντας την φευδομάχη, φώναζε κι' αὐ-
τός, σάν νά μην ήταν φωνή δική του, σάν
νάταν άλλων ή φωνή, ίσως της παλαιάς ζωής
του, φωνή, πού θά ξάρνασε κι' αὐτόν τον ι-
διο :

—Σας είπα δεξιότερα, γιατί θά σάς χτυπή-
ση ό έχθρός από τις πλάτες !...
Βρισκόντουσαν εκεί μέσα και τόσα άλλα της
ζωής ξεκλιδιά και ναυαγία !...

Και μέσα από όλα τά μελαγχολικά αὐτά συν-
τρίμματα υπάσσεων, σάν λουλούδι επάνω σέ έ-
ρεϊπια, φεγγολοβόσε και έλάμηνε τό χαρω-
πό και δροσερό πρόσωπο μιάς δούλας, της Θω-
δώρας. Ήταν μιά μεστομένη κι' άφράτη δού-
λα, κατακόκκινη από της νιό-
της της την πύρα, από της
δουλείας τη ζέσι και άπ' του
ήλιου τη φωτιά. Κι' έπειτα,
κοντά σ' αὐτή, κι' άλλα νέα
πρόσωπα προβάλλανε, τόσο
νέα, ζεστά και χαρωπά, πού
άρχιζε κανείς ν' αμφιβάλει άν
Γηροκομείο ή...Νεοκομείο, ή-
ταν αὐτό τό ίδρυμα εκεί πέ-
ρα !... 'Αλλά άπ' όλα αὐτά
τό πρόσωπα π' άνέτειλαν, σάν
ήλιος έλαμνε και φωτοβολού-
σε, είπαμε, περισσότερο, τό
φλογισμένο από πάθος
και δρεξί πρόσωπο της Θωδώρας. Κι' όσο την περνού-
τοσο σού έρχότανε νά γίνης...γέρος και νά κλεισ-
εί διό παντός.

Στόν νέο αὐτόν, τόν αληθινό έχθρό, συνεταράχθησαν οι άνδρες, οι
πολεμικόν μένος κατέπεσε, τό ήθικόν κλονίστηκε και ένας-ένας άρ-
σαν νά εγκαταλείψουν γιά μιά στιγμή τη θέσι τους και την εστία
του κρη ταγματάρχη και νά αὐτομολήν πρὸς τόν έχθρό !...

Οι πρώτοι τρέξαν πρὸς τά εκεί κρατώντας καρβάνες και παγο-
και προφασίζοντες πώς θέλουνε νερό. Η Θωδώρα, πρόθυμη και γρη-
στή, έχυνε νερό στις καρβάνες και οι άνδρες έπαιαν, έπαιαν... Αλλά
δέν έξομαρύνον ! Της δίνας ή φωτιά ήταν στην καρδιά και όχι στην
λαούγγι. Και από στιγμή σε στιγμή οι διαρροές γινόντουσαν και
πολλοί, ό λόγος άποσυντενέθη, ή Θωδώρα έθροιάμυνε ! Οι διαρροές
άνδρες την ορρούσαν με τά μάτια και κρα-
ζόντουσαν. Και ή Θωδώρα, από τόν πόνο
κουβαλόντας άφθονο νερό..., φλογίζοντες και
πυρο λώντας
τους στρατιώ-
τες. 'Εδρά-
σιζε, όλο έ-
δράσιζε, ψι-
χές... Πιό
δροσερή τη-
γή δέν πι-
στεύω νά έ-
παρχει στό
φλο γι σμένα

Φύγαμε όλοι νικηταί, με τό μέτωπο ψηλά,
άλλά με συντετριμμένη την καρδιά !...

Όσαν σάν μνή-
ματα ό καθένας
τους, πάνω από τά
όποια έβλαψε, σάν πένθημα ιτιά, ή παρκή ά-
νέμησης περασμένων χρόνων και περασμένων
μεγαλείων...

Νά, παραδείγματος χάριν, ένας γέρος ά-
πόστρατος, ό υπάκουα Μάρκος, πού με την
φευδομάχη θυμήθηκε την παλιά του τη ζωή
και ταράχτηκε λιγάκι τό τελετωμένο αίμα
του. Θυμήθηκε τά χρόνια πού έδρασε κι' αὐ-
τός σάν στρατιωτικό, έστω κι' άν
έδρασε ός...υπονομιόταχης!

Νά κι' ό Κωσταντής...
Τί ήταν μιά φορά κι' αὐτός;
Στρατιωτικός, πολιτικός, κά-
ποιος μεγάλος βέβαια, πού διάτα-

Ο μπάμπας Μάρκος

Φύγαμε όλοι νικηταί, με τό μέτωπο ψηλά, αλλά με συντετριμμένη την καρδιά !...

Οι αξιωματικοί περιορίστη-
καν νά επιτηρούν την τάξη...Σάν μαρκήσιος του
παλιού καρού, με
πονδραρισμένη πε-
ρούκα...Ήταν ή πού δροσερή
πηγή εκεί γύρω...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολιό)

Καθώς ξέρετε, στό Παρίσι, ένα
από τά πλέον αξιοθέατα πράγματα είναι και τά πόδια της Μιστεγκέτ.
Τά θυμωσαν πο ποιά, τά έτραγουδούσαν μοναχοί, τά έσαύτιζαν οι γε-
λωογράφοι, τά έθαύμασαν όλη ή ανθρωπότητα εκ του φυσικού και ζο-
γραφικά και έξαοκονθεί νά τά θαυμάσει, μ' όλο πού ή Μιστεγκέτ
αντενεί τά ξήνιτι, άν δέν τά πάτησε κάποιος.

Μά έχει κι' ό κινηματογράφος, ή μάλλον τό Χόλλυγουντ, τη δική
του Μιστεγκέτ, κι' αὐτή είναι ή γόρσο Μάρλεν Ντήτριχ. Η Μάρλεν,
λακόν, έχει τις όραιότερες κινήσεις ανάμεσα σ' όλες τις βεντέτες.
'Αν δέ τά πόδια της δέν έδοξάσθησαν, αὐτό δέν θά πη πως είναι όλι-
γοτερον όραία από της γοηέας Μιστεγκέτ, αλλά ότι ή Μάρλεν, εκτός
και της όλης όμορφιάς πού έχει, είναι και μεγάλη ήθοποιός. 'Αν δέν
ήταν όμορφη κι' άν δέν την έδόξασαν ή τέχνη της, λέγοντας οι αίσθη-
ται του Χόλλυγουντ, θά δοξάζονταν άσφαλώς γιά τά άρμονικώτατα
πόδια της.

Βρήθηκε τέλος πάντων ήθοποιός γιά τό πρόσωπο της Σαφφούς, κι'
ήταν ή άχρηστη γοηόρα τήν γόρσο της όμόνυμης ταινίας.

Ός Σαφφώ θά έμφανισθή ή Γαλλή ήθοποιός Μαρία Μαρκέ, πού
κάπο της όμορφιάς της, συγκεντρώνει και όλα τά προσόντα πού ά-
παιτεί ό ρόλος της άρχαίας ποιήτριας.

Πολύς λόγος γίνεται στό Χόλλυγουντ γιά τό νέο φίλμ «Νανά», του
όποιου ή ύπόθεσις είναι βγαλμένη από τό όμώνυμο μυθιστόρημα του Αλ-
μύου Ζολά.

Τό πρόσωπο της Νανάς, της θουλικής εταίρας, τό παίζει ένας νέος
άσπρος, ή Ρωσός ήθοποιός 'Αννα Στήν, γιά την όποια
ήνε ότι θά έρσση και θά ξεπεράσει την Γκρέτα και
τη Μάρλεν.

Η Στήν, νέα άκόμα, μόλις είκοσιπέντε χρόνων, δέν
ήνε άγνωστη. Έπαιξε στους «'Αδελφούς Κορμαζόν»
και σ' άλλα φίλμ Γερμανικής παραγωγής. 'Ο Γκόλ-
ντριν την άνεκάλυψε στη Γερμανία, την άγκάλασε
με πολιτικές συμπόλεις, την πήρε στό Χόλλυγουντ, την
εγκατέστησε σέ μιά βίλλα και της άπαγόρευσε νά βγύ
έκεί, πού μίδει νά μιλή καλώς, χωρίς ξενική προ-
σοχή, τά 'Αγγλικά. Έμεινε, λοιπόν, κλεισμένη διό ό-
λίγηλα χρόνια, με δασκάλους και δασκάλες.

Μετά δύο χρόνια, ό Γκόλντριν την παρουσίασε στους
άλλους άστέρας και της έδωσε τό ρόλο της Νανάς, τόν
όποιον είχε κληθεί νά χάσει γιά νά τόν πάρη ή
Τζέιν Κράωφφορντ. Και καθώς γράφουν όλα τά κινη-
ματογραφικά περιοδικά, σ' αὐτό τό φίλμ ή Στήν παίρ-
νει μιά από τις πρώτες θέσεις στό κινηματογραφικό
παρόν.

Η Γκρέτα Γκάρμπο χόρτασε πιά τις δόξες του κι-
νηματογράφου και θέλει νά δρέμει και θεατρικές δό-
ξες.

Πρόκειται, λοιπόν, νά ύπογράψη συμβόλαιο μ' ένα από τά μεγάλα
θέατρα της Νέας 'Υόρκης, όπου στην έρχόμενη σεάζον θά παίξει
έν έργο του γνωστού και στην 'Αθήνα 'Αμερικανού συγγραφέως
'Ο'Νί.

Η Γκλόρια Σβάισον, σ' ένα φίλμ πού θά γυρισθή τώρα γρήγορα,
αὐτήν ιδί...

Αλλά δέν τό καθόρθωσαν.

—Ανέμε !... τους φωνάζανε οι άνδρες.
Και οι αξιωματικοί — τί νάκαναν ; — περιορίστηκαν νά επιτηρούν
ροήγη την τάξη. 'Επιτηρούσαν και...παρατηρούσαν. 'Ανθρωποι δέν
ήταν κι' αὐτοί ;... Και ή Θωδώρα, γελαστή, χαρωπή, δροσάτη, τριαν-
τάει, μέ ανοιχτά τά στήθη της και γυνιά τά μπράτσα, και τό
υφαντάκι άνασκαμμένο ως τους μηρούς, πάντα πρόθυμη, πάντα καλή
και πάντα πρόσχαρη, έδρασε τό λόγο, κουβαλόντας και ποτίζοντας
τον νερό.

Έτσι ό στρατός θά νιατόανε όλοσχερώς, άν ένας νεαρός και γοη-
νός αξιωματικός — ήρωας, βέβαια, γιατί κάθε κατάστασι έχει τους
ήρωές της — δέν κατελάμβανε την έπίκαιρη θέσι του έχθρου, δέν κα-
τέλαβε δηλαδή κάτω από τη μάντρα της Θωδώρα και δέν άναελάμυνε
αὐτός τόν κουβά και τά καθήκοντα του ύδροχόου.

Και έτσι εσώθη ό στρατός και ή τιμή ή στρατιωτική της χώρας !...
Και ήγουμε όλοι νικηταί από εκεί πέρα, με τό μέτωπο ψηλά, άλλα
συντετριμμένη την καρδιά !...

Φύγαμε μακαρίζοντας τους...γέρους, τά ναυαγισμένα εκείνα πλοία
της ζωής, πού μεναινε και πάλι στό βυθό τους, άντί νά τους λανθάνει
θα, με λίγη διπλή κι' άφάνταστη. Λάπη γιά τη ζωή τους, λίπη γιά
την...άναστασι τους !...

Ήταν ή πού δροσερή
πηγή εκεί γύρω...

Φύγαμε όλοι νικηταί, με τό μέτωπο ψηλά,
άλλά με συντετριμμένη την καρδιά !...

Όσαν σάν μνή-
ματα ό καθένας
τους, πάνω από τά
όποια έβλαψε, σάν πένθημα ιτιά, ή παρκή ά-
νέμησης περασμένων χρόνων και περασμένων
μεγαλείων...

Νά, παραδείγματος χάριν, ένας γέρος ά-
πόστρατος, ό υπάκουα Μάρκος, πού με την
φευδομάχη θυμήθηκε την παλιά του τη ζωή
και ταράχτηκε λιγάκι τό τελετωμένο αίμα
του. Θυμήθηκε τά χρόνια πού έδρασε κι' αὐ-
τός σάν στρατιωτικό, έστω κι' άν
έδρασε ός...υπονομιόταχης!

Νά κι' ό Κωσταντής...
Τί ήταν μιά φορά κι' αὐτός;
Στρατιωτικός, πολιτικός, κά-
ποιος μεγάλος βέβαια, πού διάτα-

θά παίξει γιά πρώτη φορά με τόν
Ουάλλας Μπέρου.
'Ο Μπέρου ήταν ό πρώτος σήνιγος της Γκλόριας.

Η κινηματογραφική έπαίρησις «Ουινβέρσαλ» δέν μπορεί νά βοή
βεντέτες γιά ένα καινούριο της φίλμ.

Δέν είναι παράξενο ; Με την κρίσι τώρα τόσο και τόσες ήθοποιό
του κινηματογράφου κάθονταί άνεργοί στό Χόλλυγουντ, περιμένοντας
άγκάλασμα. Πώς λοιπόν ή «Ουινβέρσαλ» δέν βρίσκει βεντέτες ;

'Ο λόγος είναι ή γυναικεία φιλαρέσκεια. Η ηρωίδες του νέου αὐτοῦ
φίλμ είναι όλες γοηές και κανείς άσπρος του Χόλλυγουντ δέν θέλει νά
εμφανισθή ως γοηή.

Και με τό δικό τους.

Με την 'Ελισαβέτ Μπάργκεν, πού είδαμε πρὸ ολίγων εβδομάδων
και στην 'Αθήνα ως Αικατερίνη της Ρωσίας, βόρκαν τό υπελά τους
και οι 'Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι έπιχειρηματίες του 'Αγγλικού κι-
νηματογράφου. 'Αρνείται άπολύτως νά δώση συνεντεύξεις και δέν έν-
νοει ν' άνοιξη τό στόμα της.

Μά πώς θά γίνη ρεκλάμα, δίχως τό 'Εί λέγει ή μεγάλη καλλιτέ-
χνης ;

'Ο Τζάκ Λά Ρέ είναι ό «'Αλάγκστερ» του κινηματογράφου. Αὐτός
παίζει όλους τους ρόλους των λαθρεμπόρων και κακοποιών στις άτυ-
νομικές ταινίες.

Φυσικά λοιπόν τόν φαντάζομαστε μαχαροβγάλτη, κομπιουρά κλπ.

Και όμως, ό άνθρωπος αὐτός δέν έχει ρίξει ούτε μιά
πιστολιά στη ζωή του. Είπε...άκωνος !

Η Μαίη Γουέστ, ή «Νταρνάνα του Χόλλυγουντ», ή
λατρεντή βεντέτα του 'Αμερικανικού κοινού, άτελείται
από τους «'Αλάγκστερ». Παίρνει καθημερινώς άπειρή-
τες έπιστολές και έλαβε εξακριβωτά μέτρα φρουρή-
σεως.

Δέν παίζει, παραδείγματος χάριν, στό στούντιο, άν
δέν υπάχει γύρω της ισχυρή φρουρά από πόλιασμα και
γιά νά βγύ από τό σπίτι της, πού φρουρείται έπίσης,
την συνοδεύουν σοματοφύλακες, άρματωμένοι σάν ά-
σταχοί...

Πού ζούμε !...

Τό τελευταίο κόλπο της κινηματογραφικής ρεκλάμας
στό Χόλλυγουντ είναι ή εξαφάνισις των άστέρων.

Μίαν όρασίαν πρῶτον δηλαδή διαδίδεται ότι ή ταινία
βεντέτα εξαφανίστηκε. Γίνεται θόρυβος, άρχίζουν έ-
κτακτες πρὸς άνεθνούς της, ή άστυνομία τίθεται σέ κί-
νησι. Φασαρία, άνησυχίες κλπ. κλπ.

Μά σέ λίγες μέρες ή βεντέτα άναερίζεται και...
παύει τό ρόλο ενός νέου φίλμ. Τό δέ καινού, πού άνη-
συχία γιά την τύχη της, τρέχει στόν κινηματογράφο

αὐτήν ιδί...

Ο Ζωρζ Ράιτ, τό «Κεά Παιδί του Χόλλυγουντ», πάλι τό πρόκο-
πη. 'Εκλήθη νά παίξει σ' ένα φίλμ της Μαίη Γουέστ, και μετά από
πολλά παρακάλας δέχτηκε. 'Αξάρνα όμως σταμάτησε τό γύρισμα στη
μέση, γιατί λέει, ό ρόλος πού τουδόσαν δέν είναι άξιος της τιμωρίας
του. Έπαύθη λοιπόν από την 'Εταιρεία του γιά έξη βδομάδες...

Η σήνιγος του πρωταγωνιστού του Γαλλικού κινηματογράφου Πέ-
τρον Πλασσά ενδιαφέρεται τόσο γιά τη ρεκλάμα του σενάρου της,
όσο έχουν βοή μάζα της τόν υπελά τους οι έπιχειρηματίες.

Σε μιά ταινία παίζει ό Μπλανσάρ με την Καίτη αν Νάγκν. Η Κα
Μπλανσάρ, λοιπόν, άξίωσε νά μιλήν στα προγράμματα τό ένομα του
άνδρός της με μεγάλα στοιχεία, όπως και της Νάγκν. 'Επειδή δε οι
διευθυνταί του κινηματογράφου ένδοξόσαν, ή Κα Μπλανσάρ έτη-
λεφώνησε στον άνδρα της στό Βερολίνο νά διεκδικήσ η ένόμιον
του δικαιοτήριον τά δικαιώματά του.

Μορσ σήνιγος !... Με καινούδιοντας !...

Η μεγαλειότητα κινηματογραφική έπαίρησις, στό 'Ελστον της
'Αγγλίας, τη νέα κινηματογραφιστοί, πού συγκέντρωσε τους διαση-
μότερους άστέρες της δόξης, διεκδύεται από τόν Ντούγκλας Φαί-
μπανς, κατέρα.

Διαδέχεται στους κινηματογραφικούς κύλους του Χόλλυγουντ, ότι
πρόκειται νά φύγουν γιά τό 'Ελστον κι' ό Ντούγκλας Φαίμπανς,
αὐτός, καθώς κι' ή Τζέιν Κράωφφορντ.

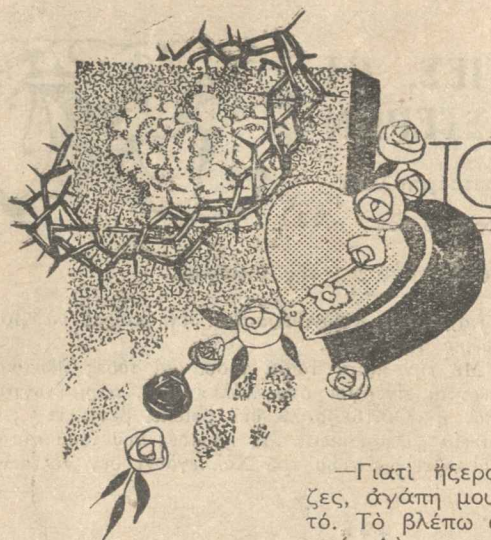
Κι' έτσι, καθόλου άπίθανον, τό χωρισμένο άνδρόγυνον νά ξαναωρι-
μωθή και νά ανανεώσουν την τόσο άπόρρητα διακείμενη σύζυγέ
ζωή τους. Ποιός ξέρει !...

Η μεγαλειότητα κινηματογραφική έπαίρησις, στό 'Ελστον της
'Αγγλίας, τη νέα κινηματογραφιστοί, πού συγκέντρωσε τους διαση-
μότερους άστέρες της δόξης, διεκδύεται από τόν Ντούγκλας Φαί-
μπανς, κατέρα.

Διαδέχεται στους κινηματογραφικούς κύλους του Χόλλυγουντ, ότι
πρόκειται νά φύγουν γιά τό 'Ελστον κι' ό Ντούγκλας Φαίμπανς,
αὐτός, καθώς κι' ή Τζέιν Κράωφφορντ.

Κι' έτσι, καθόλου άπίθανον, τό χωρισμένο άνδρόγυνον νά ξαναωρι-
μωθή και νά ανανεώσουν την τόσο άπόρρητα διακείμενη σύζυγέ
ζωή τους. Ποιός ξέρει !...

Η μεγαλειότητα κινηματογραφική έπαίρησις, στό 'Ελστον της
'Αγγλίας, τη νέα κινηματογραφιστοί, πού συγκέντρωσε τους διαση-
μότερους άστέρες της δόξης, διεκδύεται από τόν Ντούγκλας Φαί-
μπανς,

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗ/ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αυθεντική ειογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλχημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται η αναδημοσίευση)

ΙΗ'

—Γιατί ήξερα πως θα μ' ἐμπόδιζε, ἀγάπη μου. Τὸ ήξερα καλὰ αὐτό. Τὸ βλέπω ἄλλωστε αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ κάμω διαφορετικά. Πρέπει νὰ τελειώσω αὐτὴ ἡ ἱστορία...

—Νομίζεις, 'Αλέξανδρε, πὼς ἐγὼ δὲν ἀνυπομονῶ; Πὼς ἐγὼ δὲν ὑποφέρω;

—Τότε, Μπίκα μου, γιατί κακίωνεις μαζί μου;

—Γιατί δὲν πρόκειται νὰ βγῇ τίποτε ἀπ' τὴ βιασύνη, 'Αλέξανδρε. Στὴν περίπτωσιν τὴ δική μας, χρειάζεται ὑπομονή.

—Υπομονή! 'Αν ήξερες, Μπίκα, πὼς με νευριάζει αὐτὴ ἡ λέξη! Θάπρεπε νὰ τὴν διαγράψουν ἀπ' τὸ λεξιλόγιον τῶν ἐρωτευμένων.

—'Ως πότε θὰ κάνουμε ὑπομονή; 'Ως πότε;

—'Ως πὺ νάρθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. 'Ως τὴν ἡμέρα πὺ τίποτε πειὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἐμπόδισῃ τὴν ἐνωσί μας.

—Φοβοῦμαι πὼς ἡ ἡμέρα αὐτὴ θ' ἀργήσῃ πολὺ, Μπίκα μου.

—'Ισως ναι, ἴσως καὶ ὅχι. 'Εξ ἄλλου, τί βγῇκε ἀπ' τὸ διάθεμά σου στὸν κ. Βενιζέλο;

—Σχεδὸν τίποτε.

—Απολύτως τίποτε, 'Αλέξανδρε. Ναι, ἀπολύτως τίποτε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θυμῶνά μαζί σου. 'Αν μ' ἐρωτοῦσες ἐμένα σχετικῶς, ἀν ζητοῦσες τὴ γνώμη μου, δὲν θὰ σ' ἀφῆνα νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο πράγμα.

—Θαυμάζω τὴν ψυχραιμία σου, Μπίκα. 'Η ὑπομονή σου εἶνε καμωμένη ἀπὸ ἀτσάλι. 'Εγὼ ὅμως δὲν ὑπομένω. Καὶ ξέρεις τί θὰ γίνῃ στὸ τέλος;

—Τί; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ 'Ασπασία.

—Καὶ δώσουμε μόνοι μας ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

—Πῶς;

—Θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Εὐρώπην, κι' ἐκεῖ θὰ τελέσουμε, μ' ὅλη μας τὴν εὐκολία, τοὺς γάμους μας. 'Εταὶ θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μας.

—Ποτέ! ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ συνετὴ 'Αθηναία κόρη.

—Ποτέ εἶπες; ρώτησε καπομφιάζοντας.

—Ναι, ἀγαπημένε μου, ποτέ.

—'Ωστε...

—Τί ήθελες νὰ πῇς; Πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ ὅσο πρέπει ἴσως; 'Αν τὸ πιστεύεις αὐτὸ, ἔχεις ἄδικο. Γιατί σ' ἀγαπῶ πὺ πολὺ κι' ἀπ' ὅσο πρέπει. Κι' ἀκριβῶς γιατί σ' ἀγαπῶ, προσπαθῶ ν' ἀποφύγω καθετὶ πὺ θὰ ἐξέθετε σὲ κίνδυνον τὴν ἀγάπη μας, καθετὶ πὺ θὰ γινόταν ἴσως ἀφορμὴ νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα...

—'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος ἄκουγε μὲ σκυμμένο κεφάλι, λυπημένος, ἀπογοητευμένος.

—Γιατί δὲν μοῦ μιλᾷς; τὸν ρώτησε ἡ 'Ασπασία. Σὲ πικραίνουν τὰ λόγια μου; Μὰ τὸ προτιμῶ αὐτὸ, 'Αλέξανδρε. Καλύτερα ἔτσι, παρὰ νὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα.

—'Ο 'Αλέξανδρος κούνησε τὸ κεφάλι του. Δυσανασχετοῦσε, ἀνυπομονοῦσε, νευριάζε.

—'Ολοι εἶνε ἐναντίον μας, εἶπε. 'Ολοι, ὅλοι...

—Μὴν εἶσαι ὑπερβολικὸς, ἀγαπημένε μου, τὸν συμβούλευσε ἡ 'Ασπασία. Μὴν εἶσαι ἀπαισιόδοξος. 'Εγὼ τουλάχιστον ἔχω ἀντίθετη γνώμη. 'Ολοι εἶνε μαζί μας. 'Ολοι βλέπουν μὲ καλωσύνη τὸ αἰσθημά μας. Κι' αὐτὸς ἄκόμα ὁ κ. πρωθυπουργός. Μὲ τὴν διαφορά, πὼς μᾶς συμβουλευοῦν νὰ μὴ βιαζόμαστε.

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο κ. 'Ελευθέριος Βενιζέλος σὲ ἡλικίας 16 ἐτῶν

—Ζῆρε, μαῦρε μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!...

—'Η 'Ασπασία ἐγέλασε.

—Εἶσαι ἀνυπόμονος σὰν μικρὸ παιδί, τοῦ εἶπε. Κι' ὅμως δὲν ἔχεις δίκην. Μήπως μᾶς περιώρισαν; Μήπως δὲν βλέπουμε ὅποτε θέλουμε; Μᾶς τὸ ἐμπόδιζε κανεὶς αὐτό;

—Αὐτὸ δὰ ἔλειψε...

—Λοιπὸν; 'Αγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ, ὑπόμεινε ὅπως ἴππε, νὰ κι' ἔλπιζε ὅπως ἐλπίζω.

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—Βλέπεις λοιπὸν πὼς χολοσκάζεις ἀδίκως; 'Ελα λοιπὸν, νὰ καὶ πάλι εὐθύμως... Γίνε πρόσχαρος. Καὶ πᾶς μου: Πῶς θὰ πᾶμε αὐριο; 'Ενοστάλγησα ἐξοχή, θουνό, 'Αττικὸ θυμάρ.

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς 'Ασπασίας, ἐδῶξαν καὶ τὸ τελευταῖο συννεφάκι τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀθυμίας τοῦ πρίγκηπος. 'Ηξερε ἡ ὄραία καὶ καλὸκαρδὴ κόρη νὰ τὸν συγκινηθῇ...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

—'Εστῶ. Θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου, Μπίκα. Πρὸς χάριν σου καὶ γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα μου. Ναι, δταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κρατᾷ τὸ λόγο του. Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός, εἶνε εὐθύς, τιμὸς καὶ εὐλαϊνός...

ἄλλωστε ξαναμίλησε στὸν πατέρα του γιὰ τὸ ζήτημά του. —Βιάζεσαι λοιπὸν πολὺ, 'Αλέξανδρε; τοῦ εἶπε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

—Ναι, μπαμπά, παραπολὺ.

—'Ο Κωνσταντῖνος ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς. Φαίνονταν καθαρά πὼς κάποια σοβαρὴ σκέψις τὸν ἀπασχολοῦσε. Τέλος, ἀρφάσε τὸ ζωηρὸ βλέμμα του πάνω στὸν 'Αλέξανδρο καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ακουσε, παιδί μου. Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος πειὰ καὶ μπορεῖς νὰ σκέπτεσαι λογικά. Εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλαβαίνεις τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, ἀπάντησε ταραγμένος ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, νομίζοντας πὼς ὁ βασιλεὺς ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ παραιτῇ τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου του, νὰ λησμονήσῃ τὴν κόρη τοῦ τόσο ἀγαποῦσε.

—Μπορῶ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ μιλήσω μαζί σου καθαρά, 'Αλέξανδρε. 'Εταὶ εἶνε;

—Μάλιστα.

—'Ακουσε λοιπὸν: 'Οπως σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, πρέπει νὰ πάρῃς ν' ἀνυπομονήσῃ καὶ νὰ ζητᾷς νὰ τελέσῃς ἀμέσως τοὺς γάμους σου μὲ τὴν δεσποινίδα Μάνου...

—'Ο 'Αλέξανδρος χλόμιασε.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

—Μὴν ταραξέσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα. Περίμενε ν' ἀκούσῃς τί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἐπαίσις τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σου εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὲς.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΑΪΜΟΝΔΗΣ

Ραϊμόνδη Τιερό είχε προσέξει πολλές φορές ότι ο 'Αλβέρτος Μαρσελό, ο τρίτος καπετάνιος της «Νορμανδίας», εξαφανιζόταν ώρες ολόκληρες, όταν δεν είχε βάρδια στη γέφυρα κι' ότι πριν ή ύστερα απ' αυτόν, χανόταν άξαφνα κι' η Φερνάνδη Μπρινώ...

Κανείς δεν είχε προσέξει αυτές τις τόσο παράξενες εξαφανίσεις του τρίτου πλοιάρχου. Μα η Ραϊμόνδη Τιερό, αγαπούσε τρελλά τον ώμορφο καπετάνιο. Έδω και λίγο καιρό είχαν μαζί ένα τρυφερό ειδύλλιο κι' ο 'Αλβέρτος Μαρσελό της είχε δώσει το λόγο του ότι θα την παντρευόταν. Γρήγορα ωστόσο ξεχασε τις υποσχέσεις του και δεν έδινε πια καμιά σημασία στα παράπονά της. Η Ραϊμόνδη θα γινόταν μητέρα κι' όμως ο τρίτος καπετάνιος της «Νορμανδίας» ούτε το συλλογιόταν διόλου. Τώρα που την είχε βαρεθεί, είχε καινούργιους έρωτες με τη μελαχρινή Φερνάνδη...

Αυτές η δυο γυναίκες ήταν πρώτες καμαριέρες στο μεγάλο Γαλλικό υπερωκεάνιο «Νορμανδία» και τόσο η μία, όσο κι' η άλλη, είχαν μια υαγηνευτική, μια άκατανίκητη όμορφη. Η Ραϊμόνδη ήταν ξανθά με γαλανά μάτια και με επιδερμίδα σαν μετάξι. Η Φερνάνδη ήταν μελαχρινή, με πορφύρα χείλη και κατάμαυρα φλογερά μάτια.

Η Τιερό λοιπόν έκανε πως δεν έβλεπε τάχα τα χαμόγελα του 'Αλβέρτου Μαρσελό, όταν αυτός αντίκριζε την Φερνάνδη. Μα η ζήλεια της έσοιζε την καρδιά και γι' αυτό είχε αρχίσει να τους κατασκοπεύει από την πρώτη μέρα. "Ήθελε να μάθει ποιά συναντιόντουσαν, για να τους ξεμασκάρωνε. Και τόμαθε. Η Φερνάνδη κι' ο Μαρσελό έδιναν ραντεβού σ' ένα αμπάρι, κοντά στην κατάμαυρα φλογερά μάτια.

Το καράβι λοιπόν έπλεε στον 'Ατλαντικό, τραβώντας για τη Μασσαλία, όταν η Ραϊμόνδη κατέβηκε στο μισοσκότεινο αμπάρι από μια μπουκαπόρτα που δεν ήταν κλειστή, παρ' όσες τις αυστηρές διαταγές του πρώτου καπετάνιου.

—Η Μπρινώ τον έχει ξετρελλάνει τόσο, συλλογιόθηκε η Ραϊμόνδη, ώστε διακινδυνεύει τα πάντα, ακόμη και τη θέσι του... Μα θάρη κι' η δική μου σειρά!... Έχω κιόλας έτοιμη την εκδίκησή μου. Θα τους καταστρέψω και τους δύο!...

Κι' η ζηλότυπη καμαριέρα ποδχε άτυχίσει στον έρωτα, πήγε και κρύφτηκε πίσω από μερικές μπάλλες μπαμπού και περιμένε να κατεβούν οι δυο έρωτευμένοι, οι δυο άπονοι έχθροι της. "Α! Πόσο τους μισούσε...

Άξαφνα, άκουσε σιανά βήματα στη μικρή σκάλα της μπουκαπόρτας κι' είδε να κατεβαίνει και να στέκεται εκεί κοντά της ένας άνδρας: "Ήταν ο 'Αλβέρτος Μαρσελό, ο τρίτος καπετάνιος της «Νορμανδίας». Για μια στιγμή, η Ραϊμόνδη έκανε να πεταχτεί μπροστά του για να τον φωνάξει με περιφρόνηση, πόσο ήταν ψεύτης κι' άπιστος. Μα συγκρατήθηκε.

—Υπομονή, έκανε. Πρέπει να περιμένω και την άλλη.

Η Φερνάνδη Μπρινώ δεν άργησε να κατέβη στο αμπάρι. Προχώρησε γρήγορα, αγκάλιασε τον 'Αλβέρτο Μαρσελό και τον φίλησε μ' έναν παράφορο έρωτα στο στόμα. "Επειτα η Ραϊμόνδη άκουσε τον τρίτο καπετάνιο να της λέει:

—Λοιπόν, έχεις μαζί σου το «μηχάνημα»;

—Ναι, το έφερα κρυφά μαζί μου... το άπάντησε η Φερνάνδη. Στον Σάν Βιτόντζο, ο άρχηγος μούδωσε το λόγο του ότι θάρη άποψε να μας παραλάβη η άτμάκατος του καρναβίου

του, που παρακολουθεί από μακριά το υπερωκεάνιο.

—Και δεν υπάρχει φόβος μήπως μας άφασουν στη «Νορμανδία», για να γλυτώσουν μια για πάντα από μας;

—Όχι, έχουν την άνγκη μας. "Αν μας προδώσουν, θα μάθουν οι άλλοι κι' έτσι κινδυνεύει να διαλυθί η συμμαχία μας. Κανείς πια δεν θα δίνει πίστι στις υποσχέσεις του άρχηγου...

—Μα θα πετύχη άραγε το «κόλπο» μας;

—Ο άρχηγός δεν κάνει λάθη, το άπάντησε η Φερνάνδη. Το ρολόι αυτής της έκτης κερκτικής μηχανής είναι κανονισμένο στις δέκα ή ώρα. Η μπόμπα λοιπόν θα σκάσει στις δέκα. Είτε από τις πιό δυνατές. Η «Νορμανδία» θ' άρπάξει φωτιά άμέσως, θα καή σαν πυροτέχνημα και θα καταποντισθί στα μαύρα βάθη του άκουσού! Κανείς δεν θα μάθει πως έγινε η συμφορά και κανείς δεν θα υπομιασθί τίποτα. Η άσφαλιστική έταιρεία θα πληρώσουν τ' άσφάλιστρα δίχως καμιά δυσκολία. Έμπιστοι λοιπόν, 'Αλβέρτο. Πάρε το έκτηκτικό μηχανήμα και τοποθέτησέ το στο μέρος του άμπαριού που μας έχουν δείξει. Μην γρήγορα, για να γλυτώσουμε μια ώρα άρχηγερα...

Άφωνα και κατάχλωμη, η Ραϊμόνδη Τιερό άκουσε τους άσπονδους έχθρους της, ενώ κάθε τόσο την περιέλαυνε κρύος ιδρώτας. "Ήθελε να παρουσιάσθί άξαφνα μπροστά τους, να τους φωνάξει ότι ήταν δυο έγκληματες, να καταλάβουν ότι αυτή η τρέλλα θα της κόστιζε τη ζωή. Ο 'Αλβέρτος κι' ο άνεμόχος του θα την σκότωναν άμέσως, για να μη τους προδώσει. Μαζεύτηκε λοιπόν στη θέσι της, κρύφτηκε όσο μπορούσε καλύτερα και περίμενε να φύγουν πρώτα οι δυο τους, για να άνεβή κι' εκείνη στο κατάστρωμα.

Η Φερνάνδη τότε έδωσε στον τρίτο καπετάνιο της «Νορμανδίας» ένα μικρό κουτί κι' εκείνος το πήρε με φόβο στα χέρια του και το τρύπωσε γρήγορα σε μια γωνιά του άμπαριού. Έπειτα, ανέβηκαν κι' οι δυο στο κατάστρωμα...

Η Ραϊμόνδη τους άκουσε να κλείνουν τη μπουκαπόρτα, περιμένε λιγάκι κι' ύστερα βγήκε από την κρυψώνα της, με την άποψη να τρέξει να τους προδώσει στον πρώτο καπετάνιο, πριν σκάσει το έκτηκτικό μηχανήμα. Μα την περίμενε μια τρογική έκπληξη. "Όταν ανέβηκε τη μικρή σκάλα κι' έκανε να βγί άπ' εκεί, είδε ότι η μπουκαπόρτα ήταν άνοιχτή, γι' αυτό και δεμένη απ' έξω με την άλυσίδα της! "Ήταν φυλακισμένη! Την είχαν κλείσει δίχως να το άφαιρέσουν από το σκέπασμά της. Μόνο στο σκοτεινό αμπάρι, που δεν γινόταν σε λίγο μια κόλαση από φωτιά. Η Ραϊμόνδη, σαν τρελλή, έκανε να βγί από καμιά άλλη μεριά, μα δεν υπήρχε άλλη έξοδος. Άπελπισμένη τότε, άρχισε να κλαίει, να ζητά βοήθεια και να χτυπά με δύναμη την άλυσσοδεμένη μπουκαπόρτα. Με άνη την άκούγε κανείς! Άπ' την άπάντησε, τότε λιποθύμησε και σωριασμένη σαν νεκρή στην άρχή της σκάλας...

Η Φερνάνδη έδωσε στον τρίτο καπετάνιο ένα μικρό κουτί...

τάφευρε να ειδοποιήση τον πρώτο καπετάνιο: Μα πως; "Απλώσε τα χέρια της για να σηκωθί κι' ένοιωσε στα άκρα της του δεξιού της χεριού ένα μεταλλικό πραγματάκι. "Ήταν η άναπτήρας της. Μιά παράξενη ιδέα έλαμψε τότε στο μυαλό της... Τινάχτηκε άμέσως όρθια, πήγε κοντά σε μια άπό εκείνης τις μεγάλες μπάλλες του μπαμπού, έξοικσε με τα νύχια της το σκέπασμά της κι' έβγαλε μια μεγάλη τούφα μπαμπού. Έπειτα, ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, σάριασε στο τελευταίο σκαλοπάτι εκείνη τη μεγάλη τούφα του μπαμπού και της έβαλε φωτιά με τον άναπτήρα της. Ναι!... Είχε την έλπίση ότι ο καπνός κι' η φλόγες θα περνούσαν από τις χαλασμένες μπουκαπόρτες. Οι ναύτες που τριγύριζαν στο κατάστρωμα άκουσαν ότι είχε πιάσει φωτιά στ' αμπάρι, άθουσαν την μπουκαπόρτα και θα την έζωναν!...

Η φωτιά σ' ένα καράβι, είναι ο πιο μεγάλος κίνδυνος. Κι' άφωνα λίγους κανόνες, άναστατώνεται όλος ο κόσμος. Κι' άφωνα της φωτιάς που είχε άναψει η Ραϊμόνδη, περνούσαν τις χαραμάδες της μπουκαπόρτας. Η δύστυχη καμαριέρα γαίνει να πεθάνη από άσφυξία, μα ήταν βέβαιη πως θα πρόλαβε

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

0-7	7/2	10+22 1/4	7
180		25	29
6423		23	24
42	4%		104
44			

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΣΙΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Εάν κρίνουμε από τα άποτελέσματα που είχαμε έως σήμερα από την καλλιέργεια του σιταριού και των δημητριακών εν γένει στην Ελλάδα, η καλλιέργεια αυτή δεν συμφέρει, διότι ο μέσος όρος άποδόσεως κατά στρέμμα δεν υπερβαίνει τας 60-70 οκάδες, ενώ π.χ. στο Βέλγιο φθάνει 240 οκάδες. Εν τούτοις, καίτοι είναι άσύμφορος η καλλιέργεια, καλλιεργούνται με σιτηρά τώρα 8 εκατομμύρια στρέμματα, διά τον λόγον, ότι και ό,τιδήποτε άλλο να σπαρή, πάλι μικρή άπόδοσι θα έχη, όχι δέ μόνον αυτό, αλλά άν το είδος που θα παραχθί δεν καταάλωθί όπως το σιτάρι στον τόπο, είναι ζήτημα άν θα μωρήσει να έξαχθί στο έξωτερικό, όπότεν θα περιμένη τους γεωργούς μεγάλη δυστυχία. Το σιτάρι όμως, καίτοι έχει το έλάττωμα να μη άποδίδι ικανοποιητικές ποιότητες κατά στρέμμα, έχει την προσασία του Κράτους. Το Κράτος, δηλαδή, έχοντας υπ' όψει του τ' άνωτέρω, έβαλε δασμούς σχετικώς μεγάλους στο Τελανείο, για να μωρέσουν οι φτωχοί δικοί μας παραγωγοί να συναγωνισθούν τους ξένους, οι όποιοι, έπειδή έχουνε μεγάλας άποδόσεις κατά στρέμμα, θα μωρούσαν χωρίς ζημία τους να ρίξουν πολύ τις τιμές, ή όποιες θα ήταν άσύμφορες για τους δικούς μας, που θα ήναγκάζοντο τότε να εγκαταλείψουν την καλλιέργεια του σιταριού. Έτσι όμως, με την προσασία που τους ήσαν, θόισκουν και εκείνοι κάποιο σμύφρον, γι' αυτό από χρόνο σε χρόνο τα έδάφη, που σπείρεται το σιτάρι και τα δημητριακά, αζάνονται. Το Κράτος όμως δεν έσταμάτησε μόνο στη δασμολογική προσασία, αλλά, όπως έπρεπε άλλωστε, κατέβαλλε πολλές προσπάθειες για να αύξηθί η παραγωγή του σιταριού κατά στρέμμα. α) Έκαμε δοκιμαστικούς άγρους και σπείρε σε κάθε περιφέρεια 30-40 ποικιλίες και όποια ποικιλία εύδοκίμει εκείνη και ύποδεικνύει (θα έπρεπε να θρεθί τρώει να την επιβάλει). Πρέπει επίσης να γνωσθί, ότι ή ποικιλία αυτές απέδωκαν μεταξύ 120-200 οκάδων κατά στρέμμα. β) Έπορημώθηκε σπόρους από τις ποικιλίες αυτές σε αρκετές ποσότητες και τους έδωσε στους γεωργούς άπολυμασμένους, σε τρόπο που να εξασφαλίζεται από τη μια μεριά η άνάπτυξη της καταλλήλου ποικιλίας στην καταλλήλη περιφέρεια και από την άλλη να είνε το φυτό άπληλαγμένο από άριμένα μικρόβια και άρρώσεις που έπηρεάζουν δυσμενώς την ποιότητα και την ποσότητα της παραγωγής του. Το Υπουργείο της Γεωργίας στην προσπάθειά του αυτή έχει άσυσμαίο σύμμαχο την Άγροτική Τράπεζα, που και αυτή κάνει ό,τι μπορεί για να προμηθεύεται τους σπόρους, να τους άπολυμαίνει, να τους μοιράζει και να πείθι τους γεωργούς να μη τους τρώνε, αλλά να τους σπείρουν.

Έννοείται, ότι όταν αί προσπάθειαι αυτές επιτύχουν, ή Έλλάς θα έχη λύσει το πρόβλημα του σιταριού και ή «μάχη» θα έχη νε άσθη.

Κι' αλήθεια, σε λίγο άκουσε το καμπανάκι του υπερωκεανίου να χτυπά δαιμονισμένα, έπειτα βαρεία βήματα και τον μεταλλικό ήχο της άλυσσίδας της μπουκαπόρτας. Δυο ναύτες την άνοιξαν με τα γερά μπράτσα τους, άρπαξαν τη μισοπεδημένη Ραϊμόνδη και την τράβηξαν πάνω στο κατάστρωμα. Έκείνη, σαν τρελλή, ώρμησε άμέσως στην καμπίνα του πλοιάρχου.

—Καπετάνιο!.. του φώναξε με τα μάτια γουρλωμένα από τη σιγή. Γρήγορα! Τζο καράβι θα τιναχθί στον άέρα!... Έχουν κρυμεί μια μπόμπα στο άμπάρι.

Και σέροντας από το χέρι τον καπετάνιο της «Νορμανδίας» ώρμησε και κατέβηκε μαζί του στο άμπάρι της πρόμνης...

—Υστερα από μια ώρα, η «Νορμανδία» που είχε σταματήσει το ταξίδι της, συνέχισε τον πλουόν της για τη Μασσαλία. Ο 'Αλβέρτος Μαρσελό, ο τρίτος καπετάνιος κι' η Φερνάνδη Μπρινώ, δεμένοι χειροπόδαρα, είχαν φυλακισθί σε μια καμπίνα. Άπ' έξω φρουρούσαν άγρυπνα δυο ναύτες...

Η Ραϊμόνδη Τιερό δεν περίμενε ποτέ, ότι μοίρα της είχε φυλάει μια τέτοια έκδικησι. Κι' έξαπλημένη από τις συγκινήσεις, μόταν τώρα θαθεία, εύχαριστημένη ποδχε δική της δυο άσπονδους έχθρους της κι' ο άρχηγος της «Νορμανδίας», τζο πιο ώμορφο αί το πιο μεγάλο Γαλλικό υπερωκεάνιο.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

κερδηθί. Δυστυχώς όμως, ή προσπάθειες συναντούν δυσκολίες μεγάλες στο έξής σημείο: Μετά την άπαλλοτρίωσι των μεγάλων άγροκτημάτων και την διανομή τους εις τους γεωργούς, που πρώτα δούλευαν σ' αυτά σαν άπλοι έργάτες (κολλήγιοι), τα χωράφια δεν έδόθησαν μόνο σ' αυτούς που ξέρανε τούλα-χιστον τί θα ειπή καλλιέργεια σιταριού, αλλά έδόθησαν και σε πολλούς, οι όποιοι, είτε δεν είχαν σχέσι ποτέ, ή είχαν μακρινή σχέσι με την γεωργία και την σιτοκαλλιέργεια, είτε έγκατέλειψαν τα χωράφια τους για να προτιμήσουν άλλα επαγγέλματα. Έννοείται, ότι αυτοί οι όποιοι δεν προσέφεραν, ούτε προσφέρουν τίποτε στην κοινωνία, ή όποια έκαιε θυσίες για να τους δώση τα χωράφια, πρέπει να θρεθί τρόπος να θωγούν από την γεωργική οικογένεια και να τους άφαιρεθούν οι γεωργικοί κληροί, για να δοθούν σε άλλους, που είνε πιο άξιοι.

Άλλη μία επίσης σοβαρή δυσχέρεια είνε, ότι μόνον ή καλλιέργεια του σιταριού άπαιτεί μεγάλα και άκριβά μηχανήματα, όπως τα μηχανικά άροτρα, οι σπορείς, αί θεριστικά μηχανάια, αί άλωνιστικά, κτλ. Έννοείται, ότι ή προμήθεια των μηχανών που άπαιτεί μεγάλα κεφάλαια, μόνο με την έννοσι πολλών γεωργών μπορεί να κατορθωθί, δηλαδή με τους γεωργικούς συνεταιρισμούς. Και έγιναν μόν πολλοί τέτοιοι συνεταιρισμοί, περί τους 4.000 σ' όλο το Κράτος, αλλά έχουν πολλά έλάττωματα στη δράσι και στη λειτουργία τους εν γένει. Το σπουδαιότερο έλάττωμα είνε ή έλλειψις άρτίας «συνεταιριστικής συνειδήσεως», ή όποια άπαιτεί τον άμοιβόν σεβασμόν των δικαιωμάτων των συνεταιρών, έντιμη διαχείρισι και εύστοχη δράσι για να προκόψουν. Γι' αυτό το Υπουργείο και ή Άγροτική Τράπεζα, οι δυο προϊστάμενοι της γεωργικής μας κινήσεως, σ' αυτό το σημείο πρέπει να στρέψουν την προσοχή τους περισσότερο. (Όσον άφορά τα μέσα, σιγά-σιγά ή Άγροτική θα εύρη τον τρόπο να τα έξοικονομήσι, ώστε να επιτευχθούν οι μεγάλοι οικονομικοί και πρό παντός κοινωνικοί σκοποί της προσπάθειας.

—ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ.

Είμεθα θέτατοι, ότι δεν θα διαφύγουν από την δικαιοσύνη οι ένοχοι του τελευταίου άποκαλυφθέντος σκανδάλου, της εισαγωγής έμπορευμάτων εκ του έξωτερικού, με πλαστά και παραποιημένα άδείας. Οι δράσται της μαυσούρας αυτής πρέπει να συλληθθούν, όσοιδήποτε και όσείηποτε και άν είνε και να τιμωρηθούν άσπληρώς, παραδειγματικώς. Εμπιστευόμεθα σχετικώς στην Έλληνική δικαιοσύνη, ή όποια απέδειξε μέχρι τούδε πολλάκις, ότι γνωρίζει να τωτάται υπεράνω προσώπων, πραγμάτων και καταστάσεων. Αυτή δε πατάει τους ένόχους, τους έκαταλαύει, τους έμπορευμένους τα πάντα και επί πάντων άλόχρκερδούντας.

—ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ.

Η αύξησις του μισθού των, του μοβαρίου των μάλλον, την όποιαν ζητούν οι έπιστάται και ή έπιστάσις των σχολείων, είνε δικαιοστάτη και πρέπει να τας δοθί άνευ της έλαχίστης μεμψιμοιρίας, άνευ του έλαχίστου διαταγού. Οι δυστυχείς αυτοί σκλάβοι μισθοδοτούνται γλαυρότατα. Λαμβάνουν σημερινόν 400-500 δραχμών μισθόν, μισθόν δηλαδή μη έπαρκούντα ούτε προς αγοράν έτηρού άρτου. Άς τους αύξηθί συνεπώς το μισθάριον των, εφ' όσον άλλωστε διά της αύξησεως αυτής, της τόσο μικράς, δεν πρόκειται να αύξηθί, ούδέ κατ' έλάχιστον, ή χαλότης του προϋπολογισμού.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τα πλούτια στα χέρια ενός νέου είνε ότι το έρραφι στα χέρια ενός μικρού παιδιού.

—Η γλώσσα άκουμπάει πάντα στο πονεμένο δάχτυλο.

Όποιος έχει δόντια δεν έχει ψωμί, και όποιος έχει ψωμί δεν έχει δόντια.

Χωρίς ψωμί, κανένας νόμος δεν μπορεί να κρατηθί στα πόδια του.

Αν έχεις φίλο που τον άγαπάς με την καρδιά σου, πήγαινε ταχτικά να τον θλές, γιατί σε δρόμο που δεν πατάται συχνά φυτρώνουν άγριόθια και τριβόλοι.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

έχει την πρώτη κυκλοφορία εξ όλων των Άθηνάϊων περιοδικών, εξεργαζομένων κλπ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠΡ

ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

“Υστερ’ από
μιά ζωή γε-
μάτη περιπέ-
τειες, θάσανα

και στερήσεις, ο Τζέι Σούλλιβαν, γέρος πειά, τσακισμένος, με το ένα πόδι στον τάφο, μπόρεσε επί τέλους ν’ αποκτήσει εκείνο που δινερεύτηκε στα νεανικά του χρόνια: μιά αγρέπαιλι άρκετά μεγάλη και κάποια διακόσια θώδια. Ο Τζέι θα μπορούσε, επί τέλους, νά ξενοιώσει, νά ξεκουραστή κοντά στα παιδιά του, το Χάμ, το Δαυίδ και το Γιάσπερ—τρία ευρωστά παλληκάρια, που φημιζόντουσαν σ’ όλη την περιφέρεια της πολιτείας της Ντακότα ως οι καλύτεροι καθαλλάρηδες—και τις δυο κόρες του, τη Χρηστίνια και τη Μίνι, τις άμορφότερες κοπέλλες του τόπου. Ναι, ο γέρο Σούλλιβαν θα μπορούσε νά γνωρίσει λίγη χαρά στα γεράματά του, αν τα παιδιά του δεν τον πικραίνανε με τις παράξενες αντιλήψεις που είχαν για τη ζωή.

Τα δυο κορίτσια δινερεύονταν λούσα και μεγαλεία. Θά ήθελαν νά αποκτήσουν πολύ χρυσάφι για νά πάνε σε μιά μεγάλη πολιτεία, το Σικάγο ή τη Νέα Υόρκη, και νά γλεντήσουν τα νειάτα τους. Η ταπεινή αγρέπαιλι τους—για την οποία ο πατέρας τους ήταν τόσο περήφανος—τους φαινότανε άκατοίκτης σταύλος. “Επλητταν θανάσιμα μέσα σε κείνη την άγρια μοναξιά... “Όσο για τα τρία παλληκάρια, δεν συλλογίζονταν τίποτ’ άλλο από το πρῶτ’ ως το θῶδ’ν, παρά κινδύνους και περιπέτειες. Είχαν βαρεθῇ πειά νά θοσκούν τα θώδια του πατέρα τους... “Ηθελαν ν’ αποκτήσουν την άνεξαρτησία τους, νά παλαίψουν, νά γνωρίσουν χώρες μακρινές...

Τού άκούο ο πατέρας τους προσπαθούσε νά τους πείσει, ότι την εύτυχία θά την γνώριζαν μονάχα στην αγρέπαιλι τους με μιά ήρεμη και ταπεινή ζωή. Οι γιοιό του κ’ η κόρης του τον κοροϊδευαν για τις περιορισμένες αντιλήψεις του. Κ’ ένα πρῶτ’, άποφάσισαν νά εγκαταλείψουν το γέρο πατέρα τους μόνο, όλομόναχο, στο κτήμα του και νά πάνε νά πραγματοποιήσουν τὸ δνειρά τους... Θά πήγαιναν στην περιφέρεια τῶν Βραχωδῶν Όρέων, στην οποία είχαν άνακαλυφθῇ τελευταία άφθονα κοιτάσματα χρυσοῦ. Θά γινόντουσαν κι’ αὐτοί, ὅπως και τόσοι άλλοι, χρυσοθήρα... “Η αλήθεια τώρα εἶνε, ότι ο Χάμ, ο Δαυίδ και ο Γιάσπερ ήθελαν το χρυσάφι ὄχι για νά το κρατήσουν για τὸν εαυτὸ τους, μὰ για νά το δώσουν στις ἀδελφές τους, που τις λάτρευαν κυριολεκτικά. “Εκείνοι, άτομικά, ἐνδιαφέροντουσαν μονάχα για τις περιπέτειες...

Τὴν απόφασί τους αὐτὴν τὴν άνακοινώσανε ἕνα πρῶτ’ στον πατέρα τους, με ψυχραιμία και ἀπάθεια, ἀδιαφορώντας αν θά πλῆγωναν κατάκαρδα τὸν ἀγαθὸ ἐκείνον ἄνθρωπο. Ο Τζέι Σούλλιβαν δὲν τοὺς ἔκανε παράπονα, δὲν προσπάθησε νά τοὺς κάνει ν’ ἀλλάξουν γνώμη, γιατί ἤξερε, ότι χαμένα θά πήγαιναν τὰ λόγια του... “Άφησε τὸ κεφάλι του νά πέσῃ στο στήθος του και ψιθύρισε με φωνὴ πού ἔτρεμε από νύστα ἀναπληρῆς:

—Πηγαίνετε ὅπου θέλετε, παιδιά μου... Δὲν κάνετε, θέβαια, καλὰ πού μ’ ἀφήνετε ὀλομόναχο... Λίγα εἶν’ ἀκόμα τὰ χρόνια της ζωῆς μου, και ἴσως νά μὴ προφτάσω νά σὰς ξαναδῶ... “Ὁ-στόσο, πηγαίνετε με τὴν εὐχὴ μου!... Και αν τὰ πράγματα δὲν σὰς ἔρθουν θολικά, νά ἔξερετε, ότι τὸ πατρικό σας σπίτι εἶνε πάντοτε ἑτοιμο νά σὰς δεχτῇ!..

...Δεκαοχτὼ ὀλόκληρους μῆνες, τὰ πέντε ἀδελφία πάλαιψαν σκληρά, σὲ μιά ἔρημη περιφέρεια τῶν Βραχωδῶν Όρέων, σκάθοντας τὸ χῶμα από τὸ πρῶτ’ ως τὸ θῶδ’ν για ν’ ἀνακαλύψουν καμμιά φλέβα χρυσοῦ. Εἶχαν πειά ἀπελπιστῇ, εἶχαν νοσταλγήσει τὴν γλυκεῖα γαλήνη της ἀγρεπαυλεῶς τους κ’ ἑτοιμαζόντουσαν νά μπουῖν στο ἀμάξι με τὰ δυὸ θώδια, πού εἶχαν πάρει ἀ-

πό τὸν πατέρα τους, και νά ξαναγυρίσουν στο χωριό τους στα ξαφνικά, ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Χάμ, ἐκεῖ πού ἔσκαβε παράμερα ἕ-θγαλε ξαφνικά μιά κραυγή:

—Χρυσάφι!... Χρυσάφι!...

Ο Δαυίδ, ὁ Γιάσπερ, ἡ Χρηστίνια και ἡ Μίνι πέταξαν τις ἀξίνες από τὰ χέρια τους κ’ ἔτρεξαν κοντὰ στο Χάμ, ὁ ὅποιος χοροπηδοῦσε από τὴ χαρά του. Πράγματι, εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ὀλόκληρο στρώμα από ψήγματα και από μικροὺς θόλους χρυσάφι!...

“Όταν τὰ πέντε ἀδελφία συνήλθαν, από τὴν ἀλλοφροσύνη, στην ὁποία τοὺς ἔρριξε ἡ χαρά τους, ἔλαβαν τὴν ἀπόφασιν νά γεμίσουν τὸ ἀμάξι τους με χρυσάφι και νά γυρίσουν στο πατρικό τους σπίτι, για ν’ ἀνακοινώσουν στον πατέρα τους τὴν εὐχάριστη εἰδησιν. “Υστερα θά μοιραζόντουσαν τὴν περιουσία τους και θά τραβοῦσε ὁ καθένας ὅπου ἤθελε...

“Ετσι κ’ ἔγινε. Γέμισαν τὸ ἀμάξι χρυσάφι και ἐκίνησαν με τὰ πόδια, ἐπιστρέφοντας στο χωριό τους, πού ἦταν κάπου δυὸ μέρες μακριά... Τραγουδοῦσαν και γελοῦσαν από τὴ χαρά τους. Τὴν πρῶτὴ νύχτα, κοιμήθηκαν στο ὑπαίθρο, ἕνα ἕνα από τοὺς ἀδελφούς φύλαγε σκοπὸς... Κατὰ τὰ γεράματα, ὅμως, τῆς δευτέρης μέρας,—λογαριάζον νά δρῖσκονται κατὰ τὸ θῶδ’ν στο σπίτι τους—τοὺς θῆκε ξαφνικά μιά δυνατὴ χιονοθύελλα...

Μέσα σε μισὴ ὥρα, ὅλη ἡ ἔκτασι γύρω τους εἶχε σκεπασθῇ από τὸ χιόνι.

Τὰ θώδια δὲν μπορούσαν πειά νά προχωρήσουν και τὰ πέντε ἀδελφία ἀναγκάστηκαν νά σπρώχνουν τις ρόδες τῶν ἀμαξῶν... Πέρασαν ἔτσι δυὸ, τρεῖς, τέσσαρες ὥρες... Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νά πέφτει πυκνὸ, ἐκλιάζοντας τὰ χέρια τῶν ὀδοιπόρων, κόβοντας τὴν ἀναισθησί τους...

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιά ἀπελπισμένη κραυγὴ τῆς Μίνι: —Χρηστίνια!... Χρηστίνια!... Τι ἔχεις, ἀδελφούλα μου!

“Η Χρηστίνια εἶχε σταθῇ ἀπότομα ἀκίνητη, με πρόσωπο μελανισμένο, κρατώντας σφιχτὰ με τὸ χέρι της τὸν τροχὸ τοῦ ἀμαξιοῦ. Μὰ όταν ὁ τροχὸς αὐτὸς ἔκανε ἀκόμα μιά στροφή, ἡ Χρηστίνια δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ ὀρθία κ’ ἔπεσε κάτω, λιποθυμῇ...

Ενῶ ἡ Μίνι και ὁ Γιάσπερ προσπαθοῦσαν νά συνεφέρουν τὴν ἀδελφή τους, ὁ Δαυίδ και ὁ Χάμ ἄρχισαν νά πετᾶνε από τὸ ἀμάξι στο χάλι πού σχημάτιζε τὸ χιόνι διάφορες ἀποσκευές, για νά κάνουν τόπο ν’ ἀποθέσουν σ’ αὐτὸ τὴ Χρηστίνια. Καὶ ὀ-στερα, ἐκπλῶσαν τὴν ἀναισθητὴ ἀκόμα νεὰ πάνω στο ἀμάξι, ἕνα στρώμα από ψήγματα χρυσοῦ. “Η Μίνι τὴν σκέπασε με γουναρικά... Καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους, με πείσμα και ἀπελπισία, γιατί ἡ ἀκίνησις τοὺς καταδικάζε σε θάνατο. Κάθε στιγμή πού περνοῦσε ἦταν πολὺ τιμὴ... “Επρεπε νά διασωθῇ νά θρεθοῖν μιά ὥρα ἀρχίτερα στο σπίτι τους, πρὶν παρῶν νά τῶ από τὸ χιόνι, πού ἐξακολουθοῦσε νά πέφτει πυκνὸ, ἀδιάκοπο, σκεπάζοντας τὰ πάντα μ’ ἕνα σάβανο ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο και, συγχρόνως, θαρὺ σὰν ταφόπετρα...

“Όσο ἀνέβαιναν στο βουνό, πίσω από τὸ ὁποῖο θρῖσκονε το χωριό τους και τὸ σπίτι τους, ὁ ἀέρας γινότανε πὺ κρύος, τὸ χιόνι πὺ πυκνὸ. Κάθε νιφάδα τοὺς ἔκαινε τὰ μάγουλα σὰν τὸ ἀνάμεινο κάρβουνο. Ο Χάμ και ὁ Γιάσπερ εἶχαν τὴν ἐντύπωση, ότι ὀλόκληρο τὸ βουνὸ ἦταν από χιόνι κ’ ότι κινδύνευαν, από στιγμή σε στιγμή, νά πέσουν ὅλοι μαζί με τὸ ἀμάξι και τὰ θώδια, σε μιά ἀβυσσο από νιφάδες... Τοὺς ἦταν, λοιπόν, γραπτὸ ὅστερ’ από τόσοον κόπους και τόσοον ἀγῶνες, νά πεθάνουν ἐδῶ, στην ἀπέραντη λευκὴ ἐρημία, χωρίς νά ξαναδοῦν τὸ πατρικό τους σπίτι, χωρίς νά χαρῶν τὸ χρυσάφι πού κατάρθωσαν νά μαζέψουν... Τὰ πάντα εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον τους.

Ξαφνικά, ἕνα από τὰ θώδια γονά-

σε, τσακισμένο από τὴν κούρασι. Μὰ και τὸ ἄλλο ζῶο δὲν μπόρεσε πειά νά προχωρήσῃ περισσότερο... Στο μεταξύ, ἄρχισε νά χιτώνῃ... “Αν θά τοὺς σκέπασε τὸ σκατόδι σ’ αὐτὴν τὴν ἐρημία, ὁ ὀδοιπόρος ἦσαν χαμένοι. Καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν τοὺς ἔμενε πειά... “Επρεπε, λοιπόν, νά ἐκσφραγίσουν τὸ ἀμάξι από τὸ πῶδ’ν ὅρασε, για νά μπόρεσουν νά τὸ σύρουν τὰ θώδια και νά θρεθοῖν μιά ὥρα ἀρχίτερα σε ἀσφαλισμένο μέρος... Θά ἔχαιαν θέβαια, ἕνα μέρος από τὸ θησαυρὸ πού κοπιῶσαν τόσο για ν’ ἀποκτήσουν... Μὰ θά ἔσῳσαν τὴ ζωὴ τους... “Εξάλλου, τὸ χρυσάφι πού θά τοὺς ἔμενε, ἦταν ἄρκετο για νά ἐκσφαλίσῃ για πολλὰ χρόνια τὴν εὐημερία της οἰκογενείας τους...

Καὶ ὁ Δαυίδ και ὁ Γιάσπερ ἄρχισαν νά βυθίζουν τὰ χέρια τους στο χρυσάφι και νά πετᾶνε στο χιόνι, με τις χούφτες τὸ πολυτιμο μέταλλο... “Υστερ’ από λίγο, τὰ θώδια μπόρεσαν νά ἐκκινήσουν και πάλι. Πρὶν ὅμως προχωρήσουν πολὺ, ἔπεσε κάτω και ἡ Μίνι, ἐκπλῶσμένη από τὸ κρύο, πεσμένη από τὴν κούρασι, μισοτρελλὴ από τὸ φόβο... Τ’ ἀδελφία της τὴν σηκῶσαν και τὴν ἐκπλῶσαν και αὐτὴν δίπλα στην ἀναισθητὴ ἀκόμα Χρηστίνια, πάνω στο χρυσάφειο στρώμα...

Τὰ θώδια ξανασταμάτησαν. Ο Δαυίδ, ὁ Χάμ και ὁ Γιάσπερ ἀναγκάστηκαν νά πετᾶν και ἄλλο χρυσάφι, για νά ἐκσφαλίσουν περισσότερο τὸ θῶρος τοῦ ἀμαξιοῦ... Μῆνες ὀλόκληρους κοπίσαν, ἰδρώσαν, ταλαιπωρήθηκαν, για νά μαζέψουν αὐτοὺς τοὺς μικροὺς χρυσοὺς θόλους... Καὶ τώρα τοὺς πετοῦσαν σὰν ἀχρηστους, σὰν περιττούς!... Μὰ ἔπρεπε νά κάνουν γρήγορα, για γυρίσουν μιά ὥρα ἀρχίτερα σπίτι, για νά σώσουν τις δυὸ ἀγαπημένες τους ἀδελφές από θέβαιο θάνατο!...

“Η χιονοθύελλα εἶχε σταματήσει, ὅταν τὸ ἀμάξι ἔφτασε μπρὸς πὺ πατρικό σπίτι. Ο πατέρας, κλειδωμένος στο σπίτι, δὲν εἶχε ἀναγνώσῃ τὸν ἐρχομὸ τῶν παιδιῶν του...

Τὰ τρία ἀδελφία ἔθῳσαν τότε ἕνα θαυὺ στεναγμὸ ἀνακουφισέας. Εἶχαν σωθῇ! Εἶχαν σωθῇ και εἶχαν ἀκόμα ἄρκετο χρυσάφι για νά κάνουν εὐτυχισμένους τὸ γέρο πατέρα τους και τὴ Μίνι και τὴ Χρηστίνια!... Τὴ χαρά ὅς ἔπαιρνε ὁ καὺμένος ὁ γέρος!...

Μὰ όταν ἔκαναν νά κατεβάσουν από τὸ ἀμάξι τις ἀδελφές τους, για νά τις μεταφέρουν στο σπίτι τους και νά τις συνεφέρουν κοντὰ στην φωτιά, εἶδαν πὺς ἡ δυὸ κοπέλλες ἦσαν νεκρές.

“Η Μίνι και ἡ Χρηστίνια ἦσαν πεσμένες—ἐκπλῶσμένες, κοντά-κοντά, πάνω στο χρυσάφι, τὸ χρυσάφι αὐτὸ πού εἶχαν τόσο λαχταρήσει!... Τὰ τρία ἀδελφία κύτταζαν με μά-τὰ θῶνασις μιά τὰ πτώματα τῶν δυὸ κοριτσιῶν και μιά τὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τους! Σε λίγο, θά ἔπρεπε νά φανερῶ-ν στον ὁ γέρο πατέρα τους ἔλη τὴν ἀλήθεια!...

JACQUES CEZEMBRE

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!..

Κάποιος Ἀμερικανὸς ράφτης, θέλοντας νά ρεκλαμάρῃ τὸ καπταστήμα του, πήγε μιά νύχτα σε μιά πλατεῖα τοῦ Σικάγο και ὥρεσε σε κάποιο από τ’ ἀγάλματά της ἕνα κομψὸ σκα-κάκι, δικτῆς του κατασκευῆς, ἀπάνω στο ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἐργοστασιοῦ του.

Τὴν ἄλλη μέρα, γίνθηκε μεγάλος θόρυβος, τὸ πταισματοδι-καιο ἐπέβαλε πρόστιμο στο ράφτη κ’ ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν στην πρωτότυπη ρεκλάμα πολὺσθητες περιγραφές και κρι-σές...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπείρως ἀνώτερο από ἐκεῖνο πού ἔλ-πε ὁ τολμηρὸς και παράξενος ρεκλαμαδόρος! Ο κόσμος κα-τέλυε ἀπ’ τὸ πρῶτ’ ὡς τὸ θῶδ’ν, κάθε μέρα, τὸ καπταστήμα πού και τοῦ ἄφηνε παρὰ με οὐρά!... Κι’ ἔτσι σε λίγο ὁ ἐπινο-ητικὸς Ἀμερικανὸς ράφτης ἔγινε πᾶμπλουτος!..

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

“Από τὸν φιλαλήθη ἄνθρωπο, ὅλα θγαίνον ἀπ’ τὸ τόμα του, ὅπως ἀκριβῶς μῆκαν από τ’ αὐτιά του.

Θερδαντές

“Ὅποιος κλαίει για ὅλον τὸν κόσμο, στο τέλος χάνει τὰ μά-τια του.

Σ α μ π ά χ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Εἰς τὴν 22αν κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος ἀριθμὸς θά κερδίσῃ ὀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐννέα κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ θά κερδίσουν από ἕνα βιβλίο τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ, οἱ λήγοντες εἰς τὰ δυὸ τελευ-ταία ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ, θά κερδίσουν από ἕνα Ἑμερο-λόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιοῦδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θά φέρουν τὸ φύλλο με τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στα Γραφεῖα μας και θά παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θ’ ἀποκόπτουν και θά μᾶς στέλ-λουν τὰ δελτία των και θά λαμβάνουν τὰ δῶρα των με τὸ Γαχυδρομειὸν ἢ μέσω τῶν Ὑποπρακτορείων μας.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν’ ἀγοράζῃ και δυὸ και τρία φύλλα, για νά ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑ-βδομάδα στα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νά σπεύσουν νά παραλάβουν τὰ δῶ-ρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

Η 20Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

[Οἱ κερδίζοντες ἀριθμοὶ και τὰ δῶρα]

Στις 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 11ης Ἀπριλίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 20ῃ κλήρωσις διὰ τὴν διανοὴν τῶν δῶρων τοῦ Ἑβδο-μαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρουσιάζον πολλῶν δημοσι-ογράφων και ἀναγνωστῶν μας.

Από τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν τεθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσφῆσαν κατὰ σει-ρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ :

Ο 1ος ἀριθμὸς 12981, ὅστις κερδί-ζει ὀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κατωθὶ ἐννέα ἀριθμοὶ κερδίζουν ἁ-νὰ ἕν βιβλίο τοῦ περιφήμου μυθιστορή-ματος τοῦ Πῶλ Φεβῆλ: «Ὁ Καπετὰν Βοϊκόλακας» : 1120, 6, 10600, 20362, 23244, 31784, 15900, 13322, 4781.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 81 (ἦτοι εἰς τὰ δυὸ τελευταία ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 12981), κερδίζουν ἀπὸ ἕν Ἑμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας τῶν τυχερῶν.

Ἡ 21ῃ κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας θά γίνῃ και πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 6 μ. μ. τῆς Τετάρτης 18 Ἀπριλίου. Ὅσοι ἐπιθυποῦν δύναται νά παρευρεθοῦν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νά μᾶς στέλλουν τὰ σχετικὰ δελτία με τοὺς κερδίζοντας ἀριθ-μοὺς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομα τῶν τυχερῶν, θά πα-ραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των από τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των, ἢ τὰ ὁποῖα θ’ ἀποσταλῇ—ἐπὶ τούτῳ—μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν κατὰλόγων, και ἐπεξηγηματικῆς ἐγκυκλίου.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύονται και σήμερον συνέχισαν τὸν ὀνομαστικῶν τυχερῶν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» :

Ο κ. Δ. Ρέλλιος, Ἑδμόνδου Ροστὸν 1 Θεσσαλονίκης, ἐκέρδισε μιά γραβάτα μεταξωτῇ, και οἱ κ. κ. Μιχ. Ι. Ροδοπούλος, Ἀγίου Δημη-τρίου 33 Θεσσαλονίκης, και Ἀνδρέα Κωνσταντῖν Ζαζανθός, τὸ μυθι-στορήμα τοῦ Πῶλ Φεβῆλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Οἱ κ. κ. : Χ. Δεμιτρίου Κοκκιὰ Πειραιῶς, Ι. Μαροῦνης Ἰωάνη, Γ. Παπαδόπουλος Λεβιάδα Λευκωσίας, Γ. Παπαδόπουλος Ἀθῆναι, Γ. Σιθακάκης ὁδὸς Νεοφειῶν Πειραιῶς, Κ. Γεωργιῶλας Μακρονισιάδα Ἀσπης, Ι. Παπαγιαννακοῦ Ἰορταῖα, Στ. Παῦλου Ἀθῆναι, Εὐθ. Γοδῆλαν Τροχαῖα, Νίνα Σκευῆ Ν. Ὁρεστιάς, Ζ. Ἀλαφούνης Ἀχαΐας, Π. Λεονίδας Θεσσαλονίκης, Σὺλ. Κομιερὸς Θεσσαλονίκης, Β. Βα-σιλείου Ν. Φαλήρου, Ι. Γιαταζοῦλου Ἀθῆναι, Φο. Ζαφειλάς Ἀθῆ-ναι, Π. Κοπέλλας Χαιτοῦμ Σουδάν, Ἀθῆναι Ἡλῶδαν Παναζοῦ Ἀθ-ηνῶν, Ι. Γιαννίμης Γαργαλάνοι, Σαράφης Ν. Σινώρη, Κατὶνα Βοῦλθα Πειραιῶς, Α. Μανιάτσος Ἀθῆναι και Β. Λάσκαρης Ἀθῆναι, κερδίζουν ἁνὰ ἕν Ἑμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ "Η ΕΛΛΑΣ"

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 3 3/4 οιο

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : ΟΥΘΩΣ 3 1/2 %
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 1/2 - 6 %

Ο τόκος του Ταμειυτηρίου αρχεται από της επομένης της καταθέσεως
ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΕ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΗΓΥΗΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ :

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : 'Εν 'Αθήναις, οδός Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : 'Εν Θεσσαλονίκη, 'Ιωαννίνοις, Λαρίση, Μυτιλήνη, Χανίοις, 'Ηρακλείω, Ρεθύμνη, 'Αγίω Νικολάω και Βάμω.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ : Είς όλως τας λοιπάς επαρχιακάς πόλεις, όπου υπάρχουν 'Υποκαταστήματα της 'Εθνικής Τραπεζής, τα όποια και την αντιπροσωπεύουν.

Τα δύο μεγάλα εργοστάσια
Πορσελάνης - Κρυ-
στάλλων

BOHEMIA

JOSEPHINENHUTTE

παρουσιάζουν τα άριστο-
γνήματα παραγωγής 1934 εις
την 'Εκθεσιν Φιλελλήνων 23.

ΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΙΚΟΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ

ΤΣΑΓΙΟΥ-ΚΑΦΕ

ΣΕΡΒΙΣ ΠΟΤΗΡΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

και ΠΑΓΩΤΟΥ

ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΤΕΧΝΗΣ

ΚΑΙ ΔΑΜΠΕΡΟΤΗΤΟΣ

ΣΕΡΒΙΣ ΜΑΧΑΙΡΟΠΗ-

ΡΟΥΝΑ, ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡ-

ΓΥΡΑ και ΑΔΠΑΚΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΤΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ

ΠΛΕΟΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ

ΤΙΜΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Φ. ΔΙΟΝΑΤΟΣ ΚΑΙ

Α. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23

ΑΘΗΝΑΙ - Τηλέφ. 21.175

Creme Simon

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. 'Υφηγητοῦ
τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27- 'Αθήναι. Τηλ. 1-60

Ο πιο μεγαλύτερος
κάθε κοσμικής κυρίας και
γλυκό όνειρο κάθε θεσπο-
είνε πῶς να γίνη ὡραία, να
γίνη κομψή και να ἐπιτύχῃ
θαύμασμον στίς διάφορες θέ-
σεις και συναναστροφές
θα τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπιστευ-
τις ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ
στην

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα
ρέματα, δείγματα Παριζιανῶν
καλαισθησίας και μοντέρνας
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλι-
κὸν της Οἴκου.
11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΛ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΒΙΠΑΡΙ

Προν. Συστ. Διπλ.
'Επ. Σχ. Πετρούπο-
λεως. 250 δρ. και
ἀνω. Ρόμης 24.
1ος δροφος
«ΔΙΤΣ»

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

'Ασυναγώνιστος και πασίγνωστος.
Με πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατα-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλως τὰς
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιού
Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 και 104.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΩΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ
ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

'Εκατοντάδες ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας: 1ον) Δι-
ὲν δύνανται νὰ καταστρέψουν τὰ περιοδικὰ των, τῶν ἐπειὶ ὅταν κρατοῦν σειρὰν διὰ νὰ τὰ δέσουν εἰς τόμους και 2ον) δι-
ὲν εἰσέλθουν εἰς αὐτῶν τυγχάνουν ἀναγνώσται τοῦ ἑνὸς μὲν ἐν περιοδικῷ και δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸ ἐξε-
ῖον τῆς ἀγορᾶς και τοῦ ἑτέρου.
Μᾶς ἐρωτοῦν δέ: «Δὲν εἶνε ἀδίκον, ἐφ' ὅσον εἴμεθα ἀναγνώσται τοῦ ἑνὸς περιοδικῷ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως
του και τὸ ὑποστηρίζομεν, νὰ μὴν δυνάμεθα νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ Μεγάλου Λαχείου σας και νὰ ἀποκλεισθῶμεν αὐτοῦ;»
Εὐρίσκαμεν ἀπελὺτως δίκαια και λογικὰ τὰ παραπάνω αὐτὰ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώσται μας και ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ
τῶν διευκολύνωμεν ἔλθου, προβαίνομεν σήμερον εἰς τὰς ἐξῆς καινотομίας και διευκολύνσεις:
Παρατίνομεν τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἐπὶ ΤΡΙΜΗΝΟΝ εἰσέτι, μετὰ τὸ Πάσχα, μέχρι τῆς 15ης ΙΟΥ-
ΛΙΟΥ δηλαδὴ, μεταφέροντες τὸ σχετικὸν δελτίον εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ὅπως μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον διὰ τῆς ἀπε-
κρίσεως του.
'Απὸ σήμερον λοιπὸν μέχρι τῆς 15ης 'Ιουλίου δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ λάβουν μέρος στὸ Μ. Λαχεῖο ἀγοράζον-
τες μόνον τὸ «Μπουκέτο» ἢ μόνον τὴν «Οἰκογένειαν» και κρατοῦντες τὰ σχετικὰ δελτία. 'Η εὐκολία αὕτη εἶνε μεγάλη
καὶ διὰ τὰς τῶν ἀναγνώσται—εἴμεθα θέλομεν—οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται.
'Όσοι ἔτιος ἐξακολουθήσουν νὰ ἀγοράζουν και τὸ «Μπουκέτο» και τὴν «Οἰκογένειαν», θὰ ἔχουν ΔΙΠΛὴν ἐλπίδα κέρ-
τους τοῦ Λαχείου τους δηλαδὴ θὰ εἶνε διπλὴ. Ὅθι λάβουν ἀντὶ ἑνὸς δὴ λαχνούς, ἕνα γιὰ κάθε περιοδικὸ, και θὰ ἐπιτύχουν
τὸ κέρδος.
Τὰ δῶρα τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο
Studebaker 5 θέσεων, κλειστὸ, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 εἰκὸς πεδὸ στή θέσι «Κουπόνιον»
ἐπισθεν τῶν «'Ηλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ
διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου
πῆχων 464, ἀξίας » 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, μετὰ πλήρη ἐγκατάστα-
σιν, ἀξίας » 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας » 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας » 4.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας » 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας » 2.500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας » 2.500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικό, ἀξίας » 1.500.—
Ο Ι' 1 ἀδιάδροχο γυναικεῖο, ἀξίας » 1.500.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας » 1.500.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικεῖο ἀξίας » 1.500.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας » 1.500.—
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτὸ, ἀξίας » 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντυζίνα πλάκες γραμμοφώνου,

ἀξίας	» 1.500.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας.....	» 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας.....	» 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας.....	» 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ο ΚΒ' 1 ἑμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας.....	» 500.—
Ο ΚΓ' 1 ἑμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας.....	» 500.—
600 κριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτο», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας.....	» 135.000.—
500 κριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν 'Ημερολογίων, Δρχ. 200 ἀξίας.....	» 100.000.—
200 κριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάν- τασμα», ἀξίας	» 12.000.—
100 κριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυ- κόλακος», ἀξίας.....	» 3.000.—
	500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 19 'Απριλίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Τὸ 'Εβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
εἶνε ἀπολύτως εὐχαριστημένοι και ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἐβ' εβδομαδιαίως.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 22^Α

ΑΚΥΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 19 'Απριλίου 1934.

'Η κλήρωσις τοῦ παρόντος 'Εβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 3 Μαΐου π. ε.
The present lottery is not valid in United States of America

Τέσσερες μεταβλητοί συμπυκνωταί.
Αυτόματον βόλτουμ κοντρόλ.
Τὸν κοντρόλ.
9 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν μεσαίων κυμάτων.
8 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν βραχέων κυμάτων.
8 1/2 ἰντσῶν ἡλεκτροδυναμικὸν μεγάλφωνον. Σελεκτιβιτέ 6 κίλοσάικλς.
Δῆψις ἀπὸ 540—20000 κίλοσάικλς.

Τηλέφ. 24.311

ΑΤΤΟΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ
Πατισφρηγοπόλεως 9, ΑΘΗΝΑΙ